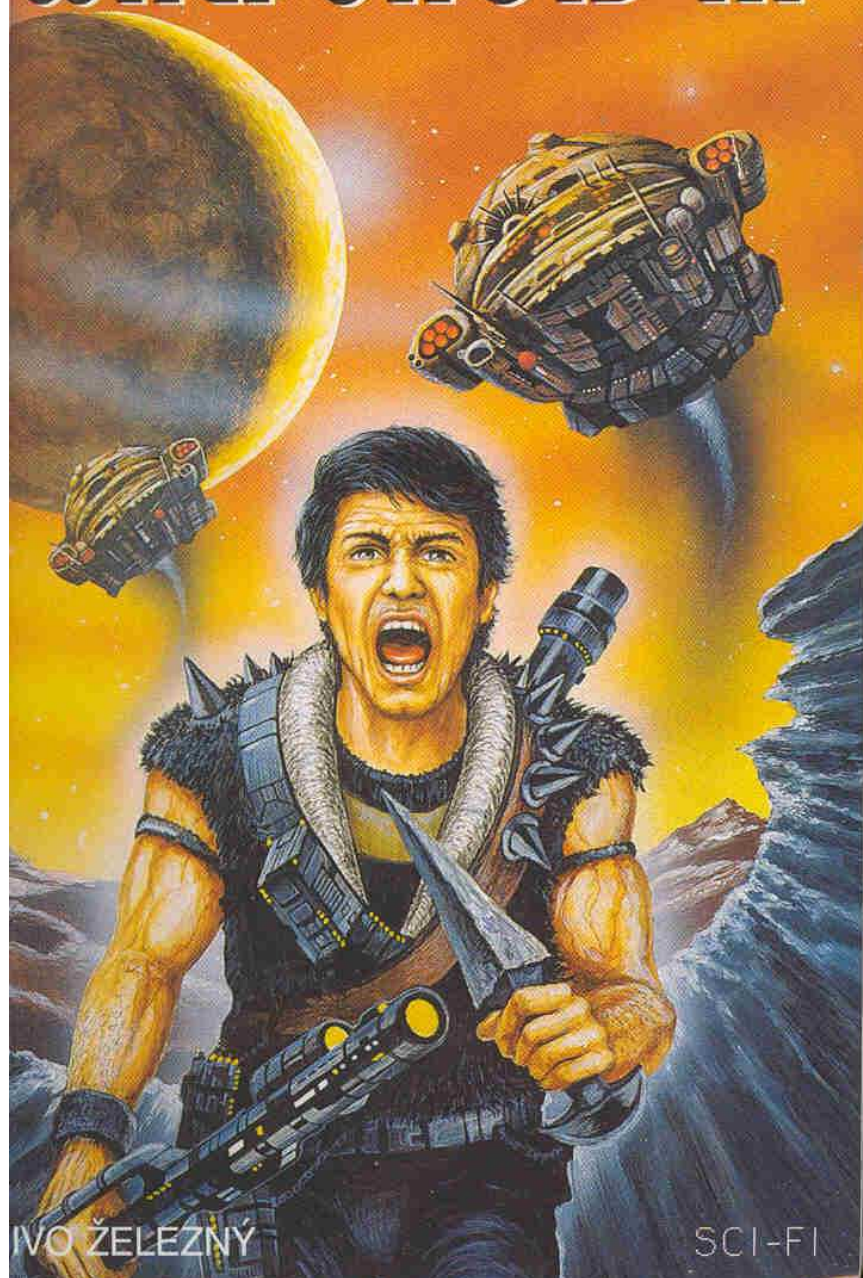


# Mike Resnick

## WALPURGIS III



IVO ŽELEZNÝ

SCI-FI

# **MIKE RESNICK**

# **WALPURGIS III**

Přeložil Vladimír Novák

IVO ŽELEZNÝ  
PRAHA

Copyright © 1982 by Mike Resnick  
Translation © Vladimír Novák, 1999

**ISBN 80-240-0622-7**

*„Každé zlo v sobě skrývá špetku dobra.“*

— SHAKESPEARE

*„Zlo, kterému nepodlehne, je dobrodiním.“*

— EMERSON

*„To nejhorší zlo vyvěrá z našeho nitra.“*

— ROUSSEAU

Ti všichni se mýlili.

*„Zlo nelze vysvětlit. Je třeba na něj pohlížet jako na nutnou součást uspořádání vesmíru. Nevšímat si ho je dětinské; naříkat nad ním zbytečné.“*

— MAUGHAM

Ten nebyl daleko od pravdy.

*„Zlo ospravedlňuje sebe sama. V jeho stínu i takové věci jako moc, potěšení nebo zisk ztrácejí na významu.“*

— KONRÁD BLAND

Ten to věděl přesně. Ostatně, není se čemu divit.

V koncentračních táborech na Piloru IX během krátké vlády šíleného císaře Justacia nechal povraždit jedenáct miliónů lidí.

Na Borize II zabil sedmnáct miliónů lidí tak brutálním způsobem, že v porovnání s ním plynové komory někdejší Země za Třetí říše vypadaly jako lidumilná zařízení.

Na Nové Rhodesii zabil pět miliónů žen a dětí.

Na Kambrii III zabil tři tisíce sedmnáct lidí, každého jinak.

Vynalezl mučící nástroje, které by nepoužili ani na Spice VI, která povstala proti Republice.

Na žádné fotografii, hologramu ani videodisku nebyl zachycena jeho podoba. Nikdy mu nesejmuli otisky prstů. V žádném počítači neexistoval jediný identifikační vzorek jeho hlasu, natož obraz sítnice. Neměl bankovní účet na žádné planetě, nevlastnil finanční prostředky a nemovitý majetek, který by kdokoli dokázal vystopovat

Nikdo nevěděl, ze které planety pochází. Hodně lidí mu sloužilo; přežilo pouze sedm, ale ani jeden z nich ho nikdy nespatrił.

Byl na útěku.

Jmenoval se Konrád Bland a aspoň prozatím byl v bezpečí.

# 1

*Zabiješ-li jednoho člověka, jsi úkladný vrah. Zabiješ-li miliony, jsi přemožitel. Zabiješ-li všechny, jsi bůh.“*

— KONRÁD BLAND

Orestes Mela prošel okolo hadů a škorpiónů, kolem slonů a lemurů, minul osminohé rigeliánské býložravce, kulovité vegánské masožravce a krunýřovité spicanské všežravce a divil se, že se jim všem podařilo přizpůsobit skleníkovému podnebí Serengeti, zoologické planetě terrazanského sektoru. Už už zvedal ruku, aby si z tučného obličejů setřel pot, když si uvědomil, že nechce zbytečně přitahovat pozornost k malé aktovce, kterou měl řetízkem připevněnou na zápěstí, a zarazil se v půlce pohybu.

Znovu se podíval do mapy, kterou dostal u vchodu, a když zjistil, že k ptačí voliére mu zbývá ještě nějakých devět kilometrů, zastavil si automatický vozík. Serengeti nebyla až tak fascinující a nemělo smysl dojít k cíli natolik zadýchaný, aby nemohl promluvit.

Vozík ho po několika minutách vysadil a Orestes musel u vchodu znovu vytáhnout vstupenku, aby se dostal na síť překrytou stezkou, která se vinula rezervací. Šel po ní téměř dva kilometry a cestou si lámal hlavu, proč ptactvo z různých planet drželi odděleně. Současně se snažil přivyknout na všudypřítomný zápach.

Nakonec se dostal do kruhového prostoru vyplněného lavičkami a stolky včetně automatu na občerstvení. Na různých místech tu vyseďovali tři muži a nějaká žena a letitý zřízenec v uniformě s námahou sbíral odpadky kolem opuštěných sedátek.

Mela si pohledem změřil čtyři sedící. Dva z mužů vypadali příliš mladě a žena nadmíru křehká, ačkoliv jistá možnost by tu byla. Zdálo se však, že představě nejlépe vyhovuje třetí muž: mohutná postava čníící nad okolí, tvrdé šedivé oči a hluboká jizva na levé tváři. Závan horkého větru smetl prázdný papírový kelímek, který stál na stole před ním, ale muž ho pлавným zvířecím pohybem zachytil, ještě než stačil dopadnout na zem. Aspoň vypadá, jak by měl, pomyslel si Mela.

Mela vyčkával, neboť si nebyl jistý, jak začít. Za chvíli se ramanatý muž zvedl, protáhl se jako nějaká divoká pralesní kočka a odkráčel pryč. Zmatený Mela uvažoval zda ho nemá následovat, ale rozhodl se zůstat sedět. Asi po pěti minutách se také vytratilí oba mladíci a o chvíli později se k nim přidala i zbývající žena.

Přikradl se k němu prošedivělý zřízenec.

„Nevadilo by vám, kdybych si na chvíli přisedl?“ oslovil ho slabým, stařeckým hlasem. „Člověk při práci v tomhle horku má skoro pořád žízeň.“

„Radši si sedněte někam jinam,“ odbyl ho Mela podrážděně. „Na někoho totiž čekám.“

„Už jste se dočkal,“ řekl zřízenec a přisunul si židličku

Mela se upřeně zadíval do stařecké tváře.

„Jericho?“ zeptal se konečně.

Zřízenec přikývl.

„No to mě podržte!“ vydechl Mela.

„Můžeme pokračovat v jednání?“ přerušil ho Jericho naprosto odlišným hlasem, než jakým hovořil dosud.

„Tady?“ podivil se Mela zamračeně.

„Nikdo nás nebude rušit,“ prohlásil Jericho. „Postaral jsem se o to.“

Mela pokrčil rameny.

„Máte nějaký zvláštní důvod, proč jste si pro naše setkání vybral právě tuto planetu?“ zeptal se, položil na stůl aktovku a na elektronickém zámku vytlačil čtrnáctimístnou kombinaci.

„Ještě jsem tu nikdy nebyl.“

„Zvláštní,“ zhodnotil to Mela. „Na vás to vypadá jako ideální místo, abyste tak říkajíc nevyšel ze cviku. Pokud tomu dobře rozumím, v určitých oblastech tu je lov povolen.“

„Nikdy nezabývám pro potěšení,“ poučil ho Jericho bezbarvě.

„Dobře, pojďme k věci,“ řekl Mela a vytáhl několik balíčků.

„Tady,“ řekl a zvedl tlustý svazek disků, „je zaznamenáno, co udělal. A tohle,“ dodal s jediným diskem v ruce, „obsahuje vše, co o něm víme. Zaplnili jsme necelé dvě minuty. Prakticky řečeno po osmnácti letech ani nevíme, jestli je to on nebo ona. Konrád Bland je konec konců pouhé jméno; nepochybně má další.“

„Nepochybně,“ souhlasil Jericho chladně.

„Předpokládám, že se s nimi budete chtít seznámit,“ řekl Mela a přisunul větší balíček přes stůl k Jerichovi. „Zařídil jsem vám na jistou dobu výjimku, takže si je můžete vzít s sebou a pečlivě všechny prostudovat.“

„Nepotřebuju ani jeden,“ prohlásil Jericho.

„Opravdu nepotřebujete?“ zopakoval Mela nevěřicně. „Ale vždyť na nich jsou veškeré podrobnosti o Nové Rhodesii, všechny důležité informace o Borize, Quantosu a Piloru a —“

„Co Konrád Bland udělal na Borize a dalších planetách, se mě vůbec netýká.“

„Nechcete poznat povahu člověka, se kterým se máte utkat?“ naléhal Mela a konečně si setřel krůpěje potu, které mu stékaly po tváři.

„Soudy o morálce mě nezajímají,“ odpověděl Jericho. „Stačí, že ho chcete mrtvého a že jste souhlasil mi za tu práci zaplatit. Jsem jen pouhý vykonavatel.“

„Lépe řečeno, jste profesionální vrah, který byl pověřen skoncovat s člověkem, když nebylo Republice vyhověno v žádosti o jeho vydání,“ odrecitoval Mela a pocukával přitom nozdrami, protože na ně zaútočily další závaný ptačího pachu. „Navíc však mohu prohlásit, že o vás toho víme ještě méně než o něm.“

„Víte, že jsem na vaší straně, pane Melo. To by mělo stačit.“

„Hrozím se pomyšlení, kolik z nás jste za celá ta léta možná pozabíjel,“ ohradil se Mela rozhořčeně. „Celá koncepce najímání jednoho zabijáka k likvidaci jiného je krajně nechutná.“

„A přesto jste tady právě kvůli tomu,“ poznamenal Jericho.

„Neměl jsem na vybranou. Dostal jsem příkaz. Mimochodem, Jericho není vaše skutečné jméno, že?“

„Mění to něco na věci?“

„Ani ne,“ přiznal Mela. „Ale mám podezření, že je to kódové označení nebo přezdívka. Nebo ještě něco jiného jen ne vaše pravé jméno. A stejně tak se domnívám, že jste mnohem mladší, než jak momentálně vypadáte.“

Jericho na něj jen klidně hleděl a vyhnul se odpovědi

Mela se mu vpil do pohledu a potom zakroutil hlavou „Krucinál!“ ulevil si. „Čekal jsem někoho, kdo bude víc vypadat jako vrah.“

„Jak vypadá vrah?“ dotazoval se Jericho mírně.

„Vy naprosto splýváte s prostředím,“ pokračoval Mela a divil se, proč se najednou tak rozčiluje. „Normální výška normální váha, ani podle řeči by vás nikdo nepoznal: Vsadím se, že pod vším tímhle převlečením jste nejspíš naprosto průměrný člověk.“

„S mým vzhledem si nemusíte dělat nejmenší starosti podotkl Jericho. „Od této schůzky mě už nikdy neuvidíte.“

„Přinejmenším musím vědět, jak chcete vypadat a jakou použijete totožnost, abychom mohli dopředu upozornit naše lidi.“

„To nebude nutné.“

„Celá planeta je ve vojenské karanténě,“ zdůraznil Mela. „Jak se tam dostanete?“

„Stejným způsobem, jakým jsem se dostal sem,“ řekl Jericho. „Čímž přicházíme k dalšímu bodu, pane Melo. Na oběžné dráze kolem Serengeti je sedmnáct lodí Republiky a zhruba tři sta agentů na planetě jako takové Zjevně tu nejsou proto, aby chránili vás, a stejně tak je zřejmé, že neslouží ani obraně planety před jakýmkoliv reálným nebo fiktivním útokem. Z toho musím jednoznačně usuzovat, že jejich úkolem je sledovat mě a získat informace, které by mohly být užitečné pro případ, kdybyste se mě na konci naší transakce rozhodl dát zavřít nebo zabít. Musím vás důrazně varovat, že veškeré další snahy o narušení mého soukromí ze strany Republiky budu považovat za porušení vzájemné důvěry a důvod k jednostrannému odstoupení od celé záležitosti, aniž bych vrátil zálohu — kterou jste, jak doufám, nezapomněl přinést.“

Mela kývl hlavou, vytáhl z aktovky malé titanové pouzdro a podal ho Jerichovi. Ten jej otevřel, vysypal si do dlaně několik drahokamů, přikývl a vrátil je nazpět do pouzdra.

To si je ani neprohlédnete podrobněji?“ zeptal se Mela podrážděně.

„Ne,“ odsekl Jericho. „Přirozeně že nemám v úmyslu začít pracovat, dokud je nedám ocenit a nevyměním za hotovost.“

„Jak dlouho vám to bude trvat?“ zjišťoval Mela zvýšeným hlasem, aby ho bylo vůbec slyšet přes ptačí křik.

„Kratší dobu, než se domníváte,“ odpověděl Jericho. „A teď zpátky k naší záležitosti. Pár věcí bych o Blandovi potřeboval vědět.“

„Myslel jsem, že o naše informace nestojíte,“ odtušil Mela nedůtklivě.

„Hromadné vyvražďování obyvatelstva planet mě nechává naprosto chladným,“ tvrdil Jericho, přičemž sklouzl pohledem z Melovy kulaté, zpocené tváře a sledoval, jak odkudsi přilétá jestřáb, střemhlav se vrhá do hejna ptáků a za mohutného křiku a třepotu křídel se zmocňuje vrabce. „Zdravý rozum mi však napovídá, že Republika by nevyhledávala moje služby, kdyby nepřišla o větší počet vlastních agentů. Kolik lidí se vůbec pokusilo zavraždit Konráda Blanda a proč se jim to nepovedlo?“

„Poslali jsme za ním dvacet tři muže — z toho patnáct samostatně a čtyři dvojčlenné týmy,“ přiznal Mela. „O žádném z nich jsme už neslyšeli.“

„Co to bylo za lidi?“ vyptával se Jericho.

„Nejlepší muži Republiky,“ řekl Mela. „Včetně Rineharta Guntermanna.“

„Vaši lidé by přece mohli mít dost rozumu na to, aby za někým, jako je Bland, neposílali starého opotřebovaného vysloužilce.“

„To si vyprošuju!“ utrl se Mela, ale pak se ovládl. „Guntermann se přece stal hrdinou bitvy o Kanfor VII!“

„A celou ji vybojoval z vlajkové lodi chráněné neproniknutelnou clonou flotily,“ suše poznamenal Jericho. „Sčítáte hrušky a jablka, pane Melo; kdyby byl Bland tam kam by se dostala armáda, nevyhledávali byste mě a já bych se nenechal najít.“

„Nenechal?“ užasl Mela, zatímco vzduchem povíval horký vánek a nepříjemným způsobem neodbytně upozorňoval na myriády pronikavých pachů všude kolem.

„Jistěže,“ řekl Jericho. „Déle než rok jsem sledoval vaše neobratné a tápavé pokusy, při nichž jste předvedl podstatně víc zarputilosti než zručnosti. Jedině vaše vytrvalost a posedlá snaha mě přesvědčily, že jdete po Blandovi.“

„Vy jste čekal, že vás kvůli němu nakontaktujeme?“

„Dříve či později k tomu muselo dojít,“ odtušil Jericho

„Takže se na ten úkol těšíte?“

„Vůbec ne,“ prohlásil Jericho. „Těším se jedině na odměnu odpovídající jeho náročnosti.“

„Dvacet tři slušných a čestných mužů se za ním vydalo bez jediné myšlenky na odměnu,“ prohlásil Mela hořce

„Taky jim to nijak neprospělo,“ konstatoval bezcitně Jericho. „Mimochodem — a skončili všichni na stejné planetě, na které se Bland momentálně nachází?“

„Ne,“ odpověděl Mela. „Uniká nám už téměř pět let. První pokusy jsme podnikli na Lodinu, dva další na Bareimu II, další na Bel-sanidoru, tři na Nimbusu VIII a zbytek postupně na dalších planetách.“

„Chci kádrové materiály všech dvaceti tří agentů,“ požadoval Jericho. „Chci znát jejich schopnosti, specializaci a předcházející výkony v podobných situacích. Jestli se do nich vůbec dostali.“

„Všechno to máte tady,“ řekl Mela a rukou pokynul k tlustému svazku. Teprve teď se po něm Jericho natáhl.

„Nemusíte se tvářit tak naštvaně, pane Melo,“ chlácholil ho Jericho. „Vaše záloha je nevratná. Ať už ke mně chováte jakékoli city, je v našem nejlepší společném zájmu, abych to zadání splnil.“

Podívejte, jsem tu na základě rozkazu,“ řekl Mela netečně Budu s vámi spolupracovat ve všech možných ohledech ale to ještě neznamená, že se mi to musí líbit.“

Svatá pravda,“ přikývl Jericho a prohodil pár zbytků potravin a odpadků ochranným pletivem ptákovi, který oba muže trpělivě sledoval z druhé strany plotu. „A teď bych si rád poslechl něco o té planetě.“

„Jmenuje se Walpurgis,“ řekl Mela, „vlastně Walpurgis III.“

„To už jste mi říkal,“ poznamenal Jericho. „Na mé mapě vesmíru jsem ji nenašel. To ji kolonizovali nedávno?“

„Někdy v minulém století. Najdete ji pod Zeta Tau III.“

„Walpurgis,“ zopakoval Jericho. „Zajímavé jméno.“

„Je to zajímavá planeta,“ řekl Mela. „Psycholog by si tam vyhrál.“

„V jakém směru?“ zeptal se Jericho a Mela vycítil, že ačkoliv Jericho navenek zdánlivě nehnul ani brvou, začal dávat větší pozor.

„Při Velkém osídlování,“ spustil zástupce Republiky, „se každá mizerná zájmová skupina domáhala hned několika planet. Hlavní kombinát dostal čtyři, Spojená křemíková si vybrala dvě, dokonce i Ježíšovi čistí pro sebe získali malou planetu.“

„Ježíšovi čistí?“ divil se Jericho.

„Církev čistoty Ježíše Krista,“ vysvětlil Mela. „Planet bylo takové množství, že i okrajové skupiny začaly vznášet požadavky.“

„A jaká speciální okrajová skupina získala Walpurgis?“ ptal se Jericho.

„Černá magie,“ řekl Mela.

„Děláte si legraci!“ zasmál se Jericho poprvé od začátku jejich setkání.

„Rád bych,“ odpověděl Mela a musel při tom znovu zvýšit hlas, neboť další hejno ptáků se rozkřičelo.

„Ale černá magie nefunguje.“

„Stejně tak víra v čistotu Ježíše Krista,“ podotkl Mela. „Jisté je, že na Walpurgis vznesla nárok řada kultů a satanistických církví, jejich žádosti bylo vyhověno a planetu osídlily.“

„Dobrá, tak ať věří v černou magii,“ prohlásil Jericho. „Je v tom snad nějaký problém?“

„Ano, uchýlil se tam Konrád Bland a požádal o azyl. Mela si opět utřel obličej. „Bože můj, tady je ale dusno!“

„Pořád v tom nevidím žádný háček,“ pokračoval Jericho. „Walpurgis přece patří Republice, ne?“

„Není to až tak jednoduché,“ řekl Mela. „Ti lidé uctívají zlo. Pokud ne přímo v praxi, tak přinejmenším alespoň v principu. Mají civilní vládu, ale fakticky tam vládne teokracie, a ta Blanda nevydá. A po problémech, jaké jsme měli na Radillexu IV, si tam nedovolíme vtrhnout silou.“

Jericho zamyšleně přikývl. Radillex IV poskytl azyl dvěma uprchlým trestancům, Republika žádala jejich vydání, planeta odmítla, nastoupila armáda, a když usedl prach, byly tři milióny Radillexanů po smrti a Republika měla zbrusu novou vládu. Jejich následovníci už byli v otázkách manifestace síly na kolonizovaných planetách podstatně opatrnější, zvláště když ještě stále zbývalo velké množství planet, které bylo nutné dobýt.

„Takže jsme na Walpurgis uvalili embargo a celá planeta je ve vojenské karanténě,“ pokračoval Mela, „což pravděpodobně nebylo stejně k ničemu, protože se zbytkem Republiky tak jako tak vůbec neobchodují.“

„A jste si aspoň jistý, že tam Bland ještě stále je?“ ptal se Jericho.

„Uzavřeli jsme veškeré přístupové cesty tak dokonale že se nikdo nedostane ani ven ani dovnitř,“ řekl Mela „Bezpochyby tam musí být. Dokonce jsme ohledně něj nedávno vedli s tamní civilní vládou tajná jednání.“

„No a?“

„Prosili nás — doslova škemrali — abychom ho zlikvidovali.“

„Řekli vám, jaký k tomu mají důvod?“ vyvídal Jericho

Mela zavrtěl hlavou.

„Budu potřebovat mapy, průvodce, historické údaje zkrátka všechno, co můžete o Walpurgisu sehnat,“ usoudil Jericho nakonec.

„Nic takového nemáme,“ zklamal ho Mela.

„Ani mapy?“

„Zeměpisnou ano; města a cesty ne,“ odtušil Mela. „Chápejte: prvotní osadníci se považovali za utlačovanou menšinu a totálně se od zbytku Republiky distancovali. Jak imigrace, tak emigrace byla po celou dobu silně omezená. Neobchodují se žádnou planetou Republiky — ani s nikým jiným, když už na to přijde. Ochotně platí vyšší daně, které jsou důsledkem odmítnutí vojenské spolupráce. Nepovolují videopřenosy na planetu ani ven z ní. K čertu — dokonce ani neuznávají kredit; místo něho užívají jakousi prehistorickou směs dolarů, liber, jenů a rublů.“

„Aha, chápu,“ přikývl Jericho. „Máte tam teď nějaké agenty?“

„Jednoho, pokud je ještě naživu,“ odpověděl Mela. „Jmenuje se Ibo Ubususku.“

„Kde sídlí a jak bych se s ním mohl spojit, kdybych to potřeboval?“

„Ozval se nám pouze jednou,“ řekl Mela. „Nachází se v městě zvaném Amaymon na jižní polokouli a je možné se s ním spojit přes šifrovaný inzerát v novinách, který je na jednom z disků. Po odvysílání počáteční rádiové zprávy už s námi žádnou další komunikaci

nenavázal. Zřejmě z. toho důvodu, že Republika není v současnosti na Walpurgisu příliš oblíbená.“

„Měl bych vědět ještě něco?“ zeptal se Jericho.

„Pravděpodobně ano,“ řekl Mela. „Naneštěstí není ve vládě nikdo, kdo by vám byl schopen takové informace poskytnout.“

„Pak se domnívám,“ prohlásil Jericho a postavil se, „že naši schůzku můžeme považovat za ukončenou. Nepokoušejte se mě, prosím, v žádném případě sledovat.“

„Ještě jedna poslední věc,“ ozval se Mela. „Mám zmocnění schválit nákup jakékoliv zbraně, kterou byste mohl potřebovat.“

„Jsem si jistý, že všechno potřebné najdu na Walpurgisu,“ odbyl ho Jericho.

„Ale naše zbraně jsou mnohem rafinovanější!“ protestoval Mela.

„Pane Melo,“ řekl Jericho Pomalu, jako by zvažoval každé slovo, „nejspíš vás to překvapí, možná přímo zklame, ale je hodně mužů a žen, co jsou mnohem lepší střelci než já, stejně tak jako je mnoho jiných, kteří jsou pohotovější v boji z blízka. Nenajímáte si však ostřelovače ani rváče. Najímáte si vykonavatele. Všechno potřebné si najdu na té planetě.“

Obrovský, šarlatové zbarvený orel se zlehka snášel k zemi, pak zakřičel a dopadl na jakéhosi malého savce Mela se na okamžik odvrátil za zdrojem vzruchu. Když otočil hlavu zpátky, muž, který si říkal Jericho, byl pryč.

## 2

*Vražda z vášně není nic, zato masové zabíjení je uměním.*“

— KONRÁD BLAND

Na první pohled to zase až tak zvláštní svět nebyl.

Jericho se připravil, jak nejlépe dovedl. Technická část byla snadná. Stačilo jen nastavit lodní systémy tak, aby vyvolaly pocit nižší gravitace a vzduch obohatily kyslíkem na úroveň, jakou měla atmosféra Walpurgisu. Nemínil se totiž při manévrování nad planetou prozradit při prvním nečekaném projevu síly nebo inteligence, a rovněž chtěl předejít pomalé otravě těla v nasycenějším ovzduší, které neadaptované tělo občas podlehlo.

Tři týdny strávil pročítáním všech dostupných materiálů o nejruznějších pozemských kultech a sektách z doby před jejich odchodem na Walpurgis III před 123 lety — ale protože každá živá společnost se vyvíjí, měl pocit, že získané informace budou z větší části zastaralé.

Po ukončení příprav přistoupil k další části svého planu. Ke kordonu republikových plavidel tvořících blokádu Walpurgisu se neustále přidávaly další a další lodě s posilami a jedna z nich se po třech dnech od zaujetí pozice začala odchylovat z přidělené oběžné dráhy a musela sestoupit na planetu kvůli menší opravě. Žádný z členů posádky nevěděl o Jerichově přítomnosti na palubě; nikdo netušil, že porucha byla pečlivě vypočítána tak, aby k přistání došlo na jižní polokouli; nikdo ho neviděl, jak krátce po setmění opouští loď.

V blízkosti kosmodromu leželo větší město. Pod rouškou tmy Vykonal Jericho rychlou, zato však profesionální obhlídku nejbližšího nákupního střediska, a když prostudoval několik výloh a zjistil, že místní oblečení nenese žádné znaky hodnosti nebo společenského či pracovního postavení, pročešal metodicky čtyři prodejny s pánskými oděvy, přičemž v jedné ukradl košili, ve druhé kalhoty, sako ve třetí a boty, ponožky a nějaké peníze ve čtvrté. Přestože si byl jistý, že ho nikdo při odchodu z kosmodromu neviděl, změnil rovněž svůj vzhled z podsaditého světlavého třicátníka na poněkud štíhlejšího muže

ve věku kolem padesátky. Podle letitých panáků ve výlohách nedokázal určit, jaké se zde momentálně nosí účesy, a proto si vybral prořídlý, vpředu ustupující a vzadu plešatící porost světle hnědých, na spáncích prošedivělých vlasů. Knír nebo bradku raději zavrhl, ale pro případ, že by musel vysvětlovat, proč má vyholený obličej, si pořídil impozantní jizvu táhnoucí se od horního rtu až k čelisti.

S relativním pocitem jistoty, že ho v tomto převlečení nikdo v danou chvíli neodhalí, se znovu, tentokrát pomaleji prošel po okolí, aby lépe zachytil místní atmosféru a následně se vydal směrem, kde tušil střed města. Cestou narazil na bezpočet obchodů zaměřených na prodej náboženských a magických předmětů, pár dalších s bylinkami a několik takových, kde se věštilo z ruky nebo určovaly duševní vlastnosti podle tvaru lebky. Bylo jich neporovnatelně víc, než by očekával v kterémkoliv jiném městě Republiky srovnatelné velikosti. Mnohé z obchodů, které podle Jericha prodávaly „normální“ zboží — oblečení, potraviny, průmyslové výrobky a podobně — měly na výkladech namalované nebo vyleptané kabalistické motivy a téměř všechny vedly v nabídce drobné magické předměty a amulety. Žádný z nich však neprodával obětní panny ani neinzeroval, že vás levně a spolehlivě zbaví jakékoliv kletby, což ho mírně znepokojovalo. Bylo by daleko jednodušší proniknout do společnosti natolik mladé, že ještě stále agresivně na veřejnosti ukazovala a obchodně využívala znaky své víry, než se bez povšimnutí vetřít tam, kde je víra do té míry obecně zakořeněna, že podobné symboly ztratily na důležitosti.

Náhle zaslechl odkudsi zleva hlasy a hbitě zmizel ve vyklenu-tém vchodu jednoho z nejbližších domů. Zanedlouho kolem prošla skupinka žen s obnaženým poprsím, jednotně oděná do rukavic natažených až k ramenům a ve vysokých gumových botách sahajících nad kolena. Neznámým jazykem naříkavě vyzpěvovaly jakési modlitby. Dvě z nich nesly malé máry, na nichž ležela mrtvá kočka, kterou podle všeho přejelo auto.

Patrně se jednalo o smuteční průvod doprovázející mrtvolku zmoka, který na sebe vzal podobu kočky. Pokud šlo o oblečení truchlících, nedávalo žádný smysl. Ba ani fakt, že vůbec nepřitahovalo mužskou pozornost.

Postoupil o blok dál a znovu se ukryl, jakmile zahlédl dvě postavy, celé v černém, zahalené v kápích, přicházející ve společnosti třech mužů, kteří na sobě měli podle něj standardní vycházkové obleky. Zdálo se, že vedou vášnivou, nicméně dobrosrdečnou debatu zřejmě o nějakém sportovním utkání, ale podrobnosti se mu zachytit nepodařilo. Nikdo z nich se ani trochu nepozastavoval nad různorodostí jejich oblečení.

Šel dál, pozoroval dění kolem sebe a v duchu si dělal poznámky o zdejšímu způsobu života. Na tváři města se přes zjevnou snahu úklidových čet místy začínalo projevovat stáří. V ulicích se sice nepovažovaly žádné odpadky ani špína, hladké chodníky se leskly jako vyleštěné, na každém rohu se nacházely odpadkové dekompozéry — ale tu a tam si všiml známek chátrání: opakovaně záplatované díry v povrchu vozovky, dům, který by si zasloužil opískovat, menší obchod vklíněný mezi dvě kancelářské budovy, viditelně ponechaný svému osudu, aby mohl být nahrazen další firemní věžovitou konstrukcí z oceli a ze skla.

Cestou minul několik kostelů, které po architektonické stránce většinou napodobovaly gotický sloh. U každého se na trávníku pásly kozy. Zdálo se mu, že z jednoho zaslechl výkřiky a sténání, a jinde zahlédl oknem několik nahých těl ve frenetickém víru tance. Neměl ovšem v úmyslu zkoumat je nějak podrobněji, dokud se nedozví více o zvycích této planety. Kolem vchodu do jednoho menšího kostela, posazeného na vrcholu mírného svahu, hořel oheň, kterým museli věřící nejspíše proskočit, aby prokázali úctu svému bohu nebo démonu.

Uvědomil si, že centrum města je ještě pár kilometrů daleko, a dorazil tam až těsně před úsvitem. Když pak několik hodin po východu slunce začaly první obchody otevírat, rozhodl se koupit si místní noviny. Prošel kolem pěti prodejních automatů a s úlevou se přesvědčil, že se skutečně nachází v Amaymonu. Protože však na sebe nechtěl zbytečně upozorňovat, kdyby náhodou vhodil nesprávnou minci, vyhledal stánek s prodavačem a raději mu věnoval celou hrst drobných, než aby z neznalosti za platil méně.

Poté se zastavil u omšelé restaurace, objednal si kávu a jakési pečivo podivné chuti a rozhodl se, že jeho následujícím krokem bude

najít si ubytování. Vyhybal se větším hotelům, neboť netušil, na základě čeho ověřují totožnost a jaké informace od hostů požadují. Mnohem raději by dal přednost pronájmu místnosti někde v soukromí, ale město ještě nijak zvlášť neznal a obával se, že při toulkách po obytné čtvrti vzbudí jako cizinec mnohem více nežádoucí pozornosti, než když zůstane v obchodní zóně. Přesl o několik bloků dál, kde domy působily poněkud zchátraleji, a vstoupil do jednoho obzvlášť ponurého hotýlku, ve kterém by si většina zákazníků z různých společenských kruhů najímala pokoje podle počtu strávených hodin, a ne nocí.

„Jméno?“ zavrčel unuděný recepční.

Jericho se rozhlédl, aby se přesvědčil, že je hala prázdná.

„Konrád Bland,“ odpověděl a sledoval reakci.

„Já to za vás psát nebudu, člověče,“ zahartusil recepční, a aniž by na sobě dal cokoli znát, přistrčil mu knihu hostů. „Tady se zapíšte.“

Jericho vzal pero a naškrábal jméno takovým způsobem, že většina odborníků — grafologů by strávila celé dny neúspěšnými pokusy o jeho rozluštění.

„Máte nějaká zavazadla?“ zeptal se recepční.

„Jenom to, co mám na sobě.“

„Dobře,“ řekl recepční lhostejně. Podal Jerichovi malý papírový ústřížek, na kterém byl zapsán kód dveří. „Patříte k Božím poslům nebo k Baalově církvi?“

Jericho zakroutil hlavou.

„Fajn. Pokud patříte k jakémukoliv jinému kultu nebo sektě která vyžaduje obětování živých zvířat, musíte informovat vedení hotelu a k účtu vám připočteme příplatek. Pravděpodobně u sebe nemáte žádné svíce, ale jestli se rozhodnete jít do města a nějaké si koupit, povolujeme pouze studené svíčky. Žádné horké, rozumíte?“

Rozumím,“ odpověděl Jericho. „Kde je můj pokoj?“

„Ještě jsem neskončil,“ napomenul ho recepční podrážděně. „Jakékoliv amulety připevněné na stěnu takovým způsobem, který může vedení považovat za trvalý, se stávají majetkem hotelu. Po půlnoci nejsou povoleny ani dámské ani pánské návštěvy. A požadujeme platbu na týden dopředu.“

„Co když nezůstanu celý týden?“ zeptal se Jericho v přesvědčení, že taková reakce se od něj očekává.

„Potom požádáte o refundaci,“ odpověděl recepční.

„To se mi nelíbí,“ zabručel Jericho.

„Nikdo vás sem z ulice netahal,“ prohlásil recepční suše. „Když se vám to nelíbí, stačí se obrátit a jít zase hezky ven.“

Jericho se na muže rozzlobeně podíval. Nakonec se zeptal: „Kolik?“

Recepční se usmál. Byl to úšklebek člověka, který tuto scénku sehrával několikrát denně a znal obě strany dialogu nazpaměť. „Sešmdesát šterlinků,“ oznámil jako automat a nastavil mohutnou dlaň.

Jericho se otočil, vytáhl hrst bankovek, zkontroloval jejich hodnotu a podal recepčnímu náležitý obnos.

Muž se dlouze zadíval na ruličku zbývajících peněz. „Máte u sebe pěknou sumičku,“ zhodnotil Jerichovy finance a pozorně si ho prohlédl. „A taky hezký nový šaty.“

„Měl jsem štěstí,“ zalhal Jericho a znovu pozoroval, jak recepční zareaguje.

„Pokud by vás peníze příliš pálily v kapse, věděl bych o pár zajímavých místech, kde by se daly utratit,“ pokoušel ho. „Za malou úplatu, samozřejmě.“

„Možná později,“ odbyl ho Jericho. „Co takhle to číslo pokoje?“

„Tři sta deset,“ odfrkl recepční. „Tři patra nahoru a dozadu chodbou. Výtah nejedzí, musíte jít po schodech.“

Jericho přikývl. Rychlým pohledem se přesvědčil, že výtah není v provozu už měsíce, možná celé roky, a vydal se k betonovému schodišti. Po chvíli dorazil ke svému pokoji, na elektronickém zámku vyťukal číselnou kombinaci a vešel dovnitř.

Byla to špinavá, poloprázdná, pětiúhelníková místnost a ostatní patrně nebyly jiné. Nacházelo se tu úzké lůžko se skvrnou na přehozu, otlučený prádelník, jedna židle a noční stolek. Vytáhl horní zásuvku prádelníku v naději, že najde telefonní seznam, ale objevil pouze zapomenutý balíček tarokových karet a levně svázaný grimoár papeže Honoria, prastarý sborník zaklínadel z dob, kdy lidstvo žilo pouze na Zemi. Nebyl tu ani telefon, ani video, ani rádio, prostě nic, co by případně mohl použít k získání dalších užitečných poznatků o

této planetě. Koupelna byla vybavená malým suchým záchodem a suchou sprchou jaká se používala na kosmických lodích, ale nedokázal zjistit, zda tu bylo těžké sehnat vodu, nebo šlo o tak levný hotel, který neměl ani přípojku na vodovod.

Když dokončil důkladný průzkum celého místa, vrátil se k posteli, posadil se na kraj a dal se do čtení novin, které si koupil. Měly jen pár stránek — příliš málo na velké město —, což naznačovalo, že většina zpráv se šířila na kazetách, discích nebo prostřednictvím videopřenosů. Rovněž to znamenalo, že se z nich dozví pouze nejvýznamnější zprávy a nic z místního koloritu, po kterém pásl.

Hlavní zpráva se zabývala ekonomikou, která se údajně rozvíjela až příliš nahodile, než by bylo po chuti těm, co ji řídili. Na titulní straně se rovněž nacházel úvodník, který v jedenácti odstavcích ostře kritizoval Republiku aniž se jedinkrát zmínil o Konrádu Blandovi. Třetí strana stručně informovala o ukončení působnosti Bratrstva noci a Kultu božího posla ve městě Tifereth a krátký pohled na stránku zabývající se financemi ukázal, že v Tiferethu přestal už téměř před měsícem rovněž fungovat zbožní trh, údajně kvůli výraznému snížení objemu prodeje.

Město se patrně dostalo do finančních těžkostí — nejspíše díky Blandovi. Na základě takto omezených údajů to všem nedokázal přesně určit, ale návštěvu Tiferethu si zapsal do seznamu prioritních záležitostí.

Muž na recepci a novinové zprávy se zmiňovali o několika kultech, a tak v neblahé předtuše nalistoval stranu s inzeráty místních církví. Přesně toho se obával. Neexistovalo tu jediné náboženství, jehož principům by se mohl v krátké době přizpůsobit. Vyskytovaly se tu spíše takové sekty jako Kult božího posla, Infernalistická církev, Dcery rozkoše, Baalova církev, Golemův řád, Sesterstvo hříchu, Satanistická církev a desítky dalších. Téměř tolik sekt jako mělo křesťanství v dobách svého rozkvětu.

Povzdechl si. Tento svět skrýval mnohem více, než se na první pohled zdálo. Mezi inzeráty ohledně nábytku, oblečení a nemovitostí se příležitostně zamíchaly i takové, které nabízely ochranu jak před dobrými, tak špatnými silami a prodávaly amulety, vúdú figurky, nápoje lásky a elixíry nesmrtelnosti.

Když dočetl inzeráty a oznámení, a získal tak rozumný odhad své hotovosti, důkladně prozkoumal noviny, zda někdo nenahlásil jeho krádeže, ačkoliv předpokládal, že noviny šly do tisku příliš brzo, než aby je mohly zachytit. Nemýlil se. Při hledání zpráv však učinil další objev: nenašel ani zmínku o jakékoliv zločinnosti. Nechtělo se mu věřit, že město velikosti Amaymonu, jehož počet obyvatel odhadoval na více než čtvrt miliónu, se celý den obešlo bez svého podílu vražd, loupeží a znásilnění, obzvláště na planetě, kde se k takovým věcem přistupovalo s náboženskou zaníceností. To poukazovalo na dvě vysvětlení: buď byly zprávy pečlivě vybírány, nebo pojem zločinnosti prošel na Walpurgisu téměř neuvěřitelnou proměnou.

Viděl to spíš na první možnost. Ať už se na Walpurgisu hlásili ke zlu jak chtěli, žádná společnost nemůže přehlížet zločiny a neupadnout při tom do anarchie; a zatímco strukturu společnosti mohl pouze odhadovat, po anarchii zde nenalezl ani stopy.

Cenzura zpráv však mohla působit v jeho prospěch, Pokud zde měl Bland natolik silné pozice, že civilní vláda byla donucena požádat Republiku o pomoc s jeho likvidací, nemohl Jericho v žádném případě napochodovat do jeho sídla, ať už se nacházelo kdekoli, a jednoduše toho muže zastřelit. Bland bude kolem sebe mít několik úrovní ochrany, jinak by nepřežil tak dlouho, aby se dostal až na Walpurgis. Což zase znamenalo, že se k němu bude muset Jericho přiblížit nepřímou. Nevěděl, jak dlouho dokáže zůstat v utajení, a bylo přinejmenším uklidňující, že vláda s největší pravděpodobností nebude o jeho činnosti informovat víc než on sám.

Když se z novin dozvěděl, co se dalo, odložil je stranou natáhl se na postel a šel spát.

Probudil se těsně po západu slunce. Osprchoval se, oholil se, namaskoval se a vyšel z hotelu na večeri. Vybral si restauraci navštěvovanou lidmi podobně oblečenými jako on sám a strávil chvíli studiem jídelního lístku. Po jídle se vydal na další procházku městem, naslouchal útržkům rozhovorů a pak zašel do Tri-Fi kina. Pokud doufal, že se dozví něco o Walpurgisu, byl zklamán, protože šlo o tradiční milostný příběh, při němž diváci upadali do záchvatů hysterického smíchu pokaždé, když hlavní hrdinka obětovala Belzebubo-

vi. Usoudil, že film patří mezi humorné historické slad'áky, ale neodvažoval se kohokoliv zeptat.

V následující hodině se ubytoval v dalších třech hotelech pod jmény, která si zapamatoval ze závěrečných titulků filmu. Vrátil se do původního hotelu a za deset minut se objevil jako obtloustlý muž středního věku s na krátko ostříhanými ryšavými vlasy. V tomto převleku navštívil dva bary ve vzdálenosti asi jeden a půl kilometru od hotelu a z obou se nechal vyhodit pro nepřístojné chování. Nakonec se vpotácel do restaurace s celonočním provozem, na oko kvůli černé kávě. Když po půl hodině odcházel, měl za opaskem zastrčený nůž na krájení masa.

Poté se vydal na lov, neboť se musel dozvědět více o zdejší policii a její výkonnosti. Dva bloky od restaurace spatřil svou kořist. Asi padesátiletý, dobrácky vyhlížející muž, který šel sám bezstarostně po chodníku.

Jericho se za něj zavěsil jako nějaké nebezpečné zvíře z džungle které si vyhlédlo svou kořist. Nespěchal, nezrychlil krok často předstíral, že se po opuštěné ulici pohybuje jiným směrem, ale pomalu, kousek po kousku a hroživou trpělivostí zkracoval vzdálenost mezi nimi. Během deseti minut byli od sebe sto metrů, pak šedesát, třicet — a potom s jistotou a rychlostí kobry udeřil. Muž nevydal ani hlásku, neucítil osten bolesti, ani si nestačil uvědomit, že mu někdo podřízl hrdlo. Byl mrtvý ještě dříve, než dopadl na dlažbu. A Jericho se jako laborant který přidal ke svému roztoku nějaký nebezpečný prvek, soustředil na to, co se bude dít dál.

### 3

*„Bez ohledu na to, jak ohavný čin zamýšlíte spáchat není rozhodující, zda konáte zlo, ale spíše je-li to skutečné.“*

— KONRÁD BLAND

John Sable stál v rohu kanceláře u pětiúhelníkového stolu z obsidiánu. Poklekl před soškou Kálí, zapálil nezvykle tvarovanou červenou svíci a odříkal nad ní krátkou modlitbu k Azazelovi. Pak následovaly další dvě svíce a modlitby k Asmodeovi a Ahrimanovi. Nakonec pozvedl svůj amulet k bafometu, který visel na stěně nad stolkem, udělal ve vzduchu Znamení pěti a přešel k pracovnímu stolu. Posadil se, opřel se a vydechl si. Znovu si slíbil, že se napříště vynasnaží vstát o něco dříve, aby stihl vykonat ranní vyzývání doma.

Po chvíli stiskl tlačítko interkomu.

„Máte něco bližšího k tomu mrtvému?“

„Ano,“ zazněla odpověď. „Parnell Burnam, věk padesát sedm, bytem třída Zoufalství 834, pracoval jako svářeč.“

„Sekta?“ vyptával se Sable.

„Boží poslové.“

„Sakra!“ zabručel Sable a stiskl další knoflík. „Sežeňte mi k videofonu Benita Vertucciho.“ Chvilí čekal, než se naváže spojení, a pak se otočil na kameru. „Vertucci, to jsem já, John Sable.“

„Nemusíte se představovat,“ zaburácela vysoká postava v černé kápi.

„Myslel jsem, že jsme se dohodli,“ řekl Sable nevlídně.

„Co máte na mysli?“ zeptal se Vertucci.

„Dvě rituální vraždy ročně,“ utrousil Sable ve snaze zvládnout hněv. „Tak znělo ujednání.“

„Letos jsme vykonali jenom dvě,“ dostalo se mu odpovědi. „K oběma jsme se u vás přihlásili.“

„Pak mi vysvětlíte Parnella Burnama!“

„To jméno neznám,“ zavrčel Vertucci.

„Je přece členem vašeho kultu,“ vyštěkl Sable. „Přinejmenším jím byl, dokud mu někdo včera v noci nepodřezal krk. A vraždy patří

k trestným činům, dokonce i v Amaymonu. Dohodli jsme se, že přivřeme oči nad dvěma mrtvými ročně — po jednom z vaší skupiny a Baalovy církve — za předpokladu, že to udržíte v rámci vašich sekt. Ale tímhle jste překročili hranici a budete za to pykat.“

„Boží poslové nepodřezávají hrdla, rituálně ani nijak jinak,“ ohradil se Vertucci. „Mám na dopadení vraha stejný zájem jako vy, detektive. Musíte mi v tomto ohledu důvěřovat.“

„Jste ochoten podrobit se zkoušce na Detektoru pravdy?“ zahřímal Sable.

„Ano.“

„Nastavím vám smrtelnou dávku.“

„Satan stojí při mně,“ pronesl Vertucci s klidem. „Až budete chtít, pošlete pro mě svého člověka.“

„Za hodinu,“ slíbil Sable a přerušil spojení.

Stiskl další tlačítko interkomu. „Pošlete někoho pro Benita Vertucciho, aby ho přivedl k výslechu, a zjistěte, jestli Boží poslové nějakým způsobem nezměnili standardní postupy svých rituálních vražd. Aha, a vyříd'te Langstonu Daviesovi, že ho chci vidět.“

Vytáhl doutník a už už se ho chystal zapálit, když si uvědomil, že by musel také nabídnout Daviesovi, a se zatřpyklým úsměvem ho strčil zpátky do kapsy. Bylo smutné, že i Vrchní detektivní inspektor začínal pociťovat tlak inflace.

Za chvíli vstoupil do kanceláře Davies, vysoký, vyzáblý, pětatřicetiletý muž, který se s nevalným úspěchem pokoušel pěstovat bradku.

„Prý jste mě chtěl vidět,“ řekl bez pozdravu a přisunul si židli.

„Vy už od rána pracujete na Burnamově případu, že?“ ujišťoval se Sable.

Davies přikývl. „Vypadá to na vyřešenou věc. Ten chlápek patřil k Poslům.“

„Co kdybych vám řekl, že Benito Vertucci podstoupí zkoušku na Detektoru pravdy?“

„Blufuje,“ odpověděl Davies pevně.

„Myslím, že ne,“ opáčil Sable. „Jeden náš člověk to právě teď ověřuje, ale podle mě s největší pravděpodobností zjistíme, že to nebyla rituální vražda.“

„A co jinýho by to bylo? Ten člověk měl v kapse tři tisíce jenů a na krku pěkně drahej amulet z ryzího zlata, takže loupežný přepadení můžeme s klidem vyloučit.“

„Milenecká hádka?“ navrhl Sable.

„Ani náhodou,“ prohlásil Davies s potlačovaným smíchem. „Žil sám a podle zdravotních záznamů byl skoro dvacet let impotentní.“

„A nemohlo tohle vyprovokovat frustrovanou milenku?“ nadhodil Sable klidně.

„Podívám se na to, ale řekl bych, že jste vedle,“ prohlásil Davies. „Mimochodem, nemáte u sebe náhodou ty výborný doutníky jako minule?“

Sable se ironicky usmál, vytáhl doutníky, jeden podal Daviesovi a druhý zapálil sám sobě. „Neměl Burnam problémy v práci?“ zeptal se nakonec.

„Pochybuju,“ odtušil Davies. „Před pár lety zdědil pěkný prachy. Většinu jich věnoval Božím poslům, ale zbylo mu dost na pohodlněj život. Pracoval v opravárenský dílně a odmítal vedoucí funkce, protože rád dělal svoji práci Nedovedu si představit, že když se dobrovolně necháte přeskočit svými kolegy, naděláte si tím nepřátele.“

„Co dělal včera večer?“

„Nechal se zabít.“

„Předtím,“ zavrčel na něj Sable podrážděně.

„Nevím,“ řekl Davies. „Žil sám, stravoval se většinou venku. Nejspíš byl v nějakým baru nebo v kině. Nebo byl se svým kultem. Oni to popírají, ale tak to vidím já. Z nějakýho důvodu mu podřízli krk a mrtvolu pak vyložili dole ve městě.“

Sable pomalu zavrtěl hlavou. „Mám nepříjemnej pocit že Poslové to neudělali. Míváme tu dost vražd, ale obvykle to jsou rituální vraždy nebo jinak jasný zločiny spáchaný většinou z vášně nebo kvůli majetku. Tenhle případ se zdá jinej. Jakoby nepatřičnej.“

Škoda, že jste přestal praktikovat vúdú, když jste si vzal Si-boyan,“ prohlásil Davies. „Pokud se dobře parnatuju, mají obřad, kterým skutečně dokážou vysлідit zločince.“

„To se pamatujete špatně,“ setřel ho Sable. „Vúdú je jako kterýkoliv jiný náboženství: poskytuje duchovní útěchu, ale sotva nějaký hmatatelný výsledky.“

„To říkáte vždycky,“ bránil se Davies s úsměvem, „a přesto je to jedna z nejoblíbenějších sekt.“

Skoro každý černoch začíná s vúdú,“ vysvětloval Sable. „Většina z nás toho dříve nebo později nechá. Na můj vkus je trochu moc barbarský. A teď bychom se měli raději vrátit k tomu, co nás pálí daleko víc, přestože jde o podobně barbarskou záležitost.“

„Abych pravdu řekl, nešlo o žádnou brutální vraždu,“ začal Davies. „Bylo to rychlý, čistý a účinný. Pochybuju, že Burnam věděl, co se s ním děje.“

„Měl byste projít okolní bary a restaurace a přeptat se, jestli se někomu nevymkla situace z ruky,“ radil Sable. „Já se postarám o Posly, ale zřejmě nám s tímhle příliš nepomůžou.“

„Ještě něco?“ zeptal se Davies.

„Jo,“ řekl Sable. „Zjistěte, jestli Baalova církev nemá nějaké důvody k nevraživosti vůči Poslům. Vražda toho Burnama mohla být pouhým varováním, ačkoliv ani tomu nevěřím.“

Davies opustil kancelář a Sable se protáhl. Založil si ruce do týla a vychutnával vůni doutníku.

Bylo to zvláštní. Věděl, že posílá Daviese naslepo, ale musel přirozeně prozkoumat všechny možnosti. Pokud však byl Burnam navštívenkou Baalovy církve, zapomněli ji podepsat a nezdálo se mu, že by byli natolik nedbalí. Ve vesmíru existoval řád, spíše přebytek motivů než jejich nedostatek, a věděl, že bude-li postupovat důrazně a metodicky, dříve či později narazí na ten správný a pak věci zapadnou na své místo. Vlastně v tom spočívá celá jeho práce, pomyslel si zatrpkle — bránit chaosu lidské duše, aby převládl nad pořádkem každodenního života. Přesto to mohlo být daleko horší; žil přinejmenším ve světě, kde se obyčejná mezilidská agrese a nenávisť přelévaly do duchovní oblasti a nehromadily se, aby se později začaly objevovat všude kolem. Byl za to vděčný.

Jeho snění přerušil videofon. Volala Siboyan, že mladší syn dostal lehkou chřipku, a prosila ho, aby od bylinkáře donesl trochu ločidla a verbeny, a pokud bude mít čas aby také koupil nějaké obřadní svíce. Poslušně si poznamenal její požadavky, přidal poznámku, že chce chlapci koupit i nějakou hračku, a pak manželce vysvětlil, že se musí vrátit k pracovním povinnostem.

Počkal na Vertucciho v Místnosti pravdy, podle očekávání dostal negativní výsledky a propustil ho.

Celý den se mu na stole hromadily další a další informace. Vražedný nástroj se nenašel. Baalova církev nevedla s nikým žádné spory. Kult božího posla vždy vykonával rituální vraždy probodnutím srdce oběti ležící na oltáři. Na těle se nenašly žádné otisky prstů. Burnam povečeřel „Na hradu“, v laciné restauraci v centru města. Kde se však pohyboval následující tři hodiny, se nepodařilo zjistit. Z několika barů vyhodili opilého, tlustého chlápka s ryšavými vlasy, kterého ovšem nikdo nedokázal identifikovat. Navíc se zdálo, že v takovém stavu by ani neudržel nůž v ruce, natož aby jím vládl jako expert ačkoliv by to stálo za prozkoumání. Burnam byl na pracovišti nejoblíbenějším člověkem a neměl žádné nepřátele. Téměř dvacet let ho nikdo neviděl ve společnosti nějaké ženy, ani se nepodařilo odhalit žádné homosexuální styky. Nájem měl zaplacený na tři měsíce dopředu a převážnou většinu peněz uloženou na úrok v místní bance.

Přesto však musel existovat motiv. Sable věděl, že tohle nebyla práce šílence nebo nějakého fanatika pod vlivem drog nebo v náboženském vytržení; na to byl tenhle případ příliš chladnokrevně a pečlivě provedený.

Skoro si přál, aby sám býval v minulosti neodváděl tak dobrou práci. Potom by přinejmenším měl několik nevyřešených vražd, k nimž by se teď takhle dala připojit, a po ulicích Amaymonu by se plížilo několik dalších vrahů.

Ale nebylo tomu tak. Před sedmi lety se stal Vrchním detektivním inspektorem a jeho výsledky hovořily samy za sebe: čtyřicet tři vraždy, čtyřicet tři zadržení, čtyřicet tři usvědčení. Z uplynulého období tedy skutečně nezbylo nic, k čemu by se tato vražda dala přiřadit. Sable si zapálil další doutník — dnes už čtvrtý, uvědomil si provinile — a soustředil se na fakta, která měl před sebou.

Dobře. Nebyl to Kult božího posla. Nebyla to Baalova církev. Nebyla to milenka ani milenec. Nebyl to zloděj. Nebylo to ten ani onen.

Tak kdo to byl?

Sable zamyšleně sklonil hlavu a vzápětí se prudce vzpřímil.

*Bland?*

Sable nad tou myšlenkou chvíli uvažoval, ale potom ji zavrhl. Bland setrval v Tiferethu a kromě toho přece stáli na jeho straně. Navíc byli v celé Republice jeho jedinými spojenci. Byl dost chytrý na to, aby se je nesnažil popudit.

Dobře tedy. Když ne Bland, tak kdo?

A pokud se to nedalo svázat s ničím z minulosti, dalo by se to snad spojit s něčím jiným?

Prázdný pohled upíral na bafomet na stěně a zvažoval všechny možnosti.

Pak ho náhle cosi velice rozrušilo. Dostal naprosto bláznivý nápad, ten nejnepravděpodobnější z nejnepravděpodobnějších, ale hluboko uvnitř, kde se takové názory vytvářejí a zvažují, cítil, že tohle je ten pravý.

## 4

*„Utrpení nepřináší žádný užitek, slouží však pro potěchu oka.“*

— KONRÁD BLAND

Z místa činu odešel Jericho do nejbližšího hotelu, kde měl zařízené ubytování, a potom postupně obešel i všechny tři zbývající. V každém rozházel ustlanou postel a nadělal trochu nepořádku v koupelně, aby vytvořil dojem, že v pokojích přespal. Potom se vloupal do dalších dvou obchodů a vrátil se do Talismanu, hotelu střední třídy. Spal do východu slunce, nasnídal se, koupil si elegantnější oblečení a zbavil se ukradených šatů. Většinu dopoledne a část odpoledne strávil v pokoji sledováním videa. Zaměřil se na televizní seriály v naději, že nasbírá další vědomosti o místních zvycích a obyčejích.

Z pořadů byl zmaten. Mezi společnostmi na Walpurgisu a na ostatních planetách Republiky existovaly rozdíly, avšak velice jemné. Nepřekvapilo ho zjištění, že výraz: „Zdravíčko!“, když někdo kýchl, se považoval za urážku nebo klení, protože zdejší lidé neměli sebemenší touhu vyhánět temné síly ze svých těl. Ale ať se snažil, jak chtěl nedovedl pochopit, proč modlitba k Belialovi byla zdrojem zábavy, zatímco stejná modlitba pronesená k Baalovi měla u diváků vyvolávat pláč. Nebo proč se žena ochotně vyspí s postavou v černé kápi a pak se urazí, když ji někdo jiný pouze uchopí za ruku.

Existoval tu například Kult Cthulu, démona, o kterém ze svých průzkumů věděl, že jde o čistě smyšlenou postavu, ale pokud mu bylo známo, nikdo neuctíval, ani ne zmiňoval Lucifuga Rofocala, kterého považovali za vojevůdce pekelných armád. Některé herečky se oblékaly do gumových a kožených oblečků a třímaly pruty, řetězy a biče, jako by vypadly z nejdivočejších snů pubertálních mladíků, zatímco jiné halily svá těla od hlavy až k patám a Jericho prostě nebyl schopen určit vzájemný vztah mezi jejich chováním a způsobem oblečení.

Když měl za sebou půl tuctu videopořadů, došel k závěru, že bude muset navštívit Iba Ubusuku, tajného agenta Republiky, a ne-

chat se důkladně poučit o společnosti, do které se chystal proniknout. Původně nechtěl svou přítomnost prozradit nikomu, ani zástupci Republiky, ale nyní mu bylo jasné, že než zahájí své tažení proti Blandovi, musí prostě odstranit ty rozsáhlé neznalosti, nesprávné návyky a nepatřičné způsoby.

Podíval se na hodinky a rozhodl se, že je načas zjistit, jak si vede policie. Nechal jim celé dopoledne, aby se dopátrali, že nevyšetřují obyčejnou, průměrnou vraždu. Připravil si pro ně dokonce i časový plán: pokud do soumraku nezačnou hledat obézního ryšavého opilce a do pozdního odpoledne následujícího dne neproslídí jeho čtyři levné hotelové pokoje, nebudou pro něj v budoucnosti představovat žádnou větší hrozbu. Jestliže budou v předstihu, potom bude lepší vědět už nyní, jaké problémy mu mohou napříště připravit.

Hned po vraždě si jako hlavní personifikaci pro svůj pobyt v Amaymonu zvolil podobu světlovlasého, zhruba pětatřicetiletého muže a v tomto převleku se nyní vydal do bližšího ze dvou barů, které navštívil předcházejícího večera, necelé dva kilometry od hotelu.

Ušel pouhé tři bloky, když ho oslovil muž v šarlatové róbě, v ruce hromádku papírů a na krku výrazný amulet vykládaný drahokamy.

„Promiňte, občane,“ řekl muž, „můžu vám nabídnout náš leták?“ a zamával Jerichovi před nosem jedním z listů.

„Proč ne?“ usmál se Jericho a vzal si papír.

„Jaký máte názor na Konráda Blanda?“ pokračoval muž.

„Žádný,“ odpověděl Jericho.

„Ale už jste o něm slyšel, ne?“

„Tak trochu, mezi řečí.“

„Podle našeho názoru — a názoru všech církví — je Konrád Bland zachránce Walpurgisu,“ prohlásil muž zaníceně „Všechno najdete v našem letáku.“

„Před kým potřebuje Walpurgis zachránit?“ zeptal se Jericho.

„Před Republikou. Víte přece, že požádali o jeho vydání a my jsme odmítli?“

„Nečtu noviny,“ zalhal Jericho.

„V novinách to nenajdete,“ vysvětlil muž. „Vládě — civilní vládě — se to vůbec nelíbí. Chtěli by ho předat Republice, ale Rada sekt na ně vyvinula dostatečný tlak aby žádosti nevyhověli.“

„Tak kde je problém?“

„Kontrolují média, sakra. Třetina lidí ani neví, že je Konrád Bland na Walpurgisu, a ti, co vědí, jsou jako vy. Tím vás nechci nijak urazit. Jednou možná budeme muset vstoupit kvůli Blandovi do války, a tak se o něm snažíme informovat širokou veřejnost.“

„Pak bude nejlepší, když si to vezmu domů a přečtu si to,“ řekl Jericho.

„Nic víc nechceme,“ řekl muž na půl úst a vyhlížel dalšího chodce, kterému by vnutil agitační materiál.

Jericho si v rychlosti leták prostudoval. Nic nového mu o Blandovi neprozradil. Ve skutečnosti šlo o pouhý vášnivý traktát vyzdvihující Blanda jako zosobnění zla a opomíjející jakoukoli zmínku o činech, které by toto hodnocení mohly potvrdit.

Ale přestože mu neřekl nic o Blandovi, pověděl mu celkem hodně o politické situaci na Walpurgisu. Teokracie nebyla tak všemocná, jak se ho Mela pokoušel přesvědčit, neboť jinak by se nesnažila získat na svou stranu veřejnost silou argumentů. Civilní vláda si nadále podržela většinu moci, nepochybně kontrolovala média a v uvedeném případě představovala pro teokracii reálnou překážku. Nejzajímavějším zjištěním však bylo, že muž na ulici nejspíše nebyl oddaným zastáncem záchrany nebo ochrany Blanda. Mnoho obyčejných lidí po pravdě ani nevědělo, kdo Bland je, což potvrzovala už neznalost recepčního v prvním hotelu, jež navštívil.

Odhodil leták do nejbližšího dekompozéru a pokračoval v cestě do baru. Nic se tam nedělo, žádná policie na dohled, většina večerních návštěvníků se ještě nevrátila z práce a tak si objednal pivo místní značky, pomalu ho upíjel ze sklenice a s pohledem zabořeným do zrcadla nad nálevním pultem sledoval každý pohyb na ulici. Uplynula hodina a potom druhá. Jericho se nijak neznepokojoval. Při svém povolání trávil většinu času čekáním na to či ono a byl tedy zvyklý.

V pozdních odpoledních hodinách začalo po ulicích proudit více lidí i vozidel, a tehdy vstoupil do baru vysoký, hubený muž s řídkou bradkou.

Příchozí přistoupil k pultu a začal se potichu bavit s barmanem. Barman pozorně naslouchal, nejprve pokrčil rameny a potom přikývl. Muž řekl něco dalšího a barman energicky zakroutil hlavou.

Nakonec návštěvník ukončil rozhovor a přešel doprostřed místnosti.

„Promiňte,“ zavolal nahlas a zvedl nad hlavu zlatý odznak, aby ho všichni kolemjdoucí dobře viděli. „Jsem Langston Davies, zástupce Vrchního detektivního inspektora Sabla, a hledám muže s ryšavými nebo hnědými vlasy, který navštívil tento bar. Vzpomíná si na něj někdo?“

Nastalo všeobecné nesouhlasné mručení. Jericho uvažoval, že by se ozval a nasadil další falešnou stopu, ale nakonec to zavrhl. Dříve nebo později by se dozvěděli, že jim lhal, a protože by k zavádění měla důvod pouze jediná osoba, prozradil by svoji schopnost měnit podoby podle okamžité potřeby.

„Musel být velice opilý,“ pokračoval Davies a pohledem plným naděje kroužil po místnosti. „Buď sem přišel z Dáblava doupěte nebo odtud naopak pokračoval rovnou tam. Na Poskytnutí jakékoli informace o tomto muži jsme vypsalí odměnu.“

„Jak vysoká je ta odměna?“ zeptala se žena, která seděla sama u jednoho stolu.

„To záleží na tom, jak užitečná bude ta informace,“ vysvětlil Davies. „Pokud by se někdo rozhodl se mnou spojit, nechám tu svoji vizitku.“

Nikdo se neozval, a tak po chvíli mlčení Davies odešel.

Jericho pohlédl na hodiny na stěně.

Přesně podle harmonogramu. Davies před soumrakem navštíví Dáblava doupě a restauraci. Možná najde někoho kdo ho doopravdy viděl, spíše však ne. Odpolední návštěvníci barů a kaváren obvykle nezůstávají do půlnoci.

Davies podá hlášení a dojde jim, že honba za svědky nikam nevede. Začátkem večera začnou sledovat všechny hotely v dané oblasti a nejspíše během následujícího dopoledne si uvědomí, že jdou

po nesprávné stopě. Potom přijde na řadu metodické vyhledávání všech hotelových pokojů, které byly v poslední době pronajaty, a jejich prohlídky. Do zítřejšího odpoledne budou mít všechny čtyři jeho úkryty.

Šedivý průměr. Výkonní, ale bez fantazie. Jericho si dopřál to potěšení a malinko se nepozorovaně usmál.

Zaplatil účet, a když vycházel ze dveří, málem vrazil do Davie-se, který se tam dohadoval patrně s kolegou a divoce při tom gestikuloval.

„Ale co u všech čertů chce, abychom dělali?“ domáhal se Davies.

„Nevím,“ zazněla odpověď, „ale říkal, že marníme čas že žádněj tlustej chlápek neexistuje!“

„Takže už ani nechce, abychom začali kontrolovat hotely?“ zjišťoval rozzlobeně.

Jericho by rád poslouchal dál, ale i kdyby v tu chvíli něco upustil a začal to ze země sbírat, byl by příliš nápadný, a tak zklamaně pokračoval v chůzi.

Nevěděl, o kom se to oba policisté bavili. Zřejmě o tom detektivovi Sablovi. Ať už to však byl kdokoliv, chytil se trochu nepříjemně brzy.

Znovu obešel všechny čtyři pokoje, nasimuloval, že v nich pobýval, a poté se vrátil do svého ústředního hotelu a vyhledal disk, který obsahoval údaje o Ibovi Ubusukovi.

Co se dozvěděl, nebylo nijak povzbuzující. Ibo Ubusuku pracoval jako nižší úředník v diplomatickém sboru a přijal pozici na Walpurgisu pouze kvůli možnosti rychlejšího postupu a zvýšení platu. Byl to vysoký černoch z kmene Zuluů s vynikajícím vzděláním, ale bez jakéhokoliv výcviku a zkušeností se špionáží, tajnou službou a podzemní činností. Když na to přijde, v jeho hodnocení se nenacházelo nic, co by naznačovalo, že snad vůbec něco ví o kultech a sektách. Přihlásil se na walpuržském Imigračním úřadě, stal se jedním z pouhých dvaceti žadatelů bez náboženského vyznání, které přijali za poslední dva roky, a svým nadřízeným podal hlášení jen jednou.

Hlavním důvodem té jednoduché zprávy bylo, že neviděl žádné stopy po Konrádu Blandovi, dokonce o něm ani neslyšel sebemenší

zmínky a že jakýkoliv agent, který s ním bude chtít navázat kontakt, má zveřejnit v amaymonských novinách inzerát, že chce koupit památeční faksimile Compendia Maleficara v latině. Ubusuku odpoví na číslo schránky inzerenta a dohodnou si schůzku.

Jericho odložil disk a zvažoval situaci. Někdo již prohlédl jeho převlečení, aniž by podstoupil pracné vyšetřování. Dalo se tedy odůvodněně předpokládat, že tentýž člověk bude čekat, až se pokusí o styk s agentem, který už na planetě je. Nemohl vědět, že tím agentem je Ubusuku; neboť kdyby to věděl, vzal by Ubusuka do vazby, aby Jerichovi znemožnil kontakt.

Jericho musel postupovat na základě domněnky, že Ubusuku je na svobodě a mimo podezření. Dále, pokud jeho protivník nevěděl, jak zachytávat zprávy na Ubusukově konci, mělo smysl pokusit se zabránit jejich vysílání ze zdroje. Policie nemohla dost dobře odposlouchávat každý videofon ve městě, ale Jericho si už zjistil, že Ubusuku buď nemá žádný videofon, nebo není uveden v seznamu. Ten Sable určitě nebyl na hlavu padlý; musel si spočítat, že začal o pár kroků pozadu, a tak nebude plýtvat časem nad videofony a poštovními zásilkami. Vyjde z předpokladu, že Jericho nemá ponětí, kde se Ubusuku nachází, stejně jako Jericho musí spoléhat na to, že mezi místa Ubusukova pobytu nepatří cela předběžného zadržení nebo dokonce vězení.

Jericho se natáhl na postel, upřeně se zadíval na poněkud amatérské zobrazení černé mše na stropě a snažil se odhadnout Sablův následující krok. Detektiv bude bezpochyby pozorně sledovat všechny prostředky veřejného, styku včetně soukromých inzerátů. V textu nebylo nic, co by mohlo vzbudit podezření, ale teď, když Sable odhalil, že Jericho dokáže měnit podoby, bude podezřelý kterýkoliv cizinec podávající inzerát.

Přesto nemohl pokračovat, aniž by si nějak zajistil zadní vrátka. Rozhodl se tedy pro kompromis: uveřejní inzerát, ale ne takový, který by podnítil Ubusukovu reakci. Pokud tím nevyvolá žádnou oficiální odezvu, podá za den za dva další.

Postavil se před zrcadlo a na hlavě si vytvořil huňatý účes z hustých šedivých vlasů. Když byl hotov, zasunul se do bot vložky. Koňecný výsledek vytvářel dojem, že je o pět až osm centimetrů vyšší.

Nevěděl, jestli to nějakým způsobem pomůže, protože hledali chameleóna bez tváře, ale byla tu minimálně šance, že budou zaměřeni na poněkud menší muže. Navíc by se nedostal až sem, kdy by nebyl důsledný a opatrný.

V novém převleku se vydal přes šest bloků do redakce místních novin, podal výzvu do rubriky seznámení, že hledá světlou ženu, se kterou se setkal před dvěma týdny na večírku, udal adresu hotelu, který stál v ulici hned naproti jeho oknům, takže ho mohl dobře sledovat zaplatil v hotovosti a vrátil se do svého pokoje. Oholil se osprchoval, krátce si zdříml a namaskoval se do své standardní podoby.

Potom přitáhl židli k oknu, usadil se a začal pozorovat dění kolem protějšího hotelu. Při čekání na jakoukoliv známku odhalení se snažil vcítit do Sablovy pozice a odhadnout, co udělá v dalším kroku.

## 5

*Výkřiky umírajících mohou být sladší hudbou než  
kdejaká symfonie.“*

— KONRÁD BLAND

Ať se snažil sebevíc, Sable si nedokázal zvyknout na okázalé předvádění majetku. Seděl jako na trní opřený v koženém vibračním křesle a lámal si hlavu, zda se může odvážit zapálit si doutník, přičemž věděl, že pokud tak učiní, hostitel mu bezpochyby nabídne daleko dražší značku. Pohledem bloudil po rozměrné místnosti, míjel početné vykládané artefakty a nádherně provedené olejomalby, až spočinul na masivní zlaté sošce okřídleného Lucifera, který se zdánlivě usmíval nad nějakým důvěrným žertem.

„Tak co, Johne, co si dáš?“ zeptal se Pietre Veshinsky, vysoký, distingovaný, bezvadně oblečený muž — ztělesnění walpuržského aristokrata. „Trochu likéru, pilulku radosti nebo snad něco ještě exotičtějšího?“

„Stačí mi káva,“ požádal Sable.

„Já tě nepoznávám,“ divil se Veshinsky s úsměvem. „Co se stalo s tou neukojitelnou sablovskou žízňí?“

„Ještě ji nikdo neuhasil,“ opětoval Sable úsměv, „ale tentokrát jsem přišel služebně.“

„Ale?“ pozvedl Veshinsky obočí. „Víš, že tě tu vždy rád vidím, Johne — ale pokud jde o pracovní záležitosti, nemělo to spíš projít mou kanceláří?“

„To jsem zkoušel, ale posílali mě od čerta k ďáblu.“

„Budu si s nimi o tom muset pohovořit,“ řekl Veshinsky klidně.

„Zdaleka nebyli sami, kdo se tak choval — ani na vládě nikdo mý telefonáty nebral. A když už se známe víc jak patnáct let, myslel jsem si, že bude lepší si trochu popovídat s tebou.“

„To mě těší. Co tě teda trápí, Johne?“

„Mám důvodný podezření, že Republika poslala na Walpurgis agenta s cílem zavraždit Konráda Blanda.“

Sable očekával, že se Veshinsky přezhne Znamením rohů, nebo zakleje, nebo něco udělá. Ale Pietre pouze dál usrkával svůj drink, jako kdyby se bavili o počasí.

„Proč jsi přišel za mnou?“ zeptal se Veshinsky nakonec

„Jsi přece členem městský rady,“ odpověděl Sable a uvažoval nad tou nulovou reakcí.

„Co má jedno společného s druhým?“ namítl Veshinský

„Mý oddělení má v tomhle případě problémy dostat se k potřebným materiálům,“ řekl Sable. „Dokumenty, záznamy, na co si vzpomeneš. Nikdo před náma vyslovené nezavírá dveře, ale každému všechno hrozně dlouho trvá a já si myslím, že na chycení vraha nemáme víc než osmačtyřicet hodin.“

„Čistě ze zvědavosti, Johne,“ řekl Veshinsky, vzal do ruky satanistickou modlu a bezmyšlenkovitě si s ní točil mezi prsty, „na základě čeho si jsi tak jistý, že se po městě potuluje úkladný vrah?“

„Předevčírem došlo v centru k vraždě.“

„Vážně? A koho zabili?“

„Jméno není důležitý. Důležitý je, že to byla čistá, profesionální práce a my nemůžeme najít žádný motiv.“

„A z toho vyvozuješ přítomnost nájemného republikánského vraha?“ Veshinsky se zasmál, odložil modlu, přešel po tlustém koberci k baru a dolil si sklenku.

Sable potřásl hlavou. „Ne. Z toho můžeme pouze vyvodit, že máme mezi sebou velice zručnýho vraha. Ale když naše standardní postupy neposkytly žádný vodítko, rozšířili jsme pátrání a zjistili, že večer před vraždou přistála na kosmodromu kvůli opravě loď Republiky.“

„Doufám, že se nerozzlobíš, když ti k tomu něco řeknu, Johne,“ nevydržel to Veshinsky, vrátil se ke křeslu a opatrně postavil skleničku na onyxový tác uložený na stolku s jedním koncem ve tvaru oltáře, „tohle je opravdu po chybná logická úvaha. Být tebou, zapomněl bych na celou tu záležitost dříve, než ze sebe na veřejnosti uděláš blázna. To není všechno,“ nevzdával se Sable a krotil své pobouření.

„Už jsem měl strach,“ utrousil Veshinsky posměšně. „Johne, dej si poradit od starého přítele a nech to tak. I kdybys měl pravdu, Konrád Bland je tisíce kilometrů daleko. Nemusí tě zajímat.“

„Nemusí, ale Parnell Burnam ano.“

„To je kdo?“

„Ten mrtvý. Tenhle vrah spáchal vraždu v Amaymonu a shodou okolností mám v popisu práce řešit zločiny, ke kterým dojde na amaymonský půdě. Protože se svou lodí mohl pod záminkou opravy přistát na pultu jiných míst, můžu jen předpokládat, že tady má nějakou kontaktní osobu. Domnívám se, že se s ní spojí v příštích dvou dnech, a pokud ho do té doby nechytíme, uteče nám.“

„Jakou činnost teď v tomto směru vyvíjíte?“ ptal se Veshinsky a napůl sevřenými víčky probodával Sabla pohledem.

„Dal jsem sledovat všechny osoby z cizích planet, které se v Amaymonu usídlily během posledních dvou let. Kdybych měl víc mužů, rozšířil bych to na všechny přistěhovalce za posledních pět nebo deset let, ale nemám.“

„Co když předpokládaná kontaktní osoba je původem z Walpurgisu?“

„Pak máme smůlu.“

„Myslím, že máš smůlu tak jako tak. Nepředložil jsi mi jediný důvod, proč bys měl předpokládat, že Burnamova vraha najala Republika.“

„Mám dost vážný důvod. Včera odpoledne si totiž dal inzerát do novin. Šlo pravděpodobně o určitý kód, jak druhý straně oznámit svůj příjezd.“

„Proč myslíš?“ zeptal se Veshinsky a znovu se vrátil k baru pro další skleničku.

„Protože uvedl adresu do hotelu Hanover.“

„No a?“

„Hanover je hotel pouze pro ženy!“ zvolal Sable a tmavé oči mu divoce blýskaly. „To náš vrah nevěděl. Zřejmě si to místo obhlédl, viděl, jak muži vcházejí do baru a restaurace, nebo chodí nahoru do pokojů na návštěvy, ale sám uvnitř nebyl. A navíc ten hotel patří Sesterstvu hříchu. Nepoznal jejich talisman, nevěděl, co znamená. Takového omylu se může dopustit jedině člověk z jiné planety. Když

pak do hotelu volaly dvě zájemkyně a ptaly se na falešný jméno z inzerátu, recepční nám to nahlásila. Náš vrah udělal první chybu.“

„Ale prosím tě, Johnne,“ ušklíbl se Veshinsky, „jak víš, že to nebyl jen žert?“

„Nic nevím,“ vysvětloval Sable trpělivě. „Jednoduše to odhaduju na základě zkušenosti. Kdybych čekal na úplný informace o takovém člověku, dokončil by svůj úkol a zmizel z planety dříve, než bych o něm získal první ověřitelný fakt.“

„Dobře, Johnne,“ řekl Veshinsky a obličej mu náhle ztuhl. „Mohl bych ti položit pár prostých otázek?“

„Klidně.“

„Zjistil jsi nějakou spojitost mezi Parnellem Burnamem a Konrádem Blandem?“

„Ne.“

„Máš nějaký hmatatelný důkaz, že někdo vystoupili z té kosmické lodi?“

Sable zakroutil hlavou: „Ne.“

„Máš nějaký důvod se domnívat, že někdo z přistěhovalců tu pracuje pro Republiku?“

„Jedině přítomnost vraha.“

„Pokud tu nějaký vrah je,“ opravil ho Veshinsky. „Máš nějaký doklad, že ostatní oddělení nepřístupují k tomuto případu dostatečně aktivně?“

„Konkrétní doklad? Ne.“

„Pak si dovolím tvrdit, že patrně nepotřebuješ pátrání po zločinci, ale dovolenou,“ uzavřel Veshinsky. „Na tvém místě bych neriskoval své zdraví a nezůstával v práci ani o minutu déle, než bych musel.“

„To je vyloučený,“ prohlásil Sable neústupně. „Máme tu vraha a ten nebude čekat v Amaymonu, až ho budeme připraveni chytit. Naváže potřebný kontakt a zmizí směr Tifereth.“

„Jestliže ne dovolenou, tak nemocenskou,“ řekl Veshinsky. „Postarám se, aby ti ji celou proplatili.“

„Proč se nepřestaneš na chvíli starat o mě a nezačneš si dělat starosti o Blanda?“ zeptal se Sable. „I když se mi tě nedaří přesvědčit, ve městě se pohybuje vrah a jeho cílem je nepochybně Bland.“

„Ach Johne,“ povzdechl si Veshinsky, „jemnocit nikdy nebyl tvojí silnou stránkou, vid’? Přesvědčil jsi mě, že mluvíš pravdu. Byl bych ovšem moc rád, kdyby se mně podařilo totéž s tebou.“

„O čem to mluvíš?“

„Co si myslíš o mém domě, Johne?“ zeptal se Veshinsky nečekaně.

„Proč?“

„Jen mi odpověz.“

„Je to moc hezký dům.“

„Je to víc než moc hezký dům. Je to palác. Je v něm sedmnáct místností, v každé přípojka pro video, krbů a barů nespočetně, tlusté bílé koberce, umělecké předměty, které by sis nemohl pořídit, i kdyby ti desetinásobně zvedli plat. Mám čtyři lokaje, dvě pokojské, automatického domovníka, dva sluhy, doktora k dispozici dvacet čtyři hodin denně. Mám —“

„Vím, co máš,“ přerušil ho Sable. „Co mi chceš naznačit?“

„Chci ti naznačit, milý příteli, že jsem to všechno nezískal strkáním nosu tam, kam nemám.“

„Jestli tomu mám dobře rozumět,“ řekl Sable, „snažíš se mě *podplatit*, abych se celou tou záležitostí přestal zabývat?“

„To v žádném případě, Johne,“ ohradil se Veshinsky. „Zabili člověka. Jsi Vrchní detektivní inspektor. Je nepochybně tvým úkolem pokusit se případ vyřešit.“

„Ale moje kompetence končí čtyři a půl tisíce kilometrů na jih od Tiferethu, je to tak?“ trval na svém Sable.

„To jsem nikdy netvrdil, Johne,“ prohlásil Veshinsky. „Ačkoliv je to samozřejmě pravda.“

„Chceš mi vážně říct, že vláda ví, že někdo jde Konrádu Blandovi po krku, a nikdo ani nehne prstem, aby ho zastavil?“

„Nic takového jsem neřekl.“

„Ale řekl bys, kdybys mohl,“ neodpustil si Sable.

„Nesmysl.“

„Potom můžu předpokládat, že mi usnadníš práci při vyšetřování.“

„Udělám, co je v mých silách,“ slíbil Veshinsky. Naklonil se za bar a vytáhl velkou krabicí. Otevřel ji a podal Sablovi šest pečlivě zabalených doutníků.

„Tohle si vezmi s sebou. Doufám, že ti udělají radost a ty si je vychutnáš.“

„Opravdu bych neměl,“ řekl Sable upejpavě, ale přesto se natáhl a dárek si vzal.

„Nezapálíš si hned?“ divil se Veshinsky, když si Sable začal cpát doutníky do náprsní kapsy.

„Ne. Na to jsou moc dobrý, abych je kouřil v práci. Dám si každý večer jeden. A díky.“

„Rádo se stalo. Doprovodím tě k východu.“

„Nemusíš, trefím sám,“ řekl Sable. „Na shledanou, Pietre.“

„Na shledanou, Johnne,“ rozloučil se Veshinsky. Pak stiskl za barem tlačítko a ponořil se do kvadrofonních hologramů svého oblíbeného symfonického orchestru.

Sable vyšel z Veshinskeho domu, zavolal řidiče, aby pro něj přijel, a za dvacet minut byl zpátky v kanceláři. Lámal si hlavu, proč vládu nijak neznepokojuje, že by Bland mohl být v ohrožení, ale spíše naopak danou situaci vítá. Chvilí o tom přemýšlel a nakonec potřásl hlavou, jako by se fyzicky chtěl toho problému zbavit, a sezval k poradě Daviese a šest dalších podřízených, z toho čtyři muže a dvě ženy.

„Jak to dopadlo u Veshinskeho?“ zeptala se jedna z žen, když se všichni usadili.

„Nijak valně,“ odpověděl Sable. „A co naši světoběžníci?“

Chtěl si promluvit s pěti amaymonskými obchodníky, kteří byli v nedávné době mimo Walpurgis. Vedl ho k tomu prostý důvod. Stejně jako vrah neznal walpuržské zvyky, ani Sable ani nikdo z jeho podřízených neopustil rodnou planetu, a tudíž nemohl tušit, jak se místní zvyky liší od zvyků na ostatních planetách Republiky. Doufal, že mu někdo bude schopen říci, jak najít hranici mezi pouze excentrickým a vyloženě nepatřičným chováním, „Sestavuji seznam,“ odpověděl Davies trpce. „Co jinýho byste čekal od znalců.“

„Nenaznačili aspoň, kdy budou připraveni si s námi promluvit?“

„Ne. Začínám mít takový neodbytný pocit, že určitý vládní síly by byly nesmírně spokojeny, kdybychom na ně moc nespěchali.“

„Taky mám takový pocit,“ přitakal Sable. Potom se dlouze zadíval na všech sedm hodnostně nejvyšších důstojníků a nakonec prohlásil: „Nejsem žádný odborník a naše úřady to určitě myslí dobře, ale mám dojem, že na jejich pomoc bychom mohli čekat celou věčnost. A proto mi dovolu naznačit pár obecných zásad, které bych rád, abyste předali svým podřízeným.“

„Takže za prvé,“ pustil se do vypočítávání, „zapomeňte na to, že ho poznáte podle řeči. Jen na samotném Walpurgisu existuje celá řada nejružnějších způsobů výslovnosti a přízvuků a celá Republika používá stejný jazykový základ. Pokud bude náš vrah znát jméno alespoň jednoho vzdáleného města, a touhle dobou už určitě nějaký zná, stačí, když bude tvrdit, že pochází odtamtud.“

„Za druhý,“ pokračoval Sable, „zapomeňte na fyzický vzhled. Je to chameleon a můžete se vsadit, že až konečně zjistíte, jak vypadá, už bude mít jinou podobu.“

„Co potom vlastně máme hledat?“ zeptala se druhá žena.

„Maličkosti,“ odpověděl Sable. „Věci, který se ještě neměl možnost naučit. Nečekejte velký chyby, protože žádný neudělá.“

„Dejte nám nějaký příklad,“ nedala se jen tak odbýt.

„Dobře. Jestliže je natolik důsledný, jak si myslím, postará se třeba o to, aby pokojská našla vypálený svíce a oběti démonu, kterýho si vybere. Mám za to, že bychom měli hledat pokoj, kde budou svíce v nezvyklé sestavě, nebo kde, řekněme, najdeme ovoce obětovaný Belialovi. Myslím, že bysme měli hledat člověka, který zná naše zvyky, ale neví, jak přesně je dodržovat. My například víme, že člověk, který se přezehná Znamením pěti, nikdy nepoužije Znamení rohů nebo Znamení satana, ale on to zatím nejspíš neví a nedozví se to, dokud takovou chybu neudělá a někdo si toho nevšimne. Taky se dá očekávat, že bude mít ze začátku trochu problémy s našimi symboly: logickou úvahou může docela dobře dojít k závěru, že člověk, který nosí na levý straně hrudi talisman Saturnu, je členem Řádu Golema, ale nebude už vědět, že stejný symbol na pravý straně dělá z nositele mága Infernalistické církve. Pokud ho uvidíte na ulici s talismanem možná nepoznáte, že blufuje, ale dřív nebo později zajde

do nesprávného kostela, nebo udělá nesprávný znamení a *někdo* to pozná.“

„V porovnání s tím je hledání jehly v kupce sena hračka,“ podotkl jeden z mužů.

„Celý trik spočívá v tom, dívat se na problém ze správného úhlu,“ radil Sable. „Můžete se dívat třeba hodinu přímo na ušovku, jak leží v trsu mochny, a vůbec si jí nevšimnete. A stačí maličko mrknout a pohodit trochu hlavou a máte ji jako na dlani. Musíme si zvyknout na mrkání — a musíme si na něj zvyknout hodně brzo. Každou další minutou se jeho znalosti rozšiřují — a jasným důsledkem je, že čím víc se on dozví o nás, tím méně se my dozvíme o něm.“

„Nechci vyvolávat poráženecký nálady,“ ozval se další muž, „ale celý to zní dost beznadějně. Třeba by pomohlo zveřejnit to ve velkém, nebo dokonce vyvolat masovou paniku, aby ten člověk vyplaval na povrch.“

Sable zavrtěl hlavou. „To by bylo zbytečné. Jistý si můžeme být jen jedním — ten chlap neztratí nervy.“

„Proč si jste tak jistí?“

„Protože Republika neposlala žádného amatéra. Máme tu člověka, pro kterýho je to pouhá rutina. Dělá to celý život, zná všechny triky a finty, nejspíš je pro něj přirozený skrývat se v davu. Přišel do naprosto neznámého prostředí a podařilo se mu vzít na sebe nejméně dvě podoby a rovnou před nosem nám spáchat vraždu. Udělal zatím jen jedinou chybu a navíc nijak závažnou.“ Sable se chmurně rozhlédl po místnosti. „Kolik si myslíte, že takový člověk ještě udělá chyb?“

Otázka zůstala bez odpovědi, což ostatně čekal. Jeden po druhém se podřízení po chvíli vytratil z kanceláře. Jediný Davies se zdržel. „Myslíš, že to bude k něčemu dobrý?“ zeptal se.

„Kdo ví?“ pokrčil Sable rameny. „Ale něco přece dělat musíme. Jestli chceš, nechám si klidně poradit.“

„Promiň, ale momentálně mě nic nenapadá,“ přiznal Davies.

Nějakých pět minut seděli mlčky. Pak Sablova sekretářka přepojila do kanceláře videofonát Pietra Veshinskeho.

„Bud' zdrav, Johně.“

„Zdravím tě,“ odpověděl Sable. „Nečekal jsem, že se ozveš tak brzo.“

„Nemělo moc smysl dál čekat,“ řekl Veshinsky. „Zavolal jsem na několik míst, popovídal si s pár lidmi, a tak jsem neviděl důvod, proč to odkládat.“

„Můžeš nám pomoci?“

„Je mi líto, Johne, ale nemohu.“

„A někdo jiný?“

„To je těžká otázka, Johne.“

„Tohle je těžká situace, Pietre. Ten chlap je najatý vrah. V Amaymonu zavraždil prvního člověka. Nemůžu sedět se založenými rukama.“

„Já vím, Johne.“

„Dá se teda čekat, že narazíme na nějaký fyzický nebo právní odpor?“

„Pochybuj.“

„Pochybuješ?“ divil se Sable. „Chceš mi snad říct, že to je možný?“

„Ne, Johne. Dovol mi, abych se vyjádřil o trochu přesněji: nikdo ti nebude žádným způsobem v ničem bránit.“

„Prostě mi jednoduše řečeno nepomůžou, je to tak?“

„V podstatě.“

„Tak ať jdou do prdele, Pietre!“ vyštěkl Sable. „Neznám Blanda, ani co by se za nehet vešlo, ale vím, co mám dělat, a svým přátelům můžeš vyřídit, že to nevzdám!“

Prerušil spojení a začal nervózně kroužit po místnosti s pocitem, že ho omezují stěny, strop, vláda, oblečení, Zkratka všechno.

„Dobře jste mu to řekl,“ ozval se Davies. „Nedělej ze sebe blbce, Langstone,“ utrl se na něj Sable.

„Cože?“

„Vím, co mám dělat!“ zopakoval posměšně. „Sakra, Langu, zrovna teď můžu akorát tak sedět a čekat, až zabije někoho dalšího!“ Přešel k oknu a zadíval se na klikaté ulice Amaymonu.

Potichu všechno proklínal a lámal si hlavu, jestli vrah třeba právě teď není v jeho zorném polí — nebo kde jinde je a co dělá.

## 6

„Zlo nemá přátele, a proto se nemusí zatěžovat věrností.“

— KONRÁD BLAND

Ibo Ubusuku vystoupil z výtahu, došel chodbou ke svému bytu a navolil kombinaci dveřního zámku. Když se dveře otevřely, odhodil rudou saténovou kápi na ebenový věšák vyřezaný do tvaru mohutného pyje. Potom prošel halou do kuchyně, odložil na pult dvě nádoby s likérem, které koupil cestou domů z práce, z jedné si pořádně nalil, z mrazničky vzal dvě kostky ledu a přešel do pracovny s tím, že se pustí do čtení nějaké knihy. V místnosti však našel těžko popsatelného světlovlasého člověka, jak sedí za stolem a dívá se na něj bezbarvým, studeným pohledem.

„Co tady sakra děláte a kdo vůbec jste?“ vyhrkl Ubusuku překvapeně.

„Myslel jsem si, že byste třeba rád koupil památeční faksimile *Compendia Maleficara* v latině,“ řekl Jericho.

Ubusuku pohodil hlavou a rozesmál se. „Skoro jste mě vyděsil k smrti! Proč jste se se mnou nespojil přes noviny?“

„Včera odpoledne jsem dal zkušební inzerát, abych viděl, jestli bude nějaká reakce.“

„A někdo si toho všiml, vidíte?“ zeptal se Ubusuku a hned pokračoval: „Takže můj skvělý nápad, jak si tajně domluvit schůzku, nevyšel.“

„Pokud vím, nikdo si ničeho nevšiml,“ uklidnil ho Jericho.

„Pak tomu ale nerozumím. Proč jste teda nedal další, ten domluvený inzerát, když vám první prošel?“

„Instinkt,“ odpověděl Jericho. „Nedokážu to definovat, ale něco mi říkalo, abych to podruhé už nezkoušel. Kdy bych neposlouchal své instinkty, nedostal bych se až sem.“

„Jak jste mě potom našel?“ vyzvídal Ubusuku. Nabídl Jerichovi svou skleničku, ten ji však odmítl.

„Nebylo to nijak těžké. Věděl jsem, že někde musí existovat seznam cizinců, kteří mají tady ve městě trvalý pobyt, a dalo se před-

pokládat, že bude na poště. Tak jsem se tam včera vloupal, našel vaši adresu a přišel sem.“

„Vloupal jste se na poštu?“ zopakoval Ubusuku nedůvěřivě.

„Propašoval se dovnitř je snad lepší přirovnání,“ řekl Jericho. „Všechno zůstalo v původním stavu, nic jsem neodnesl, nezanechal po sobě žádné stopy. Na videozáznamech z bezpečnostních kamer nenajdou nikoho, kdo by přišel nebo odešel mimo pracovní dobu.“

„A vy jste pak prostě došel ke mně do bytu a udělal si tu pohodlí?“

„Tak jednoduché to zas nebylo,“ přiznal Jericho. „Musel jsem se nejdříve přesvědčit, že mě nikdo neuvidí, až se budu dobývat dovnitř, a musel jsem si trochu pohrát se zámkem na dveřích. Trvalo mi skoro deset minut, než jsem přišel na správný kód.“

„Deset minut!“ zvolal Ubusuku. „Víte, kolik jsem za ten mizerný zámek dal?“

„S tím bych si nedělal starosti,“ řekl Jericho lhostejně. „Pochybuju, že kdokoliv z téhle planety by se sem dostal jinak než násilím.“

„Ale vy jste tady, živý a zdravý, a to je rozhodující,“ prohlásil Ubusuku a snažil se zahnat myšlenky na lehkost s níž se Jericho objevil uvnitř. „Čekal jsem skoro rok, že sem Republika někoho pošle. Myslím, že se vám v Amaymonu bude líbit. Má krásné klima a lidé tu jsou —“

„Nepřišel jsem sem za zábavou,“ přerušil ho Jericho.

„Promiňte,“ ušklíbl se Ubusuku. „Ale musím vás upozornit, že byste se měl zbavit všech představ, jaké jste doposud měl ohledně magie a uctívání d'ábla. Jednoduše přijdete na to, že jsou mylný.“

„Ale?“

Když jsem přijel, myslel jsem si to samé, co každý,“ vysvětloval Ubusuku s rostoucím nadšením. „Očekával jsem, že tu budou lidi při úplňku párat nemluvňata a podobný blbosti. Ale je to úplně jiný. Dost důkladně jsem se začal zajímat o to, co zdejší lidé dělají a co mají, a díky Bohu — nebo spíš bych měl říct díky Luciferovi — jsem přestoupil na jejich víru.“

„Všiml jsem si, jak to tu máte vyzdobené,“ řekl Jericho a pohledem přešel po místnosti, kde se povalovala spousta satanistických uměleckých předmětů. „Tohle je první soukromý byt, do kterého

jsem se tady dostal. Dá se říct, že to takhle vypadá i ve většině ostatních?“

„Ne ve všech,“ odtušil Ubusuku s náznakem pýchy v hlase. „Jen u příslušníků našeho kultu.“

Odložil skleničku a začal se procházet po pokoji a ukazovat různé věci, které považoval za jedinečné. „Vidíte tady ten bafomet. Na každém je kozí hlava, ale bradka prozrazuje, že patří k Řádu Golema. A tamhleta velká kulatá věc, která vypadá jako zvětšený talisman? To je Šalamounova pečeť, kterou používá můj kult.“

„A všechny ty pornografický malby na stěnách — to jsou taky náboženské symboly?“ zeptal se Jericho s úsměvem.

„Ale samozřejmě!“ přiznal Ubusuku. „Náš kult je trochu hédonističtější než většina ostatních, což už něco o walpuržském kultu napovídá. Velice dobře si uvědomujeme potřebu rozkoše, a tak se obklopujeme půvabnými předměty, abych tak řekl. Tady to je Stará Nellie, můj oblíbenec,“ řekl a láskyplně poklepal na pozadí pěkně tvarované dívky, která souložila se třemi žábami velikosti člověka najednou. „Namaloval ji člověk, který bydlí tady v domě, kdybyste se s ním chtěl seznámit — ale ne, vy byste určitě nechtěl. Promiňte, že jsem se tak rozpovídal.“

Co máte za úkol a jak vám mohu být při jeho plnění nápomocen?“

„Své poslání vám bohužel nesmím prozradit. Je tajné.“

„Bude to mít určitě něco do činění s Konrádem Blandem, že mám pravdu?“ tipoval Ubusuku a na tváři se mu rozlil úměv.

„Proč myslíte?“

„Ale no tak!“ rozesmál se. „O co jiného by Republika na téhle planetě měla zájem? Podle mého odhadu ho máte buď chytit, nebo zabít — ne že by mi na tom osobně nějak záleželo, to vás předem upozorňuju.“

„Proč ne?“ udivil se Jericho a vzal do ruky obětní dýku zdobenou vyřezávanými žábami, hady a ještěrkami.

„Co je mi po něm?“ řekl Ubusuku. „Vždyť je to přece prachobyčejnej řezník. To nemá se satanismem nic společného.“

„Není Satan náhodou taky řezník?“ zeptal se Jericho mírně.

„Ne!“ rozohnil se Ubusuku. „Vidíte, takhle vás zavádějí vaše předsudky! My věříme v rozkoš, požitkářství a ukojení. Jistě, jsme proti tomu, aby člověk nastavovali druhou tvář, byl čistej jako lilie a dalším blbostem, ale naše církev je založená na uspokojování smyslů, ne na jejich omezování.“

„Z čehož se dá pochopit, že Bland dosahuje uspokojení omezováním smyslů druhých lidí,“ poznamenal Jericho suše.

„Proto mi je taky úplně jedno, co se s ním stane!“ rozčílil se Ubusuku a patrně si neuvědomoval falešnou logiku svého tvrzení.

Jericho se rozhodl to dál nerozvádět. Koneckonců sem nepřišel kvůli teologickým debatám.

„Abychom se vrátili k vaší nabídce,“ řekl nakonec, „můžete mi pomoci, když mě uvedete do problematiky zdejší společnosti.“

„Z historického nebo náboženského hlediska?“ zeptal se Ubusuku.

„Ani z jednoho, přinejmenším ne v akademickém slova smyslu. Ale budu muset zapadnout mezi ostatní jako jeden z místních, a proto se potřebuju dozvědět co nejvíc, abych neudělal žádnou botu, která by mě prozradila.“

„Kolik na to máte času?“

„Nejsem si jistý,“ odpověděl Jericho a zamyslel se, na kolik se ve svých úvahách Sable přiblížil pravdě. „Možná den, případně dva.“

„To se nedá zvládnout,“ zhodnotil Ubusuku šibeniční termín. „Za tak krátkou dobu vám stačím leda vyjmenovat hlavní sekty, jak se navzájem liší jejich víry a co by se dalo považovat za opravdu velkou společenskou chybu, a taky jak se to tady postupně vyvíjelo... ale za dva dny z vás walpuržana neudělám.“

„Přizpůsobuju se velice rychle.“

„Nikdo se nepřizpůsobuje tak rychle,“ prohlásil Ubusuku. Mně to trvalo několik měsíců, a to jsem neměl nic jinýho na práci, než se učit, jak zapadnout. Zdá se to jednoduchý, protože se Walpurgis v mnohých ohledech podobá ostatním planetám Republiky — jíme stejná jídla, používáme stejné dopravní prostředky, žijeme ve stejných domech, platíme za věci stejnými penězi. Ale hlouběji, v jemnějších odstínech jsme naprosto jiná společnost.“

„Například?“

„Například se modlím Regie Satanis namísto otčenáše. Kredity používám, jenom když nakupuju jinde než na Walpurgisu. Kupuju si řízky a chleba a víno a taky netopýří křídýlka a mrtvý pavouky. Klidně projdu pod žebříkem, ale kdykoliv zaslechnu zahřmění, přezehnám se Znamením rohů. Přesto mluvím stejnou řečí jako vy, stejně se oblékám a nedovedu si představit, že by se mé sexuální techniky nějak výrazně odlišovaly od vašich. Chápete už, v čem spočívá problém?“

„Tak se na to podívejme z jiné strany,“ řekl Jericho. „Když zahřmí, přezehnavá se Znamením rohů každý?“

„Samozřejmě že ne,“ řekl Ubusuku. „Třeba Dcery rozkoše ano, ale Bratrstvo noci používá Znamení pěti a pochybuju, že členové ostatních sekt udělají cokoli jiného, než že se schovají před deštěm nebo otevrou deštník.“

„Výborně!“ zvolal Jericho. „Tím se všechno náramně zjednodušuje.“

„Vážně?“

Jericho přikývl. „Nemusím se totiž učit každý gesto a každý symbol, kolik jich tu je. Potřebuju jen, abyste mi sestavil seznam symbolů, reakcí, pověr, prostě všeho, co dělají všichni bez ohledu na příslušnost k té či oné sektě.“

„To můžu,“ slíbil Ubusuku. „Sepíšu vám to, ale nebude to stačit.“

„Proč ne?“

„Protože když nebudete vyznávat žádný náboženství nepodaří se vám mezi místní zapadnout. Podívejte: cestování vesmírem je levný, planety jsou levné a na Walpurgisu už žije pátá nebo šestá generace. Nepřistěhovali se sem lidé, kteří by ani v nejmenším nevěřili v satanismus nebo magii a své děti vychovávali více než století podle vlastního náboženského přesvědčení. Nemáme tu žádný ilegální křesťanství nebo buddhismus. Proč taky, když jsou k dispozici desítky tisíc planet? Stačí si říct a každý má možnost dostat se, kam chce. Nemusíte být zrovna Golemita ani Posel nebo Infernalista, ale někam prostě patřit musíte.“ Zapálil si doutník — nabídl rovněž Jerichovi, ale ten pokynutím ruky odmítl — a popel odklepával na různé části jakési obscénní sošky.

„Chápu.“

„Mohl bych vás zaškolit, co se týká Řádu Golema,“ nabídl se Ubusuku s neúspěšně skrývanou horlivostí.

„Raději ne,“ bránil se Jericho. „Koneckonců,“ zalhal „kdyby mě při plnění úkolu chytili, nechtěl bych na vás svým chováním nebo oblečením přivolat pozornost.“

„To je docela dobrý postoj,“ prohlásil Ubusuku. „Takže — i když to teď bude znít trochu jako otázka nějakýho obchodníka — jaké náboženství byste si vybral?“

„Takové, které je obecně rozšířené,“ odpověděl Jericho. „Jedno z nejmasovějších.“

„Zvláštní,“ podivil se Ubusuku. „Myslel bych si, že byste dal přednost nějakému okrajovému.“

„Je jednodušší ztratit se ve velkém davu než v malém,“ vysvětloval Jericho. „A chtěl bych náboženství, kde řadoví členové nenosí žádné symboly nebo ozdoby; kde se člověk jen zúčastní obřadu, odříká pár slov a jde domů.“

„Nuže,“ pokýval Ubusuku hlavou, „potom pro vás asi bude nejlepší stát se členem Satanistický církve. Vůdů skoro stejně rozšířený, ale většina členů jsou černoši a byl byste příliš nápadný.“

„Když mají vůdů v oblibě černoši, jak je možné, že vy jste se k nim nepřidal?“ vyzvídal Jericho.

„A provádět spousty nesmyslných rituálů a modlit se pozpátku a podobný blbosti?“ zašklebil se Ubusuku znechuceně. „Díky, nechci! I kdybych se neztotožňoval s jejich zásadami, přidal bych se k Řádu Golema jen kvůli samotnému sexu! Povím vám, příteli, za první měsíc můžete zhubnout o deset kilo, než sám sebe přesvědčíte, že to není jen sen a zítra se to bude zase opakovat.“

Jericho zůstal zticha.

Dobře, co kdybych objednal něco menšího k večeři a pak bychom se pustili do práce?“ navrhl Ubusuku. „Taky zjistím, jestli bychom se večer nemohli zúčastnit satanistický mše. Mezitím se u mě můžete cítit jako doma, ačkoliv se domnívám, že vám to nabízím už trochu s křížkem po funuse.“

„Patří k tomu i knihovna?“

„Jistěže,“ odpověděl Ubusuku, zvedl se a zamířil do kuchyně.

„Máte ve studovně nějaký mapy?“ zeptal se Jericho mizející postavy.

„V levý horní zásuvce pracovního stolu!“ zavolal Ubusuku z kuchyně.

Jericho samozřejmě věděl, kde mapy jsou; měl přece zhruba dvě hodiny na to, aby před příchodem majitele prozkoumal každou píd' bytu, a mapy byly první věc, kterou hledal. Aby však na nic netušícího pana domácího udělal náležitý dojem, vzal mapu Amaymonu a rozložil ji na stole.

Potom vytáhl poněkud méně podrobnou mapu celé planety — takovou, jakou potřeboval. Jestliže ho policie dosud neodhalila, brzy se tak stane a pravděpodobně budou varovat Blanda, aby se měl na pozoru před vrahem vyslaným Republikou, jenž se blíží z Amaymonu ležícího téměř tři tisíce kilometrů jižně a mírně na východ od Tiferethu.

Dvě nejpřímější a nejnápadnější trasy zamítl, ještě než Ubusuku přišel domů, a teď začal zkoumat další možnosti. Nakonec se mu podařilo najít, co hledal: městečko nějakých tři sta kilometrů severovýchodně od Tiferethu. Jmenovalo se Malkuth a žilo v něm přibližně padesát tisíc obyvatel. Rozhodl se, že nejlepší bude přiblížit se k Malkuthu ze severu, pokud možno nenápadně se vmísit mezi tamní lid a odtud se vydat na jih do Tiferethu, Pokud Bland nemá armádu, určitě si přinejmenším vydržuje mohutnou bezpečnostní službu, a kdyby do ní verboval i z oblastí kolem Tiferethu, zdál se Malkuth jako jedno z možných míst. Případně by se mu dokonce mohlo podařit nechat se najmout do Blandových jednotek. Za pokus by to stálo.

Pokračoval ve zkoumání mapy. Walpurgis byl osídlen teprve relativně nedávno a obyvatelstvo nebude ještě ně kolik dalších století schopné pokrýt planetu sítí měst, vesnic a vesniček. Když se to tak vezme, už jenom existence stovky větších měst rozestých po celém povrchu byla sama o sobě zvláštní. Většina kolonizovaných planet začínala s jedním nebo dvěma centrálními sídly, která se paprskovitě rozšiřovala do okolí a postupně se z nich během několika desetiletí vyvinula velmi rozmanitá města, ale většina povrchu planety zůstala nedotčena. Walpurgis se zřejmě vyvíjel jinak kvůli vzájemné nevra-

živosti jednotlivých sekt, které na planetě hledaly útočiště. Řekl si, že si tento závěr musí ověřit.

Ještě chvíli si mapu pozorně prohlížel a ukládal si nejdůležitější části do paměti, pak ji pečlivě složil a vrátil do zásuvky. Necítil potřebu setřít otisky prstů; už patnáct let žádné nezanechával.

Vstal, procházel bytem a cestou si prohlížel tituly knih a kazet, které se povalovaly na policích. Většinou šlo buď o nějaká entomologická pojednání nebo zase pornografická díla, podle nichž se daly vytušit jak teoretické, tak praktické zájmy a odbornost hostitele.

Potom přešel do Ubusukovy ložnice, která téměř přetékala obrazy, soškami a hologramy démonů a žen zachycených v nejružnějších perverzních polohách pohlavního styku. Věnoval jim jen pramalou pozornost a raději se vrhl na hromady knih a časopisů ledabyle poházených po podlaze. Předtím neměl čas se jim věnovat a doufal, že by mezi nimi mohly být nějaké místní publikace. K jeho zklamání se většinou opět jednalo o vědecké časopisy týkající se hmyzu.

Vrátil se do studovny těsně předtím, než vstoupil Ubusuku a se širokým úsměvem na tváři mu oznámil: „Vím, že to zní maximálně uhozeně, ale dáte si ďábelská vejce?“

„Klidně,“ řekl Jericho. „A po večeři byste mi mohl doporučit nějaké knihy a časopisy, které by mi mohly být k užítku.“

„Při jídle si můžeme popovídat o obecných zvycích a pověrách,“ navrhl Ubusuku, „ale po večeři nebudete mít na čtení čas.“

„Jakto?“

„Jeden můj přítel, jinak člen Satanistické církve, který se mě už měsíce snaží obrátit na jejich víru, slíbil, že nás dnes večer vezme na černou mši.“

„Výborně,“ zaradoval se Jericho a následoval Ubusuka z kuchyně do jídelny.

„K vejcím jsem udělal biftek,“ oznámil Ubusuku. Položil na stůl talíře a posadil se. „Čímž se dostáváme k první z mnoha záležitostí, které musíme probrat: na Walpurgisu není mnoho striktních zásad, co se týká jídla, ale ty, které se zažily, mají celkem obecnou platnost.“

„Jako například?“

„Jako například, že nejíme kozí maso nebo jiné kozí produkty.“

„Proč ne?“

„Kozá je jedním z našich posvátných symbolů. Vyskytuje se téměř ve všech místních náboženstvích.“

„Proč potom někde kozinu nabízejí na jídelních lístcích?“ ptal se Jericho a zakrojil do bifteku.

„Protože tu těch zvířat máme na celé planetě asi dva milióny,“ vysvětloval Ubusuku. „A některé restaurace podávají kozí maso nebo mléko kvůli bílým.“

„Kdo jsou bílí?“

„Bílé,“ opravil ho Ubusuku. „Bílé čarodějky. Není jich tu mnoho, ale na druhou stranu se jich v každém městě najde dost, aby pár restauracím stálo za to pro ně vařit.“

„Jak se bílá čarodějka liší od ostatních?“

„Používají magie ve službách dobra,“ odpověděl Ubusuku.

„To mi na Walpurgisu připadá jako trochu nevďěčná snaha,“ poznamenal Jericho.

„Taky je,“ souhlasil Ubusuku. „Což mi připomíná další tabu: nenoste bílé oblečení.“

„Všiml jsem si, jako byste tu bílou v oblékání ani neznali.“

„Existuje pro to důvod,“ objasňoval Ubusuku. „Černá je posvátnou barvou většiny sekt. Bílou byste se zařadil mezi bílé čarodějky a těch je tak málo, že by vás některá z nich zřejmě brzy odhalila jako podvodníka. Navíc byste měl zbytečné potíže, kdybyste se chtěl dostat tam, kam nemají přístup.“

„Kam třeba?“

„Je zbytečné zacházet do podrobností. Prostě si neoblekejte bílou.“

Jericho přikývl „Může být muž bílou čarodějkou?“

„Samozřejmě. Říká se jim pak bílí čarodějové, ale vyjde to po čertech nastejno. Samy čarodějky z nich nejsou ni jak zvlášť nadšený — mají dost problémů i bez nich. Ženy totiž zaujímají na Walpurgisu poněkud nejednoznačné postavení.“

„V jakém slova smyslu?“

„Politicky jsou v každém ohledu rovny mužům stejné jako na ostatních planetách Republiky. Ale naše náboženství od nich vyžadují různé obřadní úkony. Většina z nich má rituální charakter, ale ně-

které jsou sexuální, a tím pak vznikají konflikty. Mnoho žen se dostalo na mocenská místa. Například Magdalena Jezábel je hlavní před stavitelkou Dcer rozkoše a dokonce i Kult božího posla má Nejvyšší kněžku. Ale tak jako tak většina náboženství vychází z pozůstatků minulosti, kdy byly ženy před metem touhy a chťíce, a některé teď jen těžko hledají rovnováhu mezi církevními povinnostmi a ekonomickou a politickou mocí, kterou získaly nad světskými záležitostmi. Je to nepříjemná situace a jednou to překypí do konfliktu. Doufám však, že tou dobou už budu pokojně spát pod zemí.“

A jak se tu k ženám chovají muži?“ chtěl vědět Jericho.

Právě jsem o tom mluvil.“

„Myslím na veřejnosti.“

„Aha,“ vydechl Uhusuku a obličej se mu trochu rozjasnil „Jak už jsem říkal, po politické stránce jsme si rovni. Navíc se tu samozřejmě vychází ze zásady egocentrismu, a proto jim nikdy neotevírejte dveře, nezdravte je smeknutím klobouku, prostě se k nim chovejte stejně jako k mužům. Galantnost je zvykem Republiky. A když už jsme u Republiky, jestliže na ni přijde řeč, nesnažte se ji nijak obhajovat. Od těch dob, co Republika od Walpurgisu požadovala vydání Blanda, probíhá na celé planetě nenávislná kampaň. A dál, pokud používáte nějaké v celé Republice obecně známé výrazy, radím vám, abyste se jich tady vyvaroval. Náš kontakt s okolním světem se omezil natolik, že jakékoliv hovorové obraty, které se ujaly v posledních pár letech, by tu zněly příliš nápadně.“

„Co ještě?“ dožadoval se Jericho, když dojedl biftek a pustil se do ďábelských vajec.

„V neformálním styku bych na vašem místě nikomu nepodával ruku,“ pokračoval Ubusuku. „Nevychovanost se tady nepovažuje za společenské stigma tak jako jinde a existuje tu prokletě moc tajných stisků ruky, takže nikdy nepoznáte, který se vám nabízí a jak na něj máte zareagovat. Aha, a taky byste si měl pro sebe vymyslet tajné jméno.“

„Tajné jméno?“

„Každý tu nějaké má. Zase je to mezi kultisty téměř obecné pravidlo. A je lepší, když budete připraven — jestliže byste se chtěl stát

členem nějaké církve, můžou se vás na něj zeptat. Já jsem si vybral jméno Ehliis,“ pochlubil se pyšně.

„Potom se já budu jmenovat Jidáš,“ odušil Jericho s tajemným úsměvem.

„To ale není žádný démon,“ upozornil ho Ubusuku.

„Já s ním ale cítím určité spříznění,“ nedal se odradit Jericho.

„Jak je libo,“ pokrčil hostitel rameny., A ještě byste si měl vybrat rodné město.“

„Co třeba Amaymon?“

„To je největší město na celé planetě a většina lidí tu aspoň jednou za život byla. Myslím, že by pro vás bylo vhodnější zvolit si nějaké menší sídlo, kam téměř nikdo nejezdí, aby bylo méně pravděpodobné, že vás nachytají kdyby se vás na něj někdo ptal.“

„Můžete mi nějaké doporučit?“

„No,“ řekl Ubusuku, „byl by tu třeba Tannis, městečko asi sedm set kilometrů západně odsud. Víím, že tam mají Satanistickou církev, a za celý rok jsem odtamtud potkal jen tři lidi. Kdyby se vás někdo vyptával na podrobnosti, můžete samozřejmě lhát, což je v případě Amaymonu téměř nemyslitelné.“

„Proč?“

„Amaymon bylo první město na Walpurgisu, ale mnohým kultům se nelíbila náboženská svoboda a tolerance, kterou město jako domov možná sedmi set sekt muselo vykazovat. Takže si vybudovaly vlastní základny, které postupem času přerostly do měst. Většina z nich je na řece Styx, protože říční doprava je nadále nejlevnějším způsobem přepravy zboží mezi městy, ale hodně z nich je mimo přístaviště pro cizince nepřístupných. A protože Amaymon jako jediný má kosmodrom, kde mohou přistávat opravdu velké lodě, nacházela se tu vždy směs nejružnějších náboženství.“

„Navštívil jste někdy nějaká jiná města?“ zeptal se Jericho.

„Neměl jsem důvod,“ odušil Ubusuku. „Tady se mi líbí A kromě toho, v některých městech berou svá náboženství až příliš vážně.“

„Vy snad ne?“ dobíral si ho Jericho.

„Já beru vážně souložení se spoustou ženských a vlastní dobrou zábavu,“ řekl Ubusuku. „Řeknu vám, v některých městech zlo neuctívají jenom slovy. Myslím, že Bland neskončil v Tiferethu náho-

dou; bylo to pěkně divný město dlouho předtím, než se tam dostal. Ale abychom se vrátili k těm věcem, na které si máte dávat pozor. Dobře vám radím, abyste se nikdy v rozhovorech nezmiňoval o Bohu, Alláhovi nebo Jehovovi, nebo jak ho ve vaší kultuře nazýváte — a dokonce ne ani při klení.“ Usmál se. „Máme tu totiž sklony nehovořit o nepříteli. A taky nepískejte.“

„Proč ne?“

„Mnohé sekty používají tajná poznávací písknutí, stejně jako hesla a tajná podání ruky. Stačí špatně písknout a dostanete se do čertovsky velkých potíží.“

„Všiml jsem si, že poměrně často používáte ‚čertovsky‘ a ‚proklatě‘,“ poznamenal Jericho. „Je to normální?“

„S výjimkou bílých,“ řekl Ubusuku. „A když už na to myslím, někteří lidé se přezhánávají Znamením rohů nebo Znamením pěti stejně jako se křesťané křížují. Vaše církve žádné takové znamení nemá, takže se nikoho zbytečně nepokoušejte napodobovat.“

„Co ještě bych měl vědět o Satanistické církvi?“

„Jen to, že váš talisman je kozí hlava na pěticipé hvězdě uzavřená v kruhu. V Amaymonu ho uvidíte na spoustě míst.“

„Talismanů jsem viděl hodně,“ přiznal Jericho. „Takže se ostatním vyhýbejte. Většina sekt vlastní nejružnější bary, restaurace a podniky, a když vystaví svůj talisman, je to, jako kdyby vyvěsili ceduli ‚Pouze pro členy klubu‘. Můžete si přivodit spoustu problémů, když je nebudete brát na vědomí.“

„Nemáte náhodou nějakou knížku o místních zvycích?“

„Mám jen krátký leták, který jsem dostal, když jsem přiletěl,“ řekl Ubusuku. „A nejspíš se týká pouze Amaymonu.“

„Rád bych se na něj přesto alespoň podíval, než půjdeme do kostela.“

„Klidně,“ řekl Ubusuku. „Po večeři vám ho ukážu.“

„Dobře,“ řekl Jericho a opatrně si na židli poposedl, aby mu nevypadla obětní dýka, kterou si připásal k lýtku.

## 7

*„Nikdy bych neuzavřel smlouvu se Satanem.  
Nepotřebuji žádné přísluhovače.“*

— KONRÁD BLAND

Satanův kostel se třpytil v měsíčním světle. Byla to obrovská románská novostavba s nádechem maurského stylu. Od ulice ji dělilo asi šedesát metrů a kolem dokola se táhl černý plot z tepaného kovu navrchu zakončený špičatými bodci. Zevnitř se ozývala disharmonická hudba a okolí osvětlovala matně rudá světla.

Ubusuku se s Jerichem zastavili pár metrů před branou. Zatímco Jericho zůstal na místě a sledoval lidi vcházející do kostela, Ubusuku přistoupil k jednomu z mužů kteří v kápích strážili vchod, a šeptem s ním prohodil pár slov. Stráž přikývla, na chvíli zmizela a vrátila se s malým mužíkem v plášti, jehož jediným výrazným znakem byla hustá kštice nepoddajných šedivých vlasů.

„Už jsem si myslel, že to ani nestihnete!“ zvolal a vášnivě Ubusuka objal. „Kde máš svého přítele?“

Ubusuku ho zavedl k Jerichovi. „To je Gaston Leroux.“ řekl a ukázal na mužíka, „a tohle je můj přítel —“

„Orestes Mela,“ přerušil ho Jericho. Postoupil vpřed ale ruku nenatáhl.

„Jsem rád, že vás poznávám, skutečně mě to těší,“ při znal Leroux s úsměvem. „Doufám, že později budeme mít čas se lépe seznámit, ale teď má každou chvíli začít mše.“

„Je tam hodně lidí?“ ptal se Ubusuku, když je Leroux vedl po kamenném chodníku ke dveřím kostela.

„Na všední den,“ řekl Leroux a pokrčil rameny. „O víkendu přišlo tolik lidí, že jsme museli každý večer sloužit dvě mše.“

„Myslím, že na dvě golemské mše za jeden večer bych neměl dost sil,“ zasmál se Ubusuku.

„Náš přítel je pěkný chlípák,“ šeptl Leroux směrem k Jerichovi a významně mrkl.

„Vždycky jsem byl chlípák,“ přiznal Ubusuku. „Ale na Walpurgisu jsem našel náboženství, které nad tím přivírá oko. Nechám se však poučit, v čem dělám chybu — ale upozorňuji tě, že to nebudeš mít snadné.“

„Žádná z Luciferových cest není snadná,“ zarecitoval Leroux. „Ale vynasnažím se co nejlépe. Alespoň že jsi ochoten poslouchat. Posadíme se dozadu, abych vám mohl vysvětlovat, co se děje, a nerušil kněze.“ Zahleděl se na ně. „Vlastně si tak jako tak musíme sednout dozadu na galerii, protože ani jeden nemáte obřadní kápi.“

Prošli vyumělkovanou vstupní halou, pak Leroux zabočil doleva a provedl je krátkou sérií tmavých chodbiček. Nakonec se vynořili u řady polstrovaných sedadel asi padesát metrů od oltáře z onyxu. Stěny a strop zdobily fresky zobrazující orgie a bezcitné mučení a celý kostel osvětlovaly doslova tisíce prapodivně tvarovaných obřadních svící. Na stěně za oltářem visel zlatočerný talisman Satanistické církve, který měl podle Jerichová odhadu průměr dobrých dvanáct metrů.

Desítky reproduktorů rozvěšených všude v sále zesilovaly atonální hudbu, která však Jerichoví připadala podmanivá, plná naléhavých základních rytmů a zvýrazněná vášnivými výkřiky a bolestným sténáním, které mohlo, ale nemuselo být lidského původu.

Opěrka každého sedadla měla malý otvor pro svíčku. Leroux vytáhl odkudsi po jedné pro každého a podal jim je. Zatímco Jerichov tu svoji zapaloval a vkládal do otvoru, Leroux vysvětloval, že tyto svíčky se na rozdíl od svící používaných jinými sektami vyrábějí z lidského tuku, a ne ze zvířecího. Materiál na ně prý láskyplně odkazují ve svých závětech členové Satanistické církve. Ubusuku se zatlávil poněkud sklíčeně, ale v Jerichoví tato informace nevyvolala žádnou reakci a dál sledoval dění kolem sebe. V prvních třech řadách sedělo množství mužů a žen, jejichž holé paže naznačovaly, že pod pláští mají na sobě už jen málo nebo vůbec nic. Dalších zhruba dvacet pět řad obsadili muži a ženy — většinou muži — oblečení podobně jako Leroux. Následovala mezera pěti šesti řad a za ní se už nacházela galerie, kterou dnes večer přišlo navštívit asi jen třicet mužů a žen usazených jednotlivě nebo ve dvojicích dost daleko, takže je Leroux svým šeptáním nemohl rušit.

Když svůj pohled opět otočil dopředu, objevil se vedle oltáře vysoký muž. Byl celý v černém a na hlavě měl tmavou kápi s dvěma rohy, které patrně měly působit hroživě, ale Jerichovi připadaly směšné.

„To je Dennison, náš Nejvyšší kněz,“ šeptal Leroux. „Říká se, že ho za rok nebo za dva povýší na amaymonského velekněze.“

Dennison počkal, až se dav utiší, pak z kápě vytáhl hůlku a ve vzduchu před sebou se dotkl pěti bodů.

Odněkud zazněl gong a kněz promluvil: „Vládnu nad tebou, řekl Pán much, silou své moci ve výškách i v nížinách.“

„Opakujte po ostatních,“ přikázal Leroux šeptem a Jericho začal pohybovat rty, když shromáždění odříkávalo: „Regie Satanis!“

„Pohled, zvolal Satan,“ zpíval Dennison. „Jsem kruh, v jehož náručí stojí Dvanáct království. Šest z nich obývá živý duch, zbytek je ostrých jako srp nebo rohy smrti.“

„Regie Satanis,“ zanotovalo obecenstvo.

Tak to pokračovalo dalších pět minut, než se kněz znovu hůlkou dotkl pěti pomyslných bodů a vykřikl: Šemhamforáš!“, na což shromáždění odpovědělo stejným slovem.

„To je naše nejsvatější vzývání Satana,“ zašeptal Leroux. „Prozatím jsme si prošli standardní část. Ted by mělo následovat nějaké kázání — doufám, že nebude nudné — a potom se dostaneme k samotné mši.“

Jericho přikývl a obrátil hlavu zpátky k Dennisonovi.

„Moji farníci!“ zvolal kněz za doprovodu dalšího úderu gongu. „Musím k vám nyní promluvit o člověku, který může být naším Očekávaným.“

„Ale do prdele!“ utrousil Leroux. „Už zase?!“

„Hovořím o tom, kdo přišel, aby byl nazván Temným mesiášem,“ řekl Dennison. „Kdo vlastnoručně čelil silám obávané Republiky. Kdo představuje vrchol všeho, čeho si vážíme a co uctíváme. Kdo povolal walpurzské sekty po svůj bok. Můžeme se vůbec opovážit tomuto muži odmítnout pomoc?“

„Veliký Lucifere, ať si najde nějaké jiné téma!“ bručel Leroux.

„Konrád Bland je ztělesněním Satana, duch z masa a kostí!“ volal Dennison. „A přesto v těchto chvílích, kdy k vám promlouvám,

válečné lodě Republiky krouží kolem naší planety a vyhrožují okamžitou odvetou, jestliže se náš lid nepodřídí jejich rozkazům. Učiníme tak?“

„Ne!“ vykřiklo shromáždění.

„Jistěže ne!“ opakoval Dennison s ozvěnou. „Stejně jako církev nesmí vnucovat svou vůli státu,“ — Ubusuku a Leroux při těchto slovech jen stěží potlačovali smích — „ani stát nesmí diktovat své požadavky církvi. A walpuržské sekty se nevzdají zachránce stoupců Satana!“

„Pěkně zachránce!“ odfrkl si Leroux pod vousy.

„Co říkáte?“ zeptal se Jericho mile, zatímco Dennison hučel dál do davu.

„Chápejte, sám jsem sice v Tiferethu nebyl,“ šeptal Leroux, „ale jeden můj známý ano a říkal, že Bland udělal z celého toho zatraceného města márnici.“

„Neříkejte!“

Leroux přikývl. „Všude se prý povalují mrtvoly a mučení se natolik vymklo z rukou, že odtamtud utekli i Poslové. Bland začal řídit a vyvraždil snad polovinu města.“

„To se potom dost těžko uctívá zlo,“ prohlásil Jericho ironicky.

„Bland není zlo!“ rozohnil se Leroux. „Je to šílenec! Nemá s naším náboženstvím nic společného. Co u všech čertů ví o potěšení nebo rozjímání nebo —“

„Tišeji,“ napomenul ho Jericho, když si všiml, že se lidé začínají ohlížet.

„Promiňte,“ hlesl Leroux, „ale unavuje mě poslouchat kecy o tom šílenci a je mi z toho nanic.“ Se zamračenou tváří se obrátil zpátky k Dennisonovi.

„Pozor na Republiku!“ varoval kněz. „I přes celou tu dálku mohou nadále zkreslovat, ovlivňovat, rozvracet. Řeknu vám, že Konrád Bland není nic menšího než Satan zbavený řetězů. Satan z masa a kostí!“

Dennison ještě čtvrt hodiny papouškoval propagandistickou linii duchovenstva, než zazněl další gong.

„No, konečně to máme za sebou!“ vydechl si Leroux. „Už jste se někdy zúčastnil černé mše v Satanově kostele Oreste?“

Jericho zavrtěl hlavou.

„Takže bez ohledu na to, co vám možná přítel Ubusuku napovídal, jde o velice symbolický obřad, kde má každá maličkost svůj důležitý význam. Můžete sledovat lidi v prvních třech řadách, ti se na mši budou podílet aktivně.“

Z první řady vystoupila mladá žena, přešla k oltáři, rozeplula si plášť a nechala ho volně spadnout na zem. Pak se obrátila k shromáždění, aby ukázala, že je úplně nahá, a lehla si na onyxový oltář.

„Černá mše je vlastně naruby obrácená tradiční římskokatolická mše,“ šeptal Leroux. „Slyšel jsem, že v některých kostelech severně od Amaymonu to berou tak vážně, že skutečně obětovávají nemluvňata a panny, ale u nás je to více méně rituál. Ta dívka představuje oltář což je pro křesťanství snad ta nejrouhavější forma, na jakou lze pomyslet.“

Předstoupil kněz v černé kápi a vložil dívce do levé ruky černou svíci.

„Ta svíčka je jakoby vyrobena z tuku nekřtěných nemluvňat,“ komentoval Leroux, „ale ve skutečnosti samozřejmě není. Přesto se považuje za důležitý symbol“

K oltáři přistoupila žena s holým poprsím oděná do hábitu parodujícího oblečení jeptišek, položila na břicho dívky malou misku, postavila se za ni a v ruce svírala opačně obrácený kříž.

„Další rouhání,“ vysvětlil Leroux. „Jeptiška nese kříž v obrácené poloze a miska má obsahovat krev prostitutky. A protože na Walpurgisu nejsou žádné prostitutky, používáme krev obětního kozla.“

Jericho by rád věděl, jak mohou obětovat zvíře, které považují za posvátné, ale umínil si, že se na to nebude ptát.

Před oltář zatím došel další kněz s kapuci a na podnose přinesl nějaký malý předmět.

„Na tom tácu má řepu namočenou do černý barvy,“ šeptal Leroux. „Nejdřív s ní potře té dívce stydké pysky a pak kolem nich nakreslí pentagram.“

„Má k tomu nějaký zvláštní důvod?“

„Myslím, že je to nejrouhavější místo, které si k tomu můžete vybrat,“ řekl Leroux s pokrčením ramen. „Teď bude hovořit latinsky. Ten jazyk už nikdo nepoužívá, ale on v něm odzpívá pozpátku křes-

ťanské modlitby a žalmy, ale zaplete do nich různé obscénnosti, aby zmátl anděly, kteří by náhodou rozeznali některá klíčová slova.“

„Tím symbolicky zapřísahá Satana?“ ptal se Jericho.

Leroux přikývl. „Až teď skončí s latinou, bude zase mluvit srozumitelně.“

Falešná jeptiška podala knězi devíticásou kočku a ten s ní začal jemně přejíždět po dívčině nahém těle.

„Asi nemusím zdůrazňovat,“ ozval se Leroux, „že ji symbolicky bičuje.“

„Před mocným a tajemným Knížetem Temnot a za přítomnosti všech hrůzných démonů pekla,“ deklamoval kněz, „zříkám se všech minulých pánů a vyhlášuji Satana jako vládce vesmíru. Schvaluji a obnovuji svůj slib uznávat a ctít ho bez výjimky ve všech podobách, za což žádám jeho všestrannou pomoc při úspěšném naplňování svých snah a tužeb.“

Kněz si odkousl z řepy a usrkl kozí krve, načež druhá jeptiška s odhaleným poprsím vzala podnos a misku a začala s nimi procházet mezi prvními třemi řadami.

„Ave, Satanis!“ provolával kněz a kostelem se nesla ozvěna slov, když je po něm dav opakoval. Poté na scénu vyběhl nahý muž s maskou kozí hlavy a skočil do pentagramu.

„Satan?“ zeptal se Jericho suše. Leroux kývl hlavou, aniž by spustil zrak z dění vpředu.

Kněz znázorňující Satana vzal bič a dvakrát nebo třikrát jím zapráskal. Potom jím prudce přetáhl nahou dívku, která vykřikla, ale ani se nepohnula. Vzápětí bič odhodil a naznačil několik gest a pohybů, které Jerichovi nedávaly žádný smysl, Leroux se však neobtěžoval s vysvětlením. Kněz si pak k sobě přitáhl dívku a začal do ní rytmicky zasouvat svůj ztopořený penis, přičemž s každým pohybem jeho pánve shromáždění prozpěvovalo: „Ave, Satanis!“. Nakonec dívka znovu vykřikla a objala ho nohama. Kněz ji zvedl z onyxového oltáře a posouval její tělo po hranách pentagramu, kde společně dosáhli vyvrcholení. Když skončili, položil ji nazpět na oltář obrátil ji na břicho, provedl pár obscénností s nezapálenou svíčkou a vytratil se do ztemnělé zadní části kostela.

„To je všechno?“ vyzvídal Jericho.

„Teprve začátek!“ poučil ho Leroux, kterému po vzrušené tváři stékal pot. „Teď budou všichni účastníci až do konce shromáždění provádět zhruba to samé.“

Jericho přihlížel a snažil se zapamatovat si podrobnosti a některé fráze pro případ, že by je někdy v budoucnosti potřeboval, zatímco se Leroux a Ubusuku připojili ke zbytku davu a v náležitých okamžicích provolávali: „Ave, Satanis!“.

Když se poslední vyčerpaní účastníci vrátili na svá místa, objevil se znovu Dennison, jako poslední požehnání pronesl několik kleteb v enochiánštině, jinak oficiálním jazyce satanistů, a přítomní se zvedli k odchodu.

„No, co vy na to?“ vyzvídal Leroux vzrušeně, když s Jerichem a Ubusukem vycházeli ze dveří.

„Viděl jsem, jak banda chlapů šoustá s bandou ženskéjch,“ prohlásil Ubusuku.

„Vůbec ne, Ibo!“ ohradil se Leroux. „To, co jste viděli bylo symbolické vzývání Satana a naprostá inverze římskokatolické bohoslužby za démonickým účelem. Je to zřeknutí se Dobra ve prospěch Zla, odhození víry, která zotročovala člověka celé věky. Chápeš?“

„Jistěže to chápu,“ zašklebil se Ubusuku. „Banda chlapů šoustala s bandou ženskéjch.“

„Ty jseš beznadějněj případ!“ vynadal mu Leroux s předstíraným hněvem. „A co vy, Oreste? Líbilo se vám to?“

„Počkej, mně se to docela líbilo!“ bránil se Ubusuku se smíchem.

Bylo to zajímavé,“ zhodnotil mši Jericho. „Rád bych se příště zúčastnil ještě nějakého jiného obřadu.“

„Rád vás pozvu,“ potěšil se Leroux. „Nechtěl byste se případně zúčastnit satanistického semináře?“

„Mložná,“ řekl Jericho.

„Takže pak ten večer nebyl ztracenou záležitostí,“ prohlásil Leroux. „Vidiš, Ibo, pomalu tě ani nebudeme potřebovat. Já jsem získal přívržence a vsadím se, že o něj se policie nezajímá.“

„O čem to mluvíš?“ podívil se Ubusuku.

„No přece o Sablově úřadu,“ vyhrkl Leroux bez rozmýšlení. „Volali dnes odpoledne a ptali se na tebe. Řekl jsem jim, že jsi spo-

řádaný a veřejně prospěšný občan. Naše byrokracie nedá přistěhovalcům pokoj, vid'?"

„To teda nedá,“ přitakal Ubusuku, ale pohled mu zakalil stín obavy.

„Na co přesně se ptali?“ zeptal se Jericho klidně.

„Na nic konkrétního,“ řekl Leroux. „Prostě typický nejapný úřední otázka. Co jiného byste taky čekal?“

„Aha,“ řekl Jericho.

„Co takhle si dát nějakou skleničku?“ změnil Leroux téma. „Zvu vás.“

„Dobře,“ souhlasil Jericho. „Vím o jednom baru nedaleko odtud.“

„Tak nás veďte,“ vybídl ho Leroux. Jericho tedy vykročil. Na nejbližším rohu zahnul doleva a směřoval dál a dál od hlavních komunikací.

„Jsem opravdu rád, že jste přišli,“ ozval se Leroux, když procházeli prázdnou ulicí. „Černá mše není náš hlavní obřad, ale je taková okázalá, jestli mi rozumíte.“

„Vypadá přesně jako golemovské orgie,“ prohlásil Ubusuku.

„Právě že to vůbec není to samé,“ oponoval Leroux. „Vy to děláte pro zábavu, kdežto my tím znesvěcujeme veškerý symboly křesťanských náboženství. Černá mše je parodií a převrácením Boha a zbožnosti a všech těch blbostí ohledně odříkání. My máme taky orgie, ale úplně jiný. Kdyby to nebylo natolik prodchnutý náboženským významem, sotva bychom sehnali ženu, aby ze sebe dobrovolně udělala oltář. Je to nadmíru ponižující. Když však chápou význam, nemáme problémy, přestože se golemita jako ty pochechtává.“

Pokračoval ve vychvalování své církve a vysvětlování dalších, ještě tajemnějších rouhání, když se asi po deseti minutách náhle zarazil a zeptal se Jericha: „Určitě je ten bar někde tady? Vypadá to tu spíš jako vilová čtvrť.“

„Ještě asi o blok dál,“ chlácholil ho Jericho. „Nespadlo někomu z vás náhodou něco na zem?“

„Určitě ne,“ řekl Leroux. „Proč?“

„Protože támhle u obrubníku se něco třpytí.“

Leroux se shýbl, aby se lépe podíval, a Jericho mužíka prudce udeřil hranou dlaně do zátylku. Ozvalo se hlasité lupnutí a Leroux se bezvládně sesunul na chodník.

„Co jste to udělal?!“ rozzuřil se Ubusuku.

„Mluvte potichu,“ řekl Jericho nevzrušeně.

„Byl to můj přítel!“

„Byl spojnicí. Dovedl by je přes vás ke mně. Lepší s ním skončit tady a hned.“

„A co já?“ tázal se Ubusuku.

„Co vy?“ zatvářil se Jericho nechápavě.

„Já jsem přece taky spojení — a policie už možná dala sledovat můj byt.“

„Já vím,“ řekl Jericho.

„Dostal jste mě do pěkný bryndy! Co s tím teď uděláte?“

„Důkladně jsem si to promyslel,“ řekl Jericho.

Sehnul se k lýtku, aby odepnul pásek.

## 8

*Po krveprolití přichází vhodný čas k rozjímání.“*

— KONRÁD BLAND

Za dvě hodiny se Jericho dostal zpátky do hotelu. Vracel se různými oklikami, aby se přesvědčil, že ho nikdo nesleduje. Bylo mu jasné, že světlolasé podobě už odzvonilo, a v Amaymonu už ho také nic nedrželo. Bylo načase vydat se na cestu k Blandovi.

Vyjel výtahem na své poschodí, vytřukal kombinaci zámku u dveří a vešel do pokoje. Na jeho posteli seděla ani ne dvacetiletá dívka celá v bílém.

„Zdravím vás, Jericho,“ uvítala ho. „V poslední době jste trochu zlobil.“

## 9

*„Zlo má v boji s Dobrem na své straně jednu velkou výhodu. Jeho protivníci totiž vždy předpokládají, že se nakonec bude chovat iracionálně.“*

— KONRÁD BLAND

John Sable rozsvítil lampu u postele, natáhl se po videofonu a ospale zahuhlal: „Co se děje?“

„Tady poručík Belasco,“ ohlásil se s vážným výrazem mladý muž, jehož tvář se objevila na obrazovce. „Říkal jste že vám máme zavolat, kdyby se stalo něco mimořádného.“

„Ano,“ zívł Sable a snažil se zaostřit pohled. „Kolik je hodin?“

„Tři. Máme tu dvě vraždy,“ pokračoval Belasco. „Jedním z mrtvých je Ibo Ubusuku.“

„Kdo to je?“

„Přistěhovalec.“

„A ten druhý?“ zeptal se Sable, když se konečně jakž takž probral.

„Gaston Leroux. Ubusukův známý. Včera odpoledne jsme s ním mluvili.“

„Jak došlo k vraždám?“

„Ubusukovi někdo rozpáral břicho až po hrudní kost. Leroux má podle všeho zlomený vaz. Našli jsme je ležet asi patnáct metrů od sebe.“

„Jak dlouho jsou mrtví?“

„Podle doktora necelou hodinu.“

„Přijedu do kanceláře,“ slíbil Sable. „Pošlete tam Daviese a těla vezměte na naši pitevnu. Chci je vidět, než je odvezete do márnice.“

Zrušil spojení, rozhodl se, že na holení ani sprchu ne bude plynout časem, a bleskově se oblékl. Sklonil se nad postel políbil spící ženu, na domácím počítači nechal vzkaz, že neví, jestli stihne přijít domů na večeri, a za deset minut byl na policejním velitelství.

Tam už na něj čekal Davies a společně se vydali do pitevny. V pitevní místnosti ležela na kovových stolech dvě těla.

„Profesionální práce,“ mumlal Sable, když prohlížel Ubusukovo zranění. Pak přešel k Lerouxově mrtvole, obrátil ji na břicho a zkoumal zátylek. „Jednou ranou. Naprosto čistě.“

„Vypadá to na našeho chlápka.“

„Někdo o tom snad pochyboval?“ udivil se Sable na odchodu z pitevny a vyšel do dlouhé chodby, která vedla směrem ke kancelářské budově. Cestou se zastavil v přijímací místnosti, jen aby požádal službu konajícího policistu o kávu, a vrátil se do kanceláře, kde našel Belasca, jak na něj čeká a bezmyšlenkovitě studuje početné diplomy a čestná uznání rozvěšená po stěnách.

„Předpokládám, že zatím nikdo nepřišel s žádným vysvětlením,“ ujistil se a sesul se do své laminátové židle.

„Ne, nepřišel,“ odpověděl Belasco. „Náš tým nadále prohledává místo činu a jeho okolí, ale zatím nic nenašli.“

„Kde jste je objevili?“ vyptával se Sable.

„Před číslem 4500 na ulici Lakoty.“

„Co tam k čertu dělali?“

„Očití svědkové tvrdí, že Leroux měl na včerejší mši, která se konala v nedalekém Satanově kostele, dva hosty,“ řekl Belasco. „Jeden popis sedí na Ubusuka.“

„A druhý?“ zeptal se Sable, složil ruce do týla a zadíval se na sošku Kálí.

„Těžko říct,“ odpověděl Belasco. „Jeden se domnívá, že to byl tak třicetiletý blondák, asi metr osmdesát. Druhý si ho pamatuje jako metr šedesát vysokýho čtyřicátníka se světle hnědými vlasy.“

„Na tom stejně nezáleží,“ povzdechl si Sable. „Tuhle podobu už stejně nepoužije.“ Obrátil se k Daviesovi. „Takže je to jasné, Langstone. Teď už nemá důvod zůstat dál v Amaymonu. Zabil jedinou spojku i člověka, který ho s ní viděl.“

„Máme tu ještě další přistěhovalce,“ řekl Davies. „Můžeme si být jistí, že tohle bylo jeho jediný spojení?“

„Myslím, že ano,“ odtušil Sable. „Pokud by měl další nevydělil by je přece tím, že tak rychle zabije Ubusuka.“

„Takže co teď budeme dělat?“ zeptal se Davies bezradně.

„Uzavřeme město,“ prohlásil Sable. „Nic se nedostane dovnitř a nic se nedostane ven. Budeme sledovat Satanisty, ale ten chlap je

dost mazaný na to, aby se teď nevydával za jednoho z nich. Uzavřeme letiště, nádraží, přístav a všechny silniční výjezdy z města. A pak taky zavoláme Konrádu Blandovi, abychom ho dopředu varovali, protože osobně si myslím, že tohle děláme spíš jen pro pořádek. Uzavřením města tady toho chlapa nezadržíme o nic déle, než sám bude chtít. Přesto nevím, co bychom mohli udělat jiného. A pustíme se do toho hned, protože když budeme čekat do rána, je vysoká pravděpodobnost, že už bude dávno pryč.“

„To je pravda,“ souhlasil Davies a vyšel z kanceláře.

„A Langstone,“ zavolal za ním Sable.

„Ano?“

„Můžete si myslet, že to nebude moc platný, ale to ještě není důvod k polovičatý práci. Každý zůstane ve službě, dokud ho nechytíme, nebo nebudeme s jistotou vědět, že vzal roha. Dejte mi tak hodinu na pár telefonátů a začněte zatím nabírat posily z ostatních oddělení.“

Davies přikývl a zmizel ze dveří.

Jen co se Davies ztratil z dohledu, Sable si zapálil doutník a obrátil se k Belascovi: „Takže jak podle vás došlo k vraždám?“

„Já bych neřekl, že se nám ten chlap vysmívá,“ spustil Belasco, „ale stoprocentně si nás moc nepřipouští. Mohl to narafičit, jako že se zabili navzájem, ale neudělal to; koneckonců člověk se zlomeným vazem sotva na útočníka vytáhne nůž a chlap s takovou bodnou ranou, jakou jsem viděl, nejspíš nikomu nezlomí vaz, natož ještě aby ušel patnáct metrů a teprve pak padl mrtvý k zemi. A kdyby chtěl zamaskovat skutečnost, že je zabil jeden a ten samý člověk, stačilo, kdyby jednu z mrtvol odtáhl o pár bloků dál. Když se to vezme kolem a kolem, každýho zabil jinak a pár dnů by nám trvalo, než bychom si dali obě vraždy do souvislosti.“

„To jsou dobré postřehy, Belasco,“ pochválil ho Sable. „Pokračujte.“

„No, vidím to tak, že nejdříve zabil toho se zlomeným vazem.“

„Proč?“

„Protože proč zabíjet někoho holou rukou, když už jste ukázal, že máte nůž?“

„To dává smysl,“ souhlasil Sable. „Předpokládám, že nůž se ještě nenašel.“

Belasco zakroutil hlavou. „Podle velikosti rány se dá soudit, že použil nějakou obřadní dýku. Ne jako ten příborový nůž, který měl minule. Pokud to ovšem je jeden a ten samý vrah.“

„Určitě je to ten samý vrah,“ řekl Sable. „Odvedl jste chvályhodnou práci, strážníku. Já si teď musím zatelefonovat. Měl byste zajít za Langstonem, jestli nepotřebuje pomoci. A dejte mi vědět, kdyby se na místě činu přece jen něco našlo.“

Belasco se ve dveřích potkal se službou, která Sablovi donesla kávu. Detektiv se dlouze napil, povzdechl si a začal obvolávat velitele dalších oddělení, aby je požádal o výpomoc. Po hodině mohl Daviesovi nabídnout dalších šest set mužů, kteří jim pomůžou obklopit město policejním kordónem.

Počkal do šesté a pak stiskl tlačítko interkomu.

„Prosím,“ ozvala se sekretářka.

„Spojte mě videofonicky s Tiferethem. Chci mluvit s Konrádem Blandem. Pokud bude spát, tak ať ho vzbudí.“

Za chvíli ho sekretářka informovala, že Bland nepřijímá žádné soukromé hovory a tiferethská ústředna jí nechce oznámit jeho číslo.

„Tak mě teda spojte aspoň s někým odtamtud!“ vyštěkl Sable.

„S kým?“

„Nevím! Zkuste šéfa Blandovy ochranky.“

„Pokusím se.“

Asi za deset minut se na obrazovce videofonu objevila tvář muže středního věku, oblečeného do obyčejné šedé uniformy. Muž na druhém konci linky se mlčky díval přímo do kamery.

„John Sable, Vrchní detektivní inspektor z Amaymonu. S kým mám tu čest?“

„Jacob Bromberg.“

„Jste ve styku s Konrádem Blandem?“ zeptal se Sable.

„Když je třeba,“ uklidnil ho Bromberg.

„Dobře! Mám důvod se domnívat, že Republika najala vraha, aby zlikvidoval Blanda. Je momentálně v Amaymonu, ale obávám se, že ho tu už nic nezdržuje.“

„No a?“

„Jak to: no a? Říkám vám přece, že je na cestě někdo, kdo má za úkol zavraždit vašeho vůdce!“

„Bude se muset vzpamatovat,“ pronesl Bromberg s úsměvem.

„Ujišťuju vás, že to není vtip!“ vyhrkl Sable dopáleně. „Ten člověk je vysoce profesionální zabiják a je tu už do statečně dlouho, aby mohl nastudovat některé naše místní zvyky. Jsme ochotni vám všemožně vyjít vstříc, jen nevím, jak zdůraznit vážnost celé situace.“

„Ceníme si vašeho varování,“ řekl Bromberg, „ale ujišťuju vás, že jste se nemusel namáhat. Blanda nikdo nezabije.“

„Oznámíte mu to aspoň?“ dožadoval se Sable a pohledem propaloval obrazovku.

„Když na to přijde řeč,“ řekl Bromberg a zrušil spojení.

Sable zaklel pod vousy, prohrabal se zásuvkami stolu, vytáhl svůj videofonní seznam a vytočil číslo Caspera Wallenbacha, svého protějšku v Tiferethu.

„Ano?“ ozval se Wallenbach, který byl zjevně ranní ptáče, protože se zdálo, že sedí u stolu se snídání.

„To je detektiv Wallenbach? Tady John Sable z Amaymonu.“

„Detektiv Sable,“ usmál se Wallenbach. „Rád vás vidím. Co pro vás mohu udělat?“

„Mám menší problém, se kterým mi doufejme pomůžete,“ řekl Sable.

„Sem s tím,“ prohlásil Wallenbach. „Moje oddělení vám dluží pár laskavostí.“

„V Amaymonu se momentálně pohybuje najatý vrah z Republiky. Město jsme sice uzavřeli, ale nevím, jak dlouho ho tu udržíme.“

„Rád bych vám půjčil nějaké posily,“ řekl Wallenbach, ale moje stavby jsou v současnosti na minimu.“

„O to nejde,“ odvětil Sable. „Jestliže ho chytíme, nebudeme žádnou pomoc potřebovat, ale pokud unikne, vydá se k vám. Mám podezření, že jde po Konrádu Blandovi. Mluvil jsem se šéfem Blandovy ochranky, nějakým Brombergem, ale myslím, že mě nebral vážně, a tak jsem si myslel, že bude lepší dát vám vědět, co se děje.“

„Najatý vrah, říkáte?“

Sable přikývl.

„Zkušený?“

„Tři dny nás vodil za nos. Zabíjí naprosto profesionálně a mění podoby rychleji, než se obyčejný člověk stačí převléknout.“

„Velice zajímavé,“ prohlásil Wallenbach a zamyšleně se zadíval kamsi stranou.

„Pokud si budeme myslet, že se dostal ven, okamžitě se vám ozvu,“ ujistil Sable kolegu. „Nedávám si však moc velkou šanci, že ho tu zdržíme kdovíjak dlouho.“

„Dobře,“ zareagoval Wallenbach nesoustředěně. „Udělejte to.“

„Můžeme vám být nějak nápomocní?“

„Pochybuju,“ prohlásil Wallenbach a na masitých rtech mu pohrával úsměv. „Domnívám se, že vím přesně, jak takovou situaci zvládnout.“

Co to tady na mě u všech čertů každý hraje, pomyslel si Sable. Šéf Blandovy ochranky si myslí, že je to vtip, a detektiv-inspektor se chová, jako by to byla trivialita.

„Fajn,“ řekl nahlas. „Zůstanu s vámi ve spojení.“

„Budu na příjmu,“ slíbil Wallenbach. Natáhl se, ukončil spojení a nechal Sabla, aby si lámal hlavu, proč v Tiferethu případná vražda Temného mesiáše Walpurgisu zdánlivě nikoho nevzrušuje.

## 10

*„Kdyby mi někdo oznámil, že mi zbývá jen hodina života, ze všeho nejdřív bych zabil doručitele té zprávy.“*

— KONRÁD BLAND

„Kdo jste?“ zeptal se Jericho klidně a zamkl za sebou dveře.

Dívka v bílém se na něj z postele usmála. „Věřte tomu nebo ne, jsem vaše přítelkyně.“

„Sotva,“ prohlásil Jericho. Přešel pokoj, zavřel okno a pustil video pořádně nahlas.

„Ještě než mě zabijete,“ řekla dívka bez viditelné známky strachu, „mám vám vyřídit, že pokud se podle současného plánu vydáte do Malkuthu, zabijou vás tam.“

Jericho si ji pozorně prohlížel dlouhým pohledem. „Právě jste si koupila další tři minuty,“ řekl konečně a posadil se na tvrdou kovovou židli. „Poslechněme si, co mi chcete říct.“

„Jak jsem povídala, jít do Malkuthu by byla chyba.“

„*Chystám* se snad do Malkuthu?“

„Ale ano, Jericho.“

„Co vás vede k přesvědčení, že se jmenuju Jericho?“

„Ve skutečnosti se samozřejmě jmenujete jinak,“ odtušila dívka a znovu se usmála. „Je to jen přezdívka, kterou jste si momentálně vybral.“

„Kvůli čemu?“

„Než zabijete Konráda Blanda.“

„Nikdy jsem o žádném Konrádu Blandovi neslyšel,“ zalhal Jericho. „Proč bych ho měl chtít zabít?“

„Nemusíte se upejpat, Jericho. Máte na svědomí Parnella Burnama, Gastona Leroux a Iba Ubusuku.“

„Co je to za lidi?“ zeptal se Jericho, aniž pohnul brvou.

Dívka si povzdechla. „Pokud k sobě nebudeme upřímní a otevření, nevidím způsob, jak bych vám mohla pomoci. Leroux a Ubusuku jste zavraždil ani ne před dvěma hodinami. Jericho si ji znovu prohlížel zkoumavým pohledem, pak prošel na druhý konec pokoje a

postavil se ke dveřím. „Dobře,“ prohlásil nakonec. „Neřekla jste mi nic, co by Sablovo oddělení nevědělo, nebo nemohlo vypátrat. Mohu se jediné domnívat, že patříte k jeho lidem. Možná byste mi mohla prozradit, proč bych vás měl nechat naživu?“

„S vámi je opravdu těžká domluva,“ povzdechla si dívka, ale ztvářila se tak trochu pobaveně. „Co kdybych vám řekla, že jste pod jiným jménem před dvanácti lety zavraždil Gustava Gagenbacha na Siriu V?“

„Řekl bych, že střílíte naslepo,“ nevzdával se Jericho. „Nebo má snad Sable v plánu přišít mi všechny nevyřešené vraždy z celé galaxie?“

Dívka potřásla hlavou. „Budu asi muset hovořit přímo, tak jak bych si přála, abyste mluvil i vy.“ Na chvíli se odmlčela a potom odpálila bombu: „Vím, že jste zabil Bensona Rallingse na Beloru VII.“

Jerichovi málem na tváři popraskala překvapením kamenná maska. To byla přece jedna z jeho prvních zakázek: Belore VII byla neobydlená planeta, kde se pouze těžily suroviny, Rallingsova těla se zbavil beze stopy a jeho mecenáš zemřel přirozeným způsobem dříve, než mu vůbec mohl oznámit úspěch své mise. Nikdo kromě Jericha nevěděl, že došlo k vraždě.

„Áá!“ usmála se znovu dívka. „Tváříte se, jako by to na vás udělalo dojem.“

„Udělalo,“ přiznal Jericho. „Jak jste se to dozvěděla?“

„Pro Bílou Lucy neexistují žádná tajemství.“

„Vy jste Bílá Lucy?“

„Ale ne,“ řekla dívka, „já jí jen sloužím. Jmenuji se Colas.“

„Kdo nebo co je potom ta Lucy?“

„Brzy to zjistíte,“ slíbila Colas. „Chce se s vámi setkat.“

„A proč bych se měl já chtít setkat s ní?“

„Protože se bez její pomoci nedostanete do Tiferethu oznámila mu Colas., A jestliže se nedostanete do Tiferethu, nemůžete zabít Konráda Blanda.“

„Zdá se, že všichni ostatní na téhle planetě ho uctívají jako nějakého boha,“ prohlásil Jericho. „Proč vy a ta vaše Bílá Lucy chcete, aby zemřel?“

„Protože je živým ztělesněním zla,“ vyhrkla Colas zaníceně, „a v takové podobě je jeho další existence nesnesitelná.“

„Jsou o tom na Walpurgisu přesvědčeny všechny bílé čarodějky?“ nadhodil Jericho.

„Nemám ponětí,“ pokrčila Colas útlými rameny. „Bílá Lucy a její přívrženkyně totiž tvoří uzavřenou sektu. S bílými čarodějkami nemáme žádné styky. Ony samozřejmě tvrdí, že pracují na straně dobra a proti zlu, ale to jsou jen slova. Na Walpurgisu se mezi dobrem a zlem těžko rozlišuje, jestli jste si ještě nestačil všimnout.“

„Dokážou všechny členky vaší sekty číst myšlenky?“ ptal se dál Jericho.

„Ne,“ odpověděla Colas. „Nemusím však umět číst myšlenky, abych se dověděla, na co myslíte, a musím vás předem varovat, že pokud mě zabijete, Bílá Lucy ohlásí místo vašeho pobytu úřadům, ať se ukryjete kamkoliv.“

„Proč to zatím neudělala?“ optal se Jericho. „Zdá se mi že kdybych byl tím údajným Sablem, jako první bych šel pro informace za Bílou Lucy.“

„Za prvé,“ řekla Colas, „Sable neví, kde ji má hledat.“

„To není správná odpověď,“ oponoval Jericho. „Kdyby chtěl, určitě by ji našel.“

„A za druhé neví, že Bílá Lucy má takové schopnosti.“

„To přece není možné utajit, když nedělá nic jiného, než že pomáhá likvidovat každého, kdo se jí nezdá dost dobrý,“ poznamenal Jericho.

„Nikdy zatím nikomu nepomohla,“ řekla Colas. „Dobro a zlo jsou pouhé abstraktní pojmy — nebo alespoň byly dokud se neobjevil Konrád Bland. Nezajímá nás, kdo koho zabil, jestliže se nás to netýká.“

„Tak proč teď najednou ten povyk kolem Blanda?“

„Protože zůstane-li naživu, zabije na Walpurgisu každou živou duši,“ odpověděla Colas. „Jistě, jeho filosofie se s naší neslučuje o nic méně než mnohé jiné, kterých jsou na této planetě spousty. Rozdíl spočívá v tom, že má vůli a moc uvádět svou víru do praxe.“

„Cením si vašeho zájmu,“ řekl Jericho nakonec, „ale já pracuju sám.“

„Když budete takhle pokračovat, také sám zemřete,“ varovala ho Colas sebejistě.

„Nechám to na náhodě,“ odsekl Jericho.

„Bud' se setkáte s Bílou Lucy, nebo bezpochyby zemřete v Mal-kuthu,“ přesvědčivě dodala Colas. „Věděla, kde jste, věděla kombinaci zámku vašeho pokoje, věděla, co jste dělal v minulosti, znala vaše plány, jak se chcete dostat k Blandovi, a po celou tu dobu zachovávala mlčení na důkaz dobré vůle. Zmocnila mě, abych vám odhalila některé její schopnosti, což je rovněž ukázka dobré vůle, protože o tom ví jen hrstka lidí.“

„Vážím si toho,“ řekl Jericho.

„Tak si považujte také tohohle: v kterémkoliv okamžiku od vašeho příletu na Walpurgis mohla prozradit místo vašeho pobytu Johnu Sablovi, ale neudělala to. Je na vaší straně, Jericho, a říká, že se do Tiferethu bez ní nedostanete. Opravdu není ve vašem zájmu se s ní setkat?“

„Pouvažuju o tom,“ řekl zamyšleně.

„Dobře,“ řekla Colas. „Asi sto padesát kilometrů severozápadně od Amaymonu je nově postavený most přes řeku Styx. Bud'te tam zítra při západu slunce a někdo vás k ní zavede.“

„Vy?“

„Pravděpodobně ne,“ odpověděla Colas. „John Sable už našel těla mužů, které jste dnes v noci zabil, a všechny cesty z města jsou uzavřeny. Asi se nedostanu ven.“

„Přesto očekáváte, že já se do zítřejšího večera dostanu na sto padesát kilometrů odtud?“ zeptal se Jericho s náznakem úsměvu.

„Bílá Lucy tvrdí, že na únik z Amaymonu naši pomoc potřebovat nebudete. Šla bych s vámi, ale musíte prý vykonat takové věci, kterých se já nemohu zúčastnit.“

„Kdy to řekla?“

„Právě teď, při našem rozhovoru,“ vysvětlila Colas s klidem.

Uvolnil jí cestu ke dveřím. Dívka na zámku rychlými a jistými dotyky navolila správnou kombinaci, dveře se otevřely a za chvíli po ní nebylo ani památky. Jericho uvažoval, jestli ji nemá sledovat, ale rozhodl se neriskovat prozrazení v podobě světlovlasého muže, kterého viděli u Satanova kostela.

Postavil se před zrcadlo a pustil se hbitě a pečlivě do práce. Za pár minut ze sebe udělal plešatějícího, mírně obézního muže, jehož stáří se mohlo pohybovat mezi čtyřicítkou a šedesátkou. Změnou oblečení vyvolal dojem větší zámožnosti a boty s nízkou podrážkou mu na výšce ubraly zhruba tři centimetry.

Pozorně se prohlédl, a když na sobě neshledal nejmenší stopy po světlovlasém muži, kterého už nikdy nikdo neuvidí, vydal se naposled do chladné amaymonské noci s krabicí mejkapů zastrčenou pod košilí.

Slunce mělo vyjít až za dvě hodiny a město bylo liduprázdné. O to obtížnější se zdál jeho úkol. Nebyl však neproveditelný. Zdánlivě bez cíle procházel opuštěnými ulicemi, dokud nakonec nenašel, co hledal.

Chodce.

Tentokrát neměl čas se za ním plížit a postupně se přibližovat jako u první oběti, a tak zabočil do nejbližšího průchodu, proběhl podél zadní stěny domu a schoval se za rohem tak, aby ho nebylo vidět. Když ho chodec míjel vyskočil, zasadil mu prudkou ránu do týla a mrštně uskočil, když se tělo kácelo k zemi.

Ušel téměř další dva kilometry, než narazil na další oběť která se osamoceně potácela domů z nějaké hospody. Stejný postup přinesl stejný výsledek a Jericho se začal vracet do středu města.

Příští chodec, kterého spatřil, byla žena, ale rozhodl se jí vyhnout. Nechtěl, aby se policie domnívala, že se jedná o práci sexuálního vraha.

Svou třetí oběť objevil nedaleko Ďáblova doupěte, jednoho z barů, které navštívil, než zabil Parnella Burnama. Ubodal ji a pod mrtvolou zanechal Ubusukovu dýku. Pak čekal na východ slunce a těsně po něm se přemístil do vstupní haly menší úřední budovy v centru města. Po chodníku kolem prošlo šest policistů, než uviděl toho, kterého potřeboval — štíhlého tmavovlasého muže, který vážil a měřil přibližně stejně jako Jericho. Vyšel hlavním vchodem, zavěsil se za policistu a udržoval si od něj nejméně patnáctimetrový odstup, nikdy se mu ale nevzdálil na více než jeden blok. Za nějakou chvíli policista zašel do jakési kavárničky a Jericho ho následoval. Když si přisedal k jeho stolu, podařilo se mu s předstíranou nešikovností polít

kávou rukáv policistovy uniformy, za což se mu nastokrát omlouval. Policista odešel na záchod, aby si umyl ruce a očistil vodou rukáv. Jericho šel za ním. Za tři minuty se Jericho vynořil z toalet převlečený za člena sboru amaymonské metropolitní policie, rozhlédl se, našel malou špižírnu do poloviny naplněnou konzervovanými potravinami a přemístil tam policistovu nahou mrtvolu. Své předchozí oblečení nacpal do odpadkového koše na toaletách.

U pultu zaplatil oba účty a městským autobusem dojel na konečnou. Odtud to bylo už jen čtvrt hodiny chůze k okraji města, kde několik policistů hlídalo nepropustně vyhlížeující zátaras.

Přidal se k nim, v následující půlhodině vrátil trojici chodců a pozoroval ostatní policisty, jak vysvětlují vzniklou situaci řidičům vozidel přijíždějících do města, než je pošlou zpátky.

Poté se přesunul na vnější stranu zátarasu a zapletl se mezi uniformované muže, kteří obraceli rozhněvané řidiče do směru, odkud přijeli. Když po desáté dorazil meziměstský autobus, vzal si Jericho na starost oznámit řidiči, že nemůže vjet do Amaymonu. Řidič protestoval a museli přijít další policisté, aby ho přesvědčili. Když pak nakonec muž za volantem s mnoha nadávkami a hrozbami jak si jeho společnost bude stěžovat na amaymonské úřady, otočil velký hřmotný autobus na zpáteční cestu, zanechal za sebou o jednoho uniformovaného policistu méně, než ho původně přišlo přivítat.

## 11

*„Zmatek a chaos jsou přisluhovači zla.“*

— KONRÁD BLAND

„Právě jsme našli třetího,“ oznámil Langston Davies Sablovi, když vstupoval do jeho kanceláře.

„Stejný vrah?“ zeptal se Sable.

„Zlomený vaz,“ řekl Davies. „Vypadá to na jeden úder hranou ruky.“

„Podařilo se z toho nože sejmout nějaký otisky?“

Davies potřásl hlavou. „Nezdá se, že by ho někdo otřel, ale otisky na něm taky nejsou. V laborce říkali, že našli místa, kde se ho dotýkal, ale musel mít rukavice, nebo si nechal dlaně a bříska prstů chirurgicky vyhladit.“

„Symboly,“ hlesl Sable. Zíral na bafomet, který jako by se mu vysmíval. „Hrom do toho, Langu! Něco je tu hrozně špatně a já nemůžu přijít na to, co!“

„Špatný je akorát to, že máme pět mrtvých za jednu noc,“ prohlásil Davies a přitáhl si židli.

„Ne, to není ono,“ dumal Sable. „Dříve či později se rozhodl zabít Ubusuka, a z toho logicky vyplývá, že musel zabít i Leroux, protože by ho pochopitelně mohl identifikovat. To dává smysl. Ale proč ti ostatní tři?“

„O té poslední oběti nevíme vůbec nic,“ poznamenal Davies. „Může to být další přistěhovalec.“

Sable zakroutil hlavou. „Nemám rád sázky, ale teď klidně vsadím týdenní výplatu, že byl stejně neškodný jako ti dva předtím. Jenom bych rád věděl, co měli všichni tři společného. Počítal jsem s tím, že když náš vrah zabil Ubusuka, vyrazí na cestu do Tiferethu. Copak jsem se mýlil? Jde snad za něčím, co je právě tady v Amaymonu?“

Davies pouze mlčky pokrčil rameny. Sable vstal, začal přecházet po kanceláři a stále si něco mumlal pod vousy. „Proč tam nechal tu dýku?“ vyslovil nakonec nahlas. A proč je zabil takovým čistým

způsobem? Není přece žádný pitomec, Langstone — člověk by si myslel, že změní styl, když teď víme, co hledat.“

„Chlubí se?“ uvažoval Davies. „Chce se nám vysmívat?“

„Nezapomeň, že je to profesionál,“ upozornil ho Sable. „A profesionálové neriskují. Nevychloubají se tím, co udělali, právě naopak — *skrývají* to.“ Dosedl ztěžka zpátky na židli. „Já tomu ale nerozumím! Co kdyby teda nezanechal žádný otisky. Musel vědět, že přijdeme na to, že ta dýka patří Ubusukovi — proč ji tam potom vůbec nechával?“

Na stole náhle ožil malý počítač.

„Informace o tom posledním,“ odhadoval Davies cestou ke stolu. „Jméno: Hektor Block,“ četl z obrazovky. „Věk: třicet sedm. Povolání: vedoucí obchodu s potravinami. Bydliště: Devátý kruh — to je místní hotel, který patří Bratrstvu noci. Nikdy nevycestoval mimo Walpurgis, ani se neví o žádném jeho styku s lidmi z jiných planet. Příčina smrti: zlomený vaz.“

„Nikdo,“ zabrblal Sable. „Další naprosto bezvýznamný člověk! Jakou to má u všech čertů souvislost?“

„Třeba ho viděl,“ namáhal se Davies bez sebemenšího náznaku nadšení.

„A stačil utéct skoro dva kilometry od místa předcházející vraždy?“ ušklíbl se Sable. „Ani náhodou. Vůbec nevěděl, že ho někdo praštil, ani neměl pocit, že se má bát o svůj život. Prošetříme to, ale vsadím se, že ti tři se navzájem ani neznali.“

Znovu začal rázovat po místnosti, bezmyšlenkovitě vytáhl doutník a zapálil si. „No, přinejmenším víme, že je stále ještě v Amaymonu.“

„Ale nevíme, jestli už splnil svůj úkol nebo ne,“ doplnil Davies.

„To je pravda,“ přitakal Sable. „Přesto ale nemůžeme sedět se založenýma rukama a nedělat nic. Musíme přijít na nějaký náznak nebo vodítko dřív, než se ten chlap zase dá do práce.“ Užasle zakroutil hlavou. „Šest vražd za jak dlouho — za padesát čtyři hodiny? My ho *musíme* zastavit!“

V následujících dvou hodinách Sable osobně navštívil místa, kde minulou noc došlo k vraždám, a podíval se i na mrtvoly. Potom

se těsně před polednem vrátil do kanceláře, aby vyčkal, jak se budou věci dál vyvíjet, a pouvažoval nad vzniklou situací.

Nedávalo to smysl. Pokud šel vrah po Blandovi, nic by poté, co zlikvidoval místní kontaktní osobu, setrváváním v Amaymonu nezískal. Navíc měl jednoznačný důvod odejít, protože bylo méně pravděpodobné, že se při pohybu prozradí nějakou chybou, než když se ukryje v městě, kde po něm slídí policie, bez ohledu na to, že zatím bezvýsledně. Na druhé straně: pokud byl jeho cíl tady, proč na svou přítomnost upozornil Sabla vraždou Parnella Burnama? Něco tu nesedělo, ale ať se snažil sebevíc, nemohl tomu přijít na kloub.

A pak hned po poledni vrazil do kanceláře Davies.

„Našli jsme dalšího!“ zvolal, sotva dech popadaje.

„Stejný jako ti ostatní?“ zeptal se Sable.

„Ani ne. Je to Vladimír Kosminov.“

„Náš Vladimír Kosminov? Z oddělení pro vloupání?“

Davies přikývl. „Našli jsme ho ve spíži jedné restaurace. Nebo přesněji řečeno, zavolali nás tam, když ho majitel objevil.“

„Jak zemřel?“ vyptával se Sable.

„Zlomený vaz,“ řekl Davies. „Jednou ranou, stejně jako ti předchozí. Jedna věc je ale přesto jiná: možná ho pohlavně zneužil.“

„Proč si to myslíte?“

„Protože byl úplně nahý.“

„Do prdele!“ ulevil si Sable. „Upláchl nám!“

„Kdo nám upláchl? O čem to mluvíte?“

„Ten vrah, ten vrah přece!“ vztekal se Sable. Je fuč! Odvolejte zátarasy.“

„Cože?“ ptal se Davies zmateně.

„Kosminov,“ spustil Sable a padl vyčerpaně zpátky do křesla. „To byl ten chybějící díl. Teď to celé dává smysl.“

„Mně teda vůbec ne,“ přiznal Davies.

„Uvažujte, Langstone,“ řekl Sable. „Proč zabil tři muže, kteří s ním neměli absolutně nic společného? Proč se nesnažil zamaskovat svůj styl? Sakra, dokonce jsme si kladli správné otázky a stejně jsme nepřišli na odpověď!“

„Já ji neznám ani teď,“ řekl Davies.

„Na co máte mozek, Langstone?“ káral ho Sable. „Dovtípil se, že se po vraždě Ubusuka pokusíme uzavřít město a budeme hlídat každou únikovou cestu, protože už neměl důvod tu zůstat. Takže co udělal? Zavraždil první tři lidi, které potkal, aby nás donutil si myslet, že tu dál má co dělat. Ti tři, to byla návnada pro amatéry a my mu ji spolkli! Získal tím náskok téměř půl dne. Důležitá vražda, ta, která se počítá, byl Kosminov. Nejspíš se před třema hodinama dostal ven z Amaymonu převlečený za policajta!“

„Tak potom rozešleme signál do všech okrsků.“

„U všech rohatejch!“ zasmál se hořce Sable. „Snad si nemyslíte, že má ještě na sobě Kosminovu uniformu? Potřeboval jediné prostředek, jak se dostat přes zátaras a získat na pár hodin náskok. Věděl, že Kosminova během dne najdeme, ale bylo mu to jedno. Potřeboval jen čas, aby proklouzl ven. Kdo ví, jak teď sakra vypadá? Jak potom chcete poslat signál do všech okrsků na celý planetě?“ Vzal popelník a mrštil jím vzteky o stěnu, až se střepy rozletěly do všech stran. „Sakra! To je neuvěřitelný! Věděli jsme všechno potřebný, a stejně nám proklouzl mezi prsty!“

Davies počkal, až Sablův hněv trochu opadne, a pak se odvážil přijít s další otázkou: „Jak teda budeme teď postupovat?“

„Nemůžeme dělat vůbec *nic*,“ hořekoval Sable. „Je pryč. Je mimo naši pravomoc. Můžu jediné tak znova zavolat Wallenbachovi a šéfovi Blandovy ochranky a pokusit se je přesvědčit, že ten chlap jde najisto.“

„Chcete nějak pomoci?“ zeptal se Davies.

„Ne,“ povzdechl si Sable. „Nespal jste celou noc. Běžte domů a odpočiňte si.“

Když v kanceláři osiřel, dal si chvíli pohov a díval se z okna. Potom si trochu opožděně uvědomil, že před pár hodinami začal nový den, a poklekl před Kálí, zapálil obřadní svíčky a oddrmolil modlitby k Azazelovi, Asmodeovi a Ahrimanovi. Pozvedl svůj amulet do světla, polovičatě ve vzduchu udělal Znamení pěti a vrátil se k pracovnímu stolu.

Za chvíli už měl na videofonu Caspera Wallenbacha.

„Detektiv Sable,“ podivil se Wallenbach. „Nečekal jsem že se ozvete tak brzo.“

„Je na cestě,“ oznámil mu Sable rovnou.

„Ten vrah?“

Sable přikývl. „Raději bych vám sdělil lepší zprávy.“

„To nevadí,“ uklidňoval ho Wallenbach. „Pokud se dostane až sem, my už si s ním poradíme.“

„Zavraždil dalších pět lidí,“ upozornil ho Sable. „Nechci podceňovat vaše oddělení, ale myslím si, že nevíte, s jakým chlapem budete mít co do činění.“

„Tak co kdybyste mi o něm něco řekl?“

Během následujících dvaceti minut tedy Sable vylíčil události posledních tří dnů, a když domluvil, Wallenbach se jen podíval na stůl a urovnal tam pár papírů.

„Děkuju vám tedy za vyčerpávající informace,“ řekl nakonec. „Jsem si jistý, že nám tyto dodatečné poznatky pomohou toho zločince brzy pohnat před spravedlnost.“

„Hlavně ho nepodceňujte,“ varoval Sable s pocitem naprosté marnosti.

„To by mě ani ve snu nenapadlo,“ chlácholil ho Wallenbach. „A teď, pokud už nemáte nic dalšího, opravdu musím začít informovat své podřízené.“

Sable pokrčil rameny, zrušil spojení a rozpačitě zíral na prázdnou obrazovku. Vůbec se netěšil na následující rozhovor, ale při Wallenbachově přístupu neviděl způsob, jak se mu vyhnout.

„Ano?“ ozval se Jacob Bromberg.

„Tady je John Sable z Amaymonu. Včera jsme spolu mluvili.“

„Vím, kdo jste,“ řekl Bromberg odměřeně.

„Volám vám kvůli tomu vrahovi. Podařilo se mu uprchnout z Amaymonu a je pravděpodobně na cestě do Tiferethu.“

„Co očekáváte, že s tím budu asi dělat?“ zeptal se Bromberg a sarkasticky se zasmál.

„Sakra práce!“ zařval Sable. „Co tam s váma se všema je. Oznamuju vám, že nejdovednější zabiják, s jakým jsem se za svoji kariéru setkal, je na cestě do Tiferethu, aby zavraždil Konráda Blanda, a pro vás to nic neznamená?!“

„Znamená to tolik, že až se sem dostane, bude mít z pekla smůlu,“ prohlásil Bromberg s úsměvem.

„Podívejte — nechte mě promluvit s Blandem, aspoň pět minut,“ domáhal se Sable a pokoušel se skrýt hněv. „Aspoň někdo v Tiferethu by měl konečně začít brát tuhle záležitost vážně!“

„Ale já ji беру naprosto vážně,“ uculil se Bromberg. „Co mám podle vás udělat — mám se posrat kvůli tomu, že další šílenec chce zabít Konráda Blanda?“

„Vůbec to nechápete!“ odsekl Sable, a kdyby měl po ruce nějaký vhodný předmět, určitě by do něj v té chvíli třískl nebo kopl. „Tenhle chlap není žádný šílenec! Je to schopný a zdatný profesionál!“

„Pane Sable!“ ozval se zvláštní pronikavý hlas zastřený jakoby praskáním statické elektřiny.

„Kdo to mluví?“ chtěl vědět Sable.

„Tady je Konrád Bland,“ řekl hlas. „Poslouchal jsem váš rozhovor. Děkuji vám za vaše úsilí, ale teď nás, prosím, omluvte.“

„Dejte mi jen pět minut, abych vás mohl přesvědčit, že se opravdu jedná o velice vážnou věc,“ žádal Sable.

„Plně celou situaci chápu,“ prohlásil Bland. „Velice nebezpečný vrah se vydal do Tiferethu s úmyslem mě zavraždit. Pokud se dostane až sem, o čemž samozřejmě pochybuji, dozví se, že mám také určité schopnosti.“

„Tenhle muž je jiný,“ snažil se ho vyburcovat Sable.

„Každý je jiný,“ řekl Bland, „a přesto jsem stále naživu a oni jsou mrtví.“

„Dovolte mi aspoň připravit vaši ochranku na to, co se na ně chystá,“ domáhal se Sable. „Mohl bych přiletět do Tierethu a strávit s nimi pár dnů.“

„To je vyloučeno, pane Sable. Vaše přítomnost v Tiferethu je nežádoucí.“

„Ale —“

„Pane Sable, na Walpurgisu se zvyky liší od města k městu, ale existuje jeden, který je všude stejný: chrámy jsou posvátná místa, a co se odehrává mezi jejich zdmi, je pouze vnitřní záležitostí.“

„Co to má společného s naším rozhovorem?“ nechápal Sable.

„Pane Sable,“ řekl Bland zvýšeným hlasem. „Tifereth je můj chrám. Cizím je sem vstup zakázán!“

Neviditelná ruka přerušila spojení.

## 12

*Zničit to, co milujete, je svým způsobem povznášející.* “

— KONRÁD BLAND

Jericho vystoupil z autobusu třicet kilometrů jižně od Amaymonu. Po několika minutách se mu podařilo zastavit nákladní auto, které směřovalo na jih. Chladnokrevně se zbavil řidiče, převlékl se do jeho šatů a mrtvolu hodil na korbu. Pak s vozem přešel přes dělicí pás a vydal se na sever. Úmyslně se zdaleka vyhnul Amaymonu a zvolil si dálnici, která přibližně vedla podél toku řeky Styx. Když se k určenému místu přiblížil na vzdálenost deset kilometrů, počkal, až nebudou na dohled žádná vozidla, sjel z vozovky, namířil auto do vody a v posledním okamžiku z něj vyskočil. Přestože zmizelo pod hladinou, nepochyboval, že ho za pár dní najdou. Řeka tu totiž nebyla nijak hluboká a vrak by mohl překážet lodní dopravě. Právě těch pár dní mu však stačilo k získání potřebného náskoku, zvláště když už nespadal pod Sablovu jurisdikci a mohl si vybrat novou totožnost.

Trochu déle než hodinu šlapal houstnoucím soumrakem k novému mostu, kam dorazil právě ve chvíli, kdy oba měsíce planety vytvořily nádherný kontrapunkt posledním okamžikům zapadajícího slunce. Po několika minutách k němu přistoupila žena oblečená celá v bílém.

„Jericho?“

Přikývl.

„Pojďte se mnou, prosím.“ Aniž čekala na souhlas nebo potvrzení, obrátila se na podpatku a zamířila pryč.

Srovnal s ní svůj krok a mlčky postupovali necelé dva kilometry podél břehu. Pak ho zavedla poměrně strmým svahem na vrchol skalnatého útesu nad řekou a stanuli před velkou betonovou budovou, jejíž vnitřek zářil do tmy umělým světlem.

Žena vešla dovnitř, pokynula mu, aby ji následoval a vedla ho dlouhou chodbou. Hledal symboly nebo znaky které by mu prozradily, ke které sektě Bílá Lucy patří, ale na obílených stěnách a stropěch se nenacházely žádné náboženské malby ani umělecká díla. Minuli

několik skromně a úsporně zařízených místností a zastavili se před těžkými dřevěnými dveřmi. Průvodkyně chvíli vyčkávala, pak kývla hlavou a vzala za kliku. Jericho rychle prošel průchodem. Uvnitř seděla v dřevěném křesle velice stará žena. Její paže jakoby bezvládně spočívaly na po stranních opěrkách. U nohou jí posedávala mladá dívka. Obě byly v bílém.

„Pojďte dál a posad'te se,“ řekla stařena hlasem silnějším, než očekával. Rozhlédl se, ve stínu u okna spatřil židli a vykročil k ní. Žena, která ho doprovázela, opustila místnost a zavřela za sebou dveře.

Jericho si sedl a zadíval se na stařenu. Měla šedivé vlasy svázané nahoře do drdolu a v obličeji tolik vrásek, že nedokázal odhadnout její stáří. Když se k němu natočila tvář, všiml si, že oči jí pokrývají tenké bílé blány.

„Vy jste Bílá Lucy?“ zjišťoval Jericho.

„Ano,“ přitakala. „Můžeš nás teď nechat o samotě, Dorcas.“ Dívka vstala z podlahy a odešla z místnosti. „Dorcas je hodná, ale teď ji nepotřebuji, když tu mám vás.“

„Tomu nerozumím.“

„Vaše oči,“ vysvětlovala. „Potřebuji něčí oči, abych viděla.“

„Díváte se mýma očima?“

„Ach ano,“ řekla Bílá Lucy. „Přesto bych si nejraději přála, kdyby tomu tak nebylo. Bývala jsem hezká.“

„Tím si jsem jistý.“

„Asi před sto lety,“ pokračovala. „Je mi sto dvacet osm let. Věříte tomu?“

„Nemám nejmenší důvod o tom pochybovat,“ odpověděl zdvořile.

„Samozřejmě že ne,“ zvolala. „A i kdybyste měl, nedokázal byste to skrýt. Máte nezvykle plochou mysl, Jericho. Nepamatuji se, že bych se někdy s takovou setkala.“

„Cože?“

„Skutečně. Většina lidí by měla obavy ze setkání s ženou, která dokáže číst jejich nejvnitřnější myšlenky. Vám na tom vůbec nezáleží. Velmi podivná mysl: žádné kopce, žádná údolí. Žádné vášně,

žádná nenávist, žádný strach, žádné neovladatelné touhy. Naprostá plochost a věčnost.

Domnívám se, že můj věk přijímáte bez otázek ne proto, že vám říkám pravdu, ale spíše proto, že je vám naprosto jedno, jestli vás klamu nebo ne. Tak čistá, nezanesená mysl! Mohlo by být zajímavé vykolejit ji z jejích přímých linií a pečlivě vyměřených úhlů, jen abychom viděli, jak zareaguje. Dokázala bych to, věříte?“

„Nepochybně,“ prohlásil Jericho. „Když už jste v mé hlavě, proč mluvíme?“

Bílá Lucy se spokojeně usmála. „Protože vy nejste telepat. Dokážu číst vaše myšlenky, ale vy moje ne. Proto jsem pro vás poslala: abychom si mohli promluvit tváří v tvář. Přesto bych vás ráda požádala, abyste se podíval z okna. Ráda se dívám na hvězdy.“

„Dobrá,“ souhlasil Jericho a stočil pohled k noční obloze. „Poslala jste pro mne. Jsem tady. Co pro mne tedy můžete udělat?“

„Především vás musím varovat, abyste nechodil do Malkuthu,“ řekla Lucy.

„Proč?“

„Protože Konrád Bland má v plánu vyhubit celé město do posledního muže, ženy i dítěte. Za týden tam nebude živé duše a i vy se všemi svými zkušenostmi nebudete mít šanci odtamtud uniknout před zkázou.“

„Zajímavé,“ poznamenal Jericho. „Co má Bland proti Malkuthu?“

„Nic.“

„Ale —“

„Ach!“ vykřikla stařena. „Tak takhle vypadá vaše mysl, když je v rozpacích! Jaké podivuhodné vzory! Škoda, že to nevidíte.“

„Proč chce Bland zničit Malkuth?“ zopakoval Jericho.

„Protože je to zlý člověk.“

„To není odpověď,“ ohradil se Jericho. Pomalu naschvál zavřel oči.

„Co se stalo?“ ozvala se pojednou Bílá Lucy zmateně. „Aha, teď už je mi to jasné. Není to poněkud dětinské, Jericho, připravit ubohou vetickou stařenku o zrak?“

„Na vás není nic ubohého ani vetchého,“ pronesl Jericho chladně. „Jenom jsem vás chtěl přivést zpátky k předmětu našeho rozho-  
voru: proč by měl Bland chtít zničit Malkuth?“

„Protože ničení patří k jeho přirozenosti,“ odpověděla Lucy.

„Chcete říct, že je do určité míry šílený?“

„Ne!“ vyštěkla stařena. „Konrád Bland je naprosto rozumný. Stejně rozumný a stejně při smyslech jako vy. Netuším, zda kdesi ve vesmíru existuje ztělesnění dobra. Víím jen, že existuje zlo a všechno ostatní a že zlo sídlí v Konrádu Blandovi.“

„To zní poněkud mysticky,“ prohlásil Jericho.

„A váš mozek teď říká, že jste marnil cestu sem a že jsem přece jenom stará dementní náboženská fanatička.“ rozohnila se Bílá Lucy. „Ale vaše mysl nebyla tam, kde moje. Po pravdě vám říkám, že pokud Konráda Blanda ponecháme, aby si dělal, co chce, zničí na této planetě všechno živé.“

„To přece nedává smysl. Walpurgis je jedinou planetou Republiky, která mu byla ochotná poskytnout azyl.“

„Také to nedělá kvůli tomu, aby to dávalo smysl,“ řekla Bílá Lucy, „ale protože je to jeho podstata. Nic jiného než zničení Walpurgisu ho ani nenapadá. A ani ho nic jiné ho nenapadne.“ Odmlčela se. „Proč vidím ve vaší mysli zmatek?“

„Přesvědčila jste mne o své upřímnosti,“ řekl s trpkým úsměvem. „Ale protože dovedete číst mé myšlenky, věděla jste přesně, co říct, abyste mě přesvědčila. Na tom ale nesejde. Osobně je mi úplně jedno, proč chcete, aby Bland zemřel. Chci vědět, jak byste mi asi mohla pomoci a proč se domníváte, že to nezvládnou sám.“

„Potřebujete naši pomoc, protože jste udělal vážnou chybu,“ řekla Bílá Lucy a trochu si poposedla v křesle.

„Ten inzerát v novinách?“ vyzvídal.

„To je druhořadé,“ řekla. „Ne, chybou bylo, že jste zabil Parnella Burnama.“

„Kdo je to?“

„Vaše první oběť.“

„Musel jsem zjistit, jaké —“

„Znám vaše důvody,“ přerušila ho. „Ale tím jste do celé záležitosti zatáhl Johna Sabla a ukázalo se, že je mnohem chytřejší, než

jste si myslel. Tehdy jsem ještě nezasáhla, ale nyní, když o všem informoval Blanda, jsem už naše setkání nemohla déle odkládat.“

„Proč?“ ptal se Jericho. „Bland přece neví, koho má hledat, o nic lip, než věděl Sable. Žádnou z podob, které jsem použil v Amaymonu, už na sebe nevezmu.“

„Bland ví přesně, koho má hledat,“ upozornila ho Bílá Lucy a zašoupala pravou nohou po podlaze. „Jistě, není schopen vás vyhledat stejným způsobem jako já, ale uvědomuje si, že na cestě do Tiferethu je vrah vyslaný Republikou. Jenom dnes zavraždil víc než sedm set lidí, kteří se pohybovali v okruhu tří set kilometrů kolem Tiferethu. Zítra zabije další. Obklopí se smrtí a zkázou a zabije všechno živé, co se k němu přiblíží.“

„Potom nechápu, jak mi můžete pomoci dostat se do Tiferethu,“ řekl Jericho.

„Užasné!“ podivila se Lucy.

„Co?“

„To, že zabíjí všechny ty nevinné lidi pro vás nic neznamená, že?“

„Profesionál v mojí branži si nemůže dovolit soucit.“

„Ani po všem, co jsem vám řekla, nemáte o Blanda větší zájem než o nějaký hmyz. Nijak vám nezáleží na tom, jestli žije nebo zemře, jediné v případě, že by to ovlivnilo zbytek vaší gáže.“

„Proč vám vůbec záleží na mojich motivech, když ho nakonec zabiju?“ tázal se Jericho. „Každá minuta, kterou tady plýtvám, je další minutou, kterou má Bland na přípravu obrany. Cení si toho, že chcete, aby zemřel. Také si cením skutečnosti, že dokážete číst myšlenky jeho bezpečnostních sil. Ale nedovedu pochopit, jak mi to může pomoci, když skosí všechno, co se jen přiblíží k městu. Kromě toho, až odtud odejdu, nebudete mi moci předat své myšlenky, i kdybyste se dozvěděla něco užitečného.“

„Ale ano,“ řekla Lucy. „Mám přijímací stanice rozložené po celém Walpurgisu.“

„Vaše bílé čarodějky?“

„Moje lidi — a nejsme bílé čarodějky. Nekouzlíme ani neuctíváme d'ábla. Jsme pouze ženy se zvláštním nadáním.“

„Proč se potom oblékáte do bílého?“ divil se Jericho

„Ochranné zbarvení. Kdo jiný než vy by to měl lépe chápat?“

„A po celé planetě máte podobné lidi, jako jste vy?“ pokračoval.

„Nejsou úplně jako já. Většina z nich dovede jen přijímat. Pár jich umí vysílat. Jenom já dokážu oboje.“

„Napadá mě, že z určitého hlediska jste pěkně nebezpečný člověk,“ řekl Jericho, vstal a protáhl se.

„Nebud'te naivní,“ odsekla. „Proč bych asi držela vaši totožnost a místo pobytu v tajnosti před policií a vyjevila vám svoje schopnosti, kdybych nestála na vaší straně?“

„Nevím,“ připustil Jericho. Procházel se po místnosti a prohlížel si různé šmouhy na stěnách. „Ale chtěl bych.“

„Jste velice nedůvěřivý člověk,“ řekla Bílá Lucy. „A to podmiňuje vaše myšlení. Říkám vám pravdu a přesto abych použila vaše slova, co na tom záleží? Oba chceme aby Bland zemřel, a já vám nabídla pomoc.“

Dlouhým upřeným pohledem zkoumal její povadlou tvář a současně si uvědomoval, že mu nejspíš prochází myslí hledá slabiny, místa nejmenšího odporu, která by jí umožnila přesvědčit ho, aby přijal její podanou ruku. Když se pokusil zbavit všech myšlenek, najednou mu hlavou prolétla řada groteskně erotických představ. S pocitem trapnosti se je pokoušel zahnat a zjistil, že čím silněji se snaží, tím více odolávají.

„Výborně, Jericho,“ pochválila ho Bílá Lucy s úsměvem. „Taková bývá obvykle první odezva, když někdo přijde na to, že mu čtu myšlenky. Nazvala bych to opožděnou reakcí... Ach! Tady je něco nového!“

Neklidně sebou škubl. Nakonec vylovil obraz těla Bensona Ral-lingse ve smrtelných mukách. Nebyl ani příjemný ani nepříjemný. Soustředil se na něj.

„Ááá, učíte se rychle. Pokud to utiší váš neklid, stáhnou se z vaší mysli.“

Necítil žádnou změnu a nebyl si jistý, zda jí může důvěřovat. V duchu si představil, jak by ji mohl vykuchat, a sledoval reakci. Žádná nenastala.

„Dobře,“ prohlásil nakonec. Stále nebyl přesvědčen, zda dodržela slovo, ale neviděl jinou možnost než jí věřit. Alespoň prozatím. „Jak mi mohou být vaši lidé prospěšní?“

„Zařídila jsem, abyste se zítra ráno před svítáním dostal na palubu nákladní lodi, která pluje nahoru po Stygu,“ řekla Bílá Lucy. „Bude vás doprovázet Dorcas.“

„Ne,“ řekl pevně. „Pracuju sám.“

„Já vím, že ano,“ chlácholila ho. „Ale nechte mě domluvit. Dorcas vás bude doprovázet do té chvíle, než usoudím, že setrvávat na řece začíná být nebezpečné. Dám jí potom pokyny, aby se vrátila domů, a vy vystoupíte na břeh a poputujete dál na sever do Tiferethu. Ve většině měst na Walpurgisu moji lidé věští budoucnost a čtou z ruky, Protože se se mnou mohou domluvit, abych zjistila, co si zákazník myslí, a oni mu pak řeknou, co potřebuje vědět, jsme tím pádem trochu úspěšnější než konkurence a vyděláváme dostatek peněz na obživu. Mám své ženy ve většině měst na cestě odtud do Tiferethu. Budou vás schopné informovat o nejnovějším vývoji, o rozmístění Blandových jednotek, o jakýchkoliv dalších pokusech rozluštit, kdo a kde jste. Budou vědět, která města jsou ještě bezpečná a které z vašich totožností už byly odhaleny.“

„Věštkyň je tady celá spousta,“ řekl Jericho. „Jak poznám, které patří k vám?“

„Oblékají se bíle.“

„Bílé čarodějky taky.“

„Ale bílé čarodějky nevěští,“ uklidnila ho Bílá Lucy.

„Máte někoho v samotném Tiferethu?“ zeptal se

„Měla jsem. Jsou mrtví.“

„Proč? Zjistil snad Bland, co jsou zač?“

„Ne.“

„Proč je tedy zabil?“ nenechal se odbýt Jericho.

„Protože pozabíjet všechny je jeho přirozeností,“ vysvětlila Lucy.

„Baví ho to?“

„Ani víc ani méně, než vás baví dýchat,“ řekla.

„Nechápu.“

„Podstatou zla je konání zla. Vy zabíjíte selektivně a na základě uvážení. On zabíjí pudově. Vy nacházíte určitou krásu a smysl pro vyváženost ve správně naplánovaném honu za obětí a dobře splněném úkolu. On v zabíjení nehledá ani krásu, ani vyváženost, ani uspokojení, protože nikdy neuvažoval a nikdy nebude uvažovat o zachování života. Vy a on jste pravé opaky. Vy zabíjíte, protože můžete, on, protože musí. Zdá se mi určitou ironií, když uvážím, že právě vy máte být nástrojem jeho zkázy, nebo on vaší.“

„On mojí?“ zopakoval Jericho. „O čem to mluvíte?“

„Mohu vás k němu nasměrovat,“ odpověděla Bílá Lucy „Mohu vám pomoci překonat jeho obranu. Ale nemohu zasadit smrtící úder. To můžete jediné vy.“

„Chcete mi naznačit, že to nedokážu?“

„Ach, vy ho dokážete zabít,“ řekla. „O tom se přece dá sotva pochybovat. A my se samozřejmě modlíme, abyste uspěl, protože v opačném případě se z Walpurgisu stane jedna velká márnice. Ale Konrád Bland se nepodobá žádnému z mužů, kterým jste kdy čelil. Je to člověk, pro kterého je ničení jen jednou z přirozených činností. Vás k zabíjení vycvičili, on se s tím narodil.“

Odmlčela se a obrátila k němu své nevidomé oči. „On je samotnou podstatou zla, zatímco ve vaší mysli po něm nedovedu najít ani stopy. Nezbývá mi než doufat, že mu to nedá nepřekonatelnou výhodu.“

„Začíná to příliš zavánět metafyzikou,“ ušklíbl se Jericho. „Je z masa a kostí jako kterýkoliv jiný člověk a může být stejně i zabit. Zítra se vydám do Tiferethu.“

„Máte pravdu,“ dodala Bílá Lucy. „Metafyzika nemá v této záležitosti místo. Moje poslední otázka zůstane nevyslovena.“

Na tváři se mu nemihl ani stín zájmu, avšak tisíce tichých hlasů z celé planety ji nabádaly, ba přímo nutily, aby otázku zformulovala. Nakonec tedy podvolila:

*Má-li sílu zabít nejvyšší Zlo, není pak sám ještě větší hrozbou?*

## 13

*„Je rozdíl odmítnout pomocnou ruku a odseknout ji.  
Nikdy bych ji neodmítl.“*

— KONRÁD BLAND

Jericho a Dorcas stáli u zábradlí lodi a pozorovali, jak se kolem ženou říční vody a na jejich vlnách se třpytí vycházející slunce. Nečekaně se k ní otočil.

„Takže?“ zeptal se.

„Takže co?“ oplatila mu otázkou.

„Přemýšlel jsem, kolik kilometrů mi bude chybět do Tiferethu, kdyby se mi podařilo dojet po řece co nejdál,“ řekl „Myslel jsem si, že dokážete číst myšlenky.“

„Ne,“ odpověděla Dorcas.

„Potom tomu nerozumím. K čemu mi budete, když nedokážete přijímat zprávy od Bílé Lucy?“

„To je úplně jiná věc,“ prohlásila.

„Ehm. Jaká?“

„Pojďme si dát něco k snídani a já vám to při jídle vysvětlím,“ řekla Dorcas a zamířila do lodní kuchyně.

V podpalubí byli sami, neboť nepočetná posádka posnídala už dříve. Dorcas si dala vajíčka, vložky a topinky zatímco Jericho zvolil sýrové produkty.

„Ne že by mi nechutnaly ty vaše věci,“ vysvětloval, když se ho na to ptala. „Je to spíš z toho důvodu, že ne na všech planetách byli tak prozíraví nebo bohatí, aby ze Země dovezli stáda dobytka, ale všem se podařilo vzít s sebou sóju. Vy jste prožila svůj dosavadní život na Walpurgisu já jsem navštívil možná dvě stě planet, každou s jinými místními potravinami. Po nějaké chvíli měl můj zažívací systém problémy přizpůsobovat se neustálým změnám takže pokud je to možné, zůstávám u sýrových výrobků. Chutnají zhruba stejně — možná trochu neslaně nemastně —, ale není mi po nich špatně.“

„Sotva si dovedu představit, že by tak úspěšný zabiják měl bolesti břicha!“ rozesmála se Dorcas.

„Taky je nemám,“ odtušil. „Proto jsem mimochodem tak úspěšný: věnuji pozornost detailům. Ale měl jsem dojem, že jste se mi chystala ozřejmit nějaký další detail.“

„Jistě,“ řekla s plnými ústy a zapila vložky sklenicí mléka. „Musíte pochopit, že nejsme nadčlověci. Máme jen určitá nadání. Já dovedu přijímat, ne číst. Dokážu zachytit myšlenky, které vyšle Bílá Lucy nebo někdo z dalších zdrojů, jichž je asi dva tisíce. Ale nedovedu číst vaše myšlenky, ani nikoho jiného, kdo je není schopen vysílat. To dokáže jen Bílá Lucy.“

„Kolik vás je celkem?“ ptal se Jericho.

„V celé galaxii? Nemám ponětí.“

„Ne. Na Walpurgisu.“

„V současné době asi šest tisíc,“ odpověděla Dorcas a pustila se do vajíček. „Bílá Lucy nás dala dohromady na cestách Republikou. Teď už dlouho samozřejmě nikde nebyla. Naposledy cestovala někdy před pěti lety.“

„Překvapuje mě, že vůbec dokáže přejít z jedné místnosti do druhé,“ poznamenal Jericho, „natož aby podnikala meziplanetární lety.“

„Bílá Lucy je silná žena. Silnější, než si dovedete představit. Přinutila se žít tak dlouho, protože hledá nástupkyni.“

„Za sebe?“

Dorcas přikývla a počkala, až spolkne další sousto, „Kromě ní jsme všechny jen jednostranné telepatky. Zůstane naživu, dokud neobjeví někoho se svými schopnostmi.“

„Je jí víc než sto let,“ řekl Jericho. „Proč se domnívá, že vůbec kdy najde někoho, jako je ona?“

„Už našla,“ odvětila Dorcas. „Jednu ženu na Gama Epsilon IV. Ale byla šílená.“

„A jenom tu jedinou?“

„Ano. Ale když existuje jedna, vyplývá z toho, že existují i další. Proto je většina těch, které jsou schopné vysílat, na ostatních planetách a snaží se objevit pravou telepatku. A přitom verbují další částečné pro Walpurgis.“

„Verbují?“ udivil se Jericho. „Zní to, jako kdybyste byly nějaká vojenská organizace.“

Zahihňala se.

„Řekl jsem snad něco směšného?“ ptal se nechápavě.

„Porovnávat nás s armádou,“ řekla. „To se mi zdá směšné. Ne-napadlo vás, proč jsme se daly dohromady?“

„Předpokládám, že mi to povíte.“

„Kvůli *osamělosti*!“

„Proč?“ řekl s úsměvem. „Mezi slepými je přece jednooký králem.“

„Ale ne když všichni žijí ve tmě,“ vysvětlovala Dorcas. „Pokud vyrůstáte v normální společnosti, je to jako, hmm, nevím — jako kdybyste zapnul rádio a zjistil, že na celém světě není nikdo schopen vyslat jediný signál.“

„Proč právě Walpurgis?“

„Proč jsme sem všechny přišly? Protože tu je Bílá Lucy.“

„A proč je tu *ona*? Ona přece nevěří na všechno to nadpřirozené abrakadabra.“

„Ale oni věří v nás,“ odpověděla Dorcas. „Tohle je izolacionistická společnost, což znamená, že kromě vás tu nemáme žádné všechny nasazené Republikou, kteří by tu čenichali. Navíc tu vládnu mnohdy pěkně podivné víry a zvyklosti, čímž vzniká prostředí tolerantní vůči nezvyklému talentu. Dávají nám pokoj a nechávají nás vydělávat si na živobytí, zatímco se snažíme zjistit, jak reprodukovat naše nadání.“

„Reprodukovat? Jak?“

„Nevím. Počkejte, nechám Bílou Lucy, aby vám to vy světlila.“ Na chvíli zavřela oči a pak se na něj znovu podívala. „Především je to závislé na pohlaví, protože pouze ženy mají být jen částečné nadání. A je pravděpodobné recesivní — ale nejsme si jisté, zda je to částečná nebo plná recesivita, protože nemůžeme testovat nosiče opačného pohlaví. Jen opakuji, co mi sdělila ona, dává vám to smysl?“

„Trochu,“ řekl Jericho. „Zdá se mi, že vaší největší nadějí by mohli být příímí potomci Bílé Lucy.“

Dorcas znovu na moment zavřela oči. „Je neplodná.“

„A stejně tak i ta žena na Gama Epsilon IV. Bílá Lucy si myslí, že každý s jejími schopnostmi musí být neplodný, ale neví proč.“

„Mě se na to neptejte,“ ohradil se Jericho. „Radši byste se měla zeptat Bílé Lucy, jestli Bland od včerejšího večera posílil svoji obranu.“

„Říká, že ne. Nemá prý obranu v pravém slova smyslu, takže nepotřebuje nic posilovat.“

„Co to znamená?“

„Že zabíjí každého, kdo se přiblíží do jeho okruhu působnosti, bez ohledu na to, jestli má důvod k podezření nebo ne.“

„Včetně vlastních lidí?“

„Když dostane chuť,“ řekla Dorcas.

„Zajímavé,“ podivil se Jericho a sešpulil rty. Zbytek snídaně už dojedli mlčky. Pak se vrátili na palubu a den strávili pozorováním pusté krajiny, zatímco loď vytrvale pokračovala v plavbě k severu.

Byl to podivuhodný svět — nic, co by nemohl očekávat na základě studia map, které prozkoumal v Ubusukově bytě, ale zvláštní tak jako tak. Každých pár hodin dorazili do nějakého městečka či města, ale mezi nimi nebylo nic. Žádná předměstí, žádná satelitní sídliště, žádné vesnické usedlosti. Viděli jen pár farem, na které se zeptal Dorcas.

„Většina z nich jsou družstva, která patří lidem z měst,“ vysvětlila. „Většina lidí na Walpurgisu nemá ráda vesnický život.“

„Kdo tam tedy pracuje?“ vyzvídal Jericho a dumal, jestli se farmáři náhodou do určité míry nevymykají Blandově kontrole.

„Roboti.“

„Nesmysl,“ vyhrkl. „Dnes už přece nikdo roboty nepoužívá.“

„Walpurgis ano.“

Další odchylka. Lidé se zřekli robotů, když se ukázalo, že přebytek volného času, který jejich zaváděním vznikl, nesplňuje jejich očekávání. Nezakázali je, pouze je přestali používat. A přesto, díky tomu, že Walpurgis žil v izolaci od ostatních planet Republiky a sídlila na něm v podstatě agrární společnost, tady tvořili roboti základ ekonomiky.

„Je nad nimi nějaký lidský dozor?“ zeptal se nahlas.

„Zanedbatelný,“ řekla Dorcas. „Jsou to velice složité, ale samostatné stroje.“

„Asi nemají humanoidní stavbu, že?“

Zakroutila hlavou. „Proč by někdo chtěl humanoidní roboty na obdělávání pole? Jsou to sekačky, mlátičky a kombajny se zabudovanou inteligencí. Bílá Lucy tvrdí, že to ale není tak špatný nápad.“

„Že děkuju,“ odpověděl Jericho ironicky.

Další tři dny uběhly bez zvláštních událostí a Jericho z nedostatku jiné, lepší činnosti prohluboval své znalosti walpuržské společnosti. Bylo to snadnější, než očekával neboť Bílá Lucy byla jedním z původních osadníků — ve skutečnosti také jedním z posledních tří, kteří byli naživu — a mohla mu tedy v historických souvislostech vysvětlit mnohé tajemné zvyklosti.

Šlo o jediné — nepředpokládat, že cokoliv z toho, co objevil v Amaymonu, by nutně platilo i pro jiná sídla. Amaymon bylo prosperující město na řece, tavící kotel walpuržské kultury a vstupní bod pro návštěvníky. Jeho rituály stavěly více na symbolice než podstatě, a zatímco se lidé tvářili, že vyznávají všemožná náboženství, žádné mu nevěřili opravdu hluboce.

Většina ostatních měst se lišila. Zlo, uctívání d'ábla a černá magie v nich neplatily jen za ořepané fráze: praktikovaly se tu, někdy až na hranici anarchie. Bílá Lucy ho ubezpečila, že s ubývající vzdáleností od Tiferethu se setká se scénami, které překvapí i jeho plochou, chladnou mysl. Uvidí rituální mučení, ne takové, které by zdánlivě mohlo lákat Blanda, ale vycházející spíše z vášnivého náboženského přesvědčení; narazí na obřady, které se vyvinuly z dávných pozemských groteskních ceremonií zahlédne perverzity — nejen sexuální —, které neexistují nikde jinde v celé galaxii. Bílá Lucy mu pomůže rozlišit zvyky jednoho města od druhých, ale protože bude často bez doprovodu příjemců jejích myšlenek, už nyní ho zasvěcovala do základů ochranného zbarvení, které musí používat v tomto světě.

Zavalila ho bezpočtem detailů, podrobností, které mohl Ubusuku jediné naznačit a které mu mohly pomoci skrýt vlastní totožnost a třeba i zachránit život. A vždy se nad veškerými poznatky vznášela připomínka nepodceňovat upřímnost a přesvědčení místního obyvatelstva. Pojem žij a nechej žít se mohl vztahovat na Bílou Lucy a zbytek vnějšího světa, ale v jednotlivých městech člověk buď dodr-

žoval příslušná pravidla, jak právní, tak náboženská, nebo musel strpět následky, z nichž žádné nebyly nijak příjemné.

Ráno pátého dne, když měli za sebou něco více než polovinu cesty do Tiferethu, upřela náhle Dorcas při snídani na Jericha pohled.

„Je čas,“ řekla tlumeně.

„Bílá Lucy?“ zeptal se.

Dorcas přikývla. „Říká, že za tři hodiny dorazíme k blokadě.“

„Měli bychom ji zkusit překonat?“ ptal se, ačkoliv se bez ohledu na odpověď rozhodl vystoupit na břeh.

„Ne. Posádku by mučili a dříve či později by někdo z nich prozradil, že nás vzali na palubu kousek na sever od Amaymonu. Pak už byste živý neunikl.“

„A co loď?“

„Kapitán je jedním ze zasvěcenců, kteří znají schopnosti Bílé Lucy. Když mu řeknu, aby loď obrátil a plul zpátky k Amaymonu, poslechne bez zbytečného vyptávání.“

„Aha,“ řekl Jericho chápavě. „Myslím, že raději k břehu doplavu, než bych na sebe přivolával pozornost veslováním v loďce. Až se dostanu na břeh, počkejte deset minut a pak si promluvte s kapitánem.“

„Dobře,“ souhlasila Dorcas.

„Jaké je nejbližší město?“

„Kether. Je necelých třicet kilometrů na sever po řece.“

„Otočte loď ještě dříve, než tam doplujete. Nechci, aby si mne kdokoliv spojoval s lodí a Ketherem.“

„Rozumím.“

Zašel do své kajuty, vzal si pár věcí, o kterých se domníval, že je bude potřebovat, uložil je do vodotěsného vaku a vrátil se na palubu.

„Doufám, že Kether je jedním z měst, kde má Bílá Lucy svůj kontakt,“ ujišťoval se.

„Je,“ ubezpečila ho Dorcas. „Věstkyně jménem Cybele. Její obchůdek najdete v nákupním středisku Forras uprostřed města.“

„Fajn,“ řekl a přehodil nohu přes zábradlí. „Nezapomeňte: deset minut.“

Bez dalšího se ponořil do temných vod řeky Styx a zmizel pod hladinou.

## 14

*„Když jste si jednou vytyčili cíl, proč by vás měla  
odstrašit taková maličkost jako hromadné vraždění?“*

— KONRÁD BLAND

Jakmile se dostal na břeh a z dohledu lodi, převlékl se Jericho z mokrého oblečení do dělnických šatů, které měl ve vaku. Pak se pustil do práce. Vymodeloval si velkou jizvu přes pravou lícní kost a ještě jednu menší nad levým okem. V několika minutách mu zhoustlo obočí, zežloutla pleť a vlasy nad čelem vytvořily špičku. Věk se nyní dal odhadnout někde mezi třiceti pěti a padesáti lety. Vydal se pěšky směrem, ke Ketheru a raději se držel stranou cest, které tu viděl. Když byl asi patnáct kilometrů od města, zastavil se, aby si oprášil oděv a obuv. Pak vyhledal hlavní silnici, počkal ve skrytu, až pojede kolem nákladní auto z jedné z okolních farem, a naskočil na korbu. Rukou se přidržoval vyvýšené dřevěné bočnice, která chránila úrodu před vysypáním, a po krátké chvíli dorazil skrčený mezi první domy. Využil příležitosti a nacpal si do kapes pár jablek; vůbec mu nechutnala, ale přinejmenším do pozdního večera nebude muset plýtvat časem, aby zašel do nějaké restaurace, Jericho vyčkal, až vůz odbočí na méně frekventovanou vedlejší ulici, a vyskočil. Zlehka dopadl na zem, rozhlédl se, zda si ho někdo nevšiml, a rychle vyrazil opačným směrem.

Když přešel tři kratší bloky budov, dostal se k velké křižovatce. Přešel na druhou stranu, chvíli v klidu počkal, jako by se snažil na něco si vzpomenout, zabočil doleva a celý postup zopakoval, dokud se nedostal na místo, odkud vyšel. Připadalo mu, že ho nikdo nesleduje.

Měl však stále ještě pochybnosti, a tak pokračoval kolem dalších dvou bloků, prošel mezi domy, dostal se do úzké uličky a skrytý ve stínu tam zůstal bez hnutí stát zhruba deset minut. Nikdo se neobjevil, a tak se vrátil zpátky na ulici. Byl si jistý, že pokud ho přece jen někdo sledoval, bude očekávat, že se objeví o jeden blok dál.

Jericho nikdy neviděl plán Ketheru, ale z toho mála, co už znal, si jeho uspořádání dokázal hravě představit. Zdálo se, že bylo zbudované v soustředných kruzích — předpokládal, že jich z čistě náboženských důvodů bude devět — s několika hlavními ulicemi, které se protínají v centru. Protože nevěděl, jak daleko od středu se nachází, nemohl zjistit, kolik hlavních ulic tvoří paprsky celého kola, ale odhadoval, že osm nebo dvanáct, neboť mu Dorcas řekla, že Kether bylo menší město s méně než 100 000 obyvateli.

Po architektonické stránce se naprosto lišilo od Amaymonu. Marně byste tu hledali gotické kostely a strašidelné viktoriánské domy. Kether byl samá ocel a sklo a hrany a když se Jericho vydal na cestu do středu města, uviděl proč: na všech budovách byly sluneční panely, což dávalo smysl, protože Kether, jako většina ostatních měst na Walpurgisu, byl izolovaný od sousedních sídel a v době, kdy ho založili, si pravděpodobně nemohli dovolit investovat do jaderné elektrárny. Ani tehdy, když se město rozrostlo a rozšířilo do okolí, neviděli jeho představitelé důvod stavět elektrárnu, protože všechny domy a podniky získávaly energii ze slunečního záření.

Chtěl si koupit noviny, aby se tak rychle seznámil s městem, ale nakonec ten nápad zavrhl, neboť nevěděl, jaká měna se v Ketheru používá. Když procházel kolem několika obchodů, na okamžik se zastavil, aby se podíval na video v jedné výloze, ale pouštěli jen jeden z nekonečných seriálů, které se na Walpurgisu zřejmě těšily velké oblibě. Z něho se však nemohl dozvědět nic bližšího. Navíc se při prozkoumání exteriérů přesvědčil, že ani nebyl natočen v Ketheru.

Minul beznohého žebráka, který seděl v ručně vyrobeném vozíku a v rukou třímал klobouk. Doufal, že rychlým pohledem na jeho almužnu zjistí místní měnu, ale žebrák měl mizerné ráno a z těch pár mincí na to nedokázal přijít, aniž by na sebe strhl nežádoucí pozornost. Pokračoval v chůzi a asi o dva bloky dál uviděl na ulici před sebou velký dav. Nejprve chtěl odbočit do postranní ulice a shromáždění se vyhnout, pak však usoudil, že se možná dozví něco nového o městě, když si poslechne pár útržků rozhovorů a prohrábne několik cizích kapes. S ubývající vzdáleností slyšel dětský křik a vrískání, které vycházelo z centra davu.

Náhle zaslechl gong, a když se podíval nahoru, spatřil na budově, před kterou se lidé shromáždili, tolik satanistických prvků, aby si mohl být jistý, že je to kostel. Došel až k okraji davu, v několika vteřinách se zmocnil dvou peněženek a uvědomil si, že stojí v poněkud neuspořádané frontě.

Nevěděl, kde fronta začíná a co se od něj očekává, ale rozhodl se, že bude méně nápadný, když bude dělat to, co všichni v řadě před ním, než kdyby se pokusil vytratit. Za několik minut jasně viděl, o co tu kráčí. Před vchodem do kostela na velkém vyvýšeném pódiu ve tvaru pětiúhelníku stáli v černých róbách s kápěmi kněz a kněžka. Před sebou měli obsidiánový oltář, na němž byl přivázán nahý chlapec. Jericho odhadl jeho stáří mezi deseti a dvanácti lety. Každý člověk, který se postupně dostal k oltáři, bral od kněžky nůž a zatlačil ho chlapci do břicha, zatímco kněz odříkával jakýsi žalm jazykem, kterému Jericho nerozuměl. Domníval se, že jde o latinu nebo enochiánštinu.

Zpočátku si myslel, že se nachomýtl k rituální vraždě, ale s postupem fronty si uvědomil, že v takovém případě by už byl chlapec dávno mrtvý. V satanismu se sice nevyznal, ale zabíjení patřilo k jeho řemeslu a věděl, že ani jeden člověk z padesáti by nedokázal způsobit zranění na břiše tak, aby jen zmrzačil, ale neusmrtil.

Když se dostal ještě blíž, rozeznal konečně podstatu dění. Chlapec měl na hrudi a na břiše nakreslené černou barvou různé kabalistické ornamenty a shromáždění — jak si teď uvědomil — mu dýkou bolestivě vytetovávalo obrazce do kůže. Byl to pravděpodobně trýznivý, ale obvyklý obřad na prahu dospělosti, neboť se nezdálo, že by někoho chlapcův křik překvapoval nebo zneklidňoval.

Když v řadě před ním zůstali už jen dva lidé, soustředil se na jejich úkony. Každý si přiložil čepel ke rtům, za mumlal nějaká slova, která dost dobře nerozeznal a pro dloužil kresbu asi o dva centimetry. Až nyní si všiml, že zatímco účastník vracel dýku kněžce, kněz rychle potřel čerstvě naříznuté maso nějakou hojivou masťou.

Nakonec tedy došla řada i na něj. Jericho vystoupil na pódium, vzal od kněžky dýku, zamumlal cosi tak tlumeně, že ho nikdo neslyšel, a přidal dva centimetry ke konci rány na chlapcově pupku. Pak vrátil nůž, sestoupil z pódia a pokračoval v cestě do centra Ketheru.

Ušel jen dva bloky, když mu náhle sevřela rameno čísi pevná ruka. Zprudka se otočil. Za ním stál vysoký, dobře oblečený, plešatější muž a díval se na něj chladnými modrými očima.

„Hezky jste to tam předvedl,“ řekl muž.

„Co tím myslíte?“ odpověděl Jericho.

„Belfegorův obřad,“ vysvětlil neznámý. „Zmátl jste do konce i kněžku.“

„Nevím, o čem mluvíte.“

„Myslím, že bude lepší, když půjdete se mnou,“ prohlásil muž.

Chytil Jericha za levou paži. Jericho se chvíli bránil a díval se po ulici. Když se přesvědčil, že se v okruhu dvaceti, třiceti metrů nikdo nenachází, švihl pravou rukou a vrazil palec s ukazovákem protivníkovi do očí. Překvapený muž uvolnil sevření a zaklonil hlavu, čímž odhalil hrdlo. V tu chvíli ho Jericho zasáhl hranou dlaně do ohryzku poprvé a podruhé pak, když už se kácel k zemi. Byl mrtev dříve, než dopadl na chodník.

Jericho se rozhlédl kolem. Viděl, jak si lidé začínají šeptat a ukazovat, a rozběhl se do nejbližší budovy. Našel zadní východ, proběhl jím plnou rychlostí a utíkal po ulici asi dvě stě metrů. Potom vběhl zezadu do další budovy. Objevil služební výtah, vyjel do pátého patra a šperhákem otevřel první dveře, ke kterým se dostal. Dostal se do jakéhosi malého bytu, kde v mžiku našel skříň s pánským oblečením. Svlékl se, vybral si levný oblek a košili a právě se chystal odejít, když zaslechl, jak někdo spláchl. Počkal před záchodem, rychle a bezbolestně zabil vycházejícího muže a věnoval pár dalších minut nalíčení nové podoby a změně porostu na hlavě na krátké kudrnaté černé vlasy.

Poté prošel chodbou k osobnímu výtahu, sjel do přízemí a vyšel na ulici. Ze vzdálenosti čtyř set metrů se ozývaly sirény policejních aut, ale v cestě do centra mu už nikdo nebránil, ani si ho nevšímal.

Nakonec dorazil na rozlehlé kruhové náměstí o průměru zhruba osm set metrů, kolem kterého se vypínaly nejvyšší kancelářské budovy města, ale žádná z nich se velikostí nepřibližovala větším stavbám Amaymonu. Procházel po obvodu kruhu, dokud se nedostal k velkému nákupnímu středisku. Před ním stála socha muže s dlouhou bradkou, který seděl obkročmo na koni a v pravé ruce držel oštěp.

Pamětní deska mu napověděla, že představuje Forrase, známého též jako Forkas nebo Furkas, Satanova rytíře a velkovévodu pekel, je- muž podléhalo dvacet devět legií démonů určených k obraně celé pekelné říše.

Na chvíli se zastavil, jako by obdivoval sochařské umění autora, a potom postupně navštívil několik obchodů a krámků, dokud se ne- dostal k vývěsnímu štítu Madam Cybele.

Rozhlédl se kolem, objevil schody vedoucí k omšelé sklepní místnůstce a sešel po nich. Když vstupoval, uskočila od dveří jakási kočka, zaprskala a zmizela ve stínu. Uvnitř k němu přistoupila vyso- ká černovlasá žena oblečená do bílých šatů.

„Posaďte se, prosím,“ vyzvala ho a ukázala na křeslo vedle stol- ku ze slonoviny.

Udělal, co mu řekla. Vědma si za chvíli sedla proti němu a do- prostřed postavila křišťálovou kouli. „Co byste chtěl vědět od Ma- dam Cybele?“ otázala se. „Vy jste věštkyně,“ prohlásil, „Řekněte mi to sama. Začněte mým jménem.“

Zadívala se do křišťálové koule.

„Nevím, jak se jmenujete, ale Bílá Lucy mi sdělila, že vám mám říkat Jericho. Také mě informovala, že jste se dostal do větších potí- ží, než si uvědomujete.“

„Už jsem to zařídil.“

„Nezařídil. První muž, kterého jste zabil, byl jedním z Blando- vých agentů.“

„Jak si mě všiml?“

„Vrátil jste dýku zpátky rukojetí napřed.“

„Sakra!“ zahučel. „Taková maličkost.“

Přikývla. „Kněžka byla v tu chvíli příliš zaujatá agónií chlapce, takže si to hned neuvědomila, ale Bílá Lucy říká, že až se na to sou- středí, vzpomene si a pak se Konrád Bland dozví nejen, že se v Ke- theru pohybuje zabiják, ale taky že ten zabiják nezná naše zvyky. Z toho vydedukuje, že je to ten samý zabiják, před kterým ho varoval John Sable.“

„Potom bych měl raději vyrazit na cestu. Kolik si Bílá Lucy myslí, že mi zbývá času?“

„Pár hodin. Ne víc.“

„Tak málo?“

„Viděli vás, jak jste vraždil. Možná to nebudou spojovat s vaší druhou vraždou, ale ani nemusejí. Někdo si vzpomene, že vás oba viděl na Belfegorově obřadu, vyslechnou kněze a kněžku a pak se dopátrají, proč vás zastavil a proč jste ho musel zabít. Nepotrvá to dlouho.“

„Jak daleko je další město na cestě do Tiferethu?“

„Téměř tři sta kilometrů,“ odpověděla Cybele.

„A s kým se tam mohu spojit?“

„S nikým.“

„Myslel jsem, že Bílá Lucy má zástupce ve všech městech,“ řekl Jericho.

„Měla. Tato je mrtvá.“

Jericho přikývl. „Chápu.“

„Sotva,“ zapochybovala Cybele, „ale jestliže se dostanete do Yesodu, *pochopíte*.“

„Yesod? Tak se jmenuje to město?“

„Ano.“

„Zeptejte se Bílé Lucy, jakou mám šanci dostat se do Yesodu v ukradeném autě.“

Na okamžik zavřela oči. „Vzkazuje vám, že na sever odtud nesmí ani nákladní auta. Mezi městy se mohou pohybovat pouze vozidla s povolením.“ Pokrčil rameny. „Pak si asi budu muset půjčit policejní auto co vy na to?“ Vstal a odešel z obchůdku.

## 15

*„Satan prohrál válku. Jenom blázen by se mu kořil.“*

— KONRÁD BLAND

„Pane Brombergu, tady je ještě jednou John Sable.“

„Krucinál, Sable!“ zanádal Bromberg a pohledem propaloval objektiv kamery na svém konci videofonu. „To už je počtvrté během pěti dnů!“

„Jen rutinní dotaz,“ řekl Sable a stěží držel na uzdě vztek. „Už se objevil?“

„Pořád vám říkám: jestli se tu objeví, dokážeme si s ním poradit i bez vaší asistence.“

„A já vám pořád říkám,“ durdil se Sable, „že po něm pátrám kvůli šesti vraždám tady v Amaymonu. Pokud ho chytnete, budeme ho chtít zpátky.“

„Já vím,“ zaúpěl Bromberg. „Tak mi už sakra dejte pokoj a já se vám ozvu, až ho dostaneme.“

„Na shledanou, pane Brombergu.“ Sable si povzdechl „Ozvu se vám zase zítra.“

„Nenamáhejte se!“ vyštěkl muž na obrazovce.

Sable se podíval na hodiny na stěně nalevo nad bafometem a velmi ho překvapilo, když zjistil, že nejsou ještě ani tři. Zapálil si doutník, toho dne už druhý, anebo možná třetí — po druhé a třetí vraždě je už přestal počítat — a zabořil se do židle.

Teoreticky to už nebyl jeho problém. Vrah opustil Amaymon, úplně se dostal mimo jeho jurisdikci a zdálo se, že nikdo nestojí o spolupráci. Nadřízení si rovněž dávali načas. Osobně je navštívil, naléhal, aby se spojili s Blandovým ústředím na vyšší úrovni, než mohl on, a nabídl veškerou podporu, kterou by Blandova ochranka mohla potřebovat — ale do této chvíle, pokud dobře věděl, se ani jedna strana nepohnula z mrtvého bodu. Bland pomoc nechtěl a civilní úřady žily spokojeně i bez toho, aby mu ji vnucovaly.

Rozum nad tím zůstával stát. Neměl žádný silný osobní zájem o Blanda; ve skutečnosti se mu na základě jejich krátkého rozhovoru

nelíbil ani trochu. Ale téměř polovina obyvatel si ho velice vážila a dokonce i jeho žena, Siboyan, zapalovala svíčky a vykonávala symbolické oběti, aby se mu jakékoliv nebezpečí vyhýbalo. Proč nikdo ze státní správy tady nebo v Tiferethu neprojevil o vzniklou situaci nejmenší zájem?

I kdyby nebral v úvahu přítomnost republikánského vraha, vězele za celou záležitostí něco víc, než se na první pohled zdálo. Nedělal si s tím těžkou hlavu, ani se mu to nejevilo nějak obzvlášť neobvyklé: objasňování záhad přece měl v popisu práce. Ale zatahal už za všechny drátky, které měl k dispozici, a stále nevěděl, o co se jedná — a to ho hnětlo.

Nakonec se na židli napřímil a stiskl tlačítko interkomu.

„Prosím,“ ozvala se sekretářka.

„Jdu domů,“ oznámil jí.

„Chcete přepojovat videofonáty?“

„Ne.“

„Za žádných okolností?“

„Jedině kdyby mi volal sám Konrád Bland,“ řekl se spokojeným úsměvem.

Zamkl stůl, oblékl si lehkou bundu a vyšel z kanceláře. Rozhodl se, že domů nepojede jako obvykle autobusem, ale místo toho prošel těch necelých pět kilometrů pěšky a hloubal nad kupičkou faktů, které znal, a snažil se odhadnout tu daleko větší hromadu chybějících. Jak šel, okolí postupně přecházelo z obchodních čtvrtí na obytné a sídliště s činžovními domy potom nahradily rodinné vily. Prošel kolem černých domů Poslů, červených, které patřily Bratrstvu noci, fialových, v nichž žily Dcery rozkoše, a sem tam zahlédl i bílou vilku, kterou vlastnila některá z bílých čarodějek. Nakonec zahrnul do své ulice, kde stály domky o trochu chudobnější a menší, ale přesto dobře udržované. Sám odolal Siboyanině naléhání, aby jejich cihlový domek omítl černou a zlatou, které náleží Kultu Kálí. Možná to bylo proto, že když se oženil, přestoupil na jinou víru, možná existoval i jiný důvod, které mu dosud nepřišel na kloub, ale nijak netoužil zveřejňovat své náboženské přesvědčení; a kromě toho při třech dětech znal lepší způsoby, jak utrácet peníze.

„Ahoj,“ pozdravila ho Siboyan, když vstoupil do dveří „Nepřišel jsi nějak brzo?“

„To je teda náramný uvítání,“ dal se slyšet. „Jestli se ti to nelíbí, můžu se zase vrátit do práce.“

Odhodila si z čela pramen světlých vlasů. „No tak,“ řekla, přešla k němu a políbila ho, „jenom mě překvapilo, že tě vidím v tak nezvyklou dobu, to je všechno.“

„Promiň.“

„Tlačí na vás kvůli těm vraždám?“

„Ne,“ prohlásil zachmuřeně. „Ani trochu.“

„To je divný,“ poznamenala.

„Že jo?“

„Budeš chtít večeri hned?“

„Ani ne, stačí až později,“ odpověděl. „Myslím, že půjdu dozadu.“

Převlékl se do montérek a pracovní košile a odešel na dvorek za domem. Asi před šesti lety tu zryl záhon pro zeleninu, aby trochu ulehčil rodinnému rozpočtu, ale postupem času se z toho stala posedlost do té míry, že obdělávaná půda pokrývala téměř celou plochu dvora. Líbila se mu ta pravidelnost a předvídatelnost, s jakou všechno klíčilo, rostlo a dozrávalo. V zahradě nečíhaly žádné neznámé motivy, nepůsobily žádné síly, které by dělaly naschvál, neexistovala žádná zvrácená logika, nedocházelo tu k ohrožení zdraví nebo dokonce života. Na sklonku každého dne zde mohl příjemným způsobem strávit pár hodin a očekávat něco nového a krásného, než dávat si dohromady cosi starého a hrozného, tvořit podle sebe a ne skládat hádanky druhých. K zelenině přidal květiny a pak několik odolnějších exotických rostlin. Práce na za hradě mu přinášela uvolnění, pročišťovala mysl a vracela dobrou náladu — až na to, že dnes se jí nepovedlo ani jedno.

Pobyl mezi bující vegetací dvě hodiny, staral se o rostlinky a neúspěšně se pokoušel zbavit tíživých myšlenek, Pak Siboyan poslal oba chlapce, aby mu oznámili, že za půl hodiny bude večere hotová a je čas jít se umýt. Chvilí s nimi zápasil, vyslechl si jejich stížnosti na školu a kostel a slíbil, že jim po večeri spraví rozbitou hračku. Pak se vešel do koupelny osprchovat a za několik okamžiků se

odtamtud vynořil v pyžamu a županu. Ještě se oholil — rovnou břitvou, jak to přikazoval Kult Kálí z důvodů, které zatím stále nechápal — a pak se přidal k Siboyan, oběma synům a nejmladší dceři, kteří už čekali v jídelně. Všiml si další skvrny na tapetě s červeným vločkovým vzorem, kterou vloni na jaře vlastnoručně nalepil, aby ušetřil za malíře, a která se zdála být každodenním terčem kreslířského umění tria potomků, Poklonil se sošce Kálí na jídelním stole, onyxové královně démonů s náhrdelníkem z miniaturních zlatých lebek, zasedl do čela a s celou rodinou se v krátkosti pomodlil k Azazelovi.

Večeře jako obvykle sestávala ze sójových potravin. Inflace a tři dospívající děti jim pouze zřídka umožnily masitou stravu, ačkoliv děti sotva poznaly rozdíl a i on sám měl čas od času potíže rozeznat jedno od druhého. Po jídle chlapci odběhli udělat si domácí úlohy a dcerka, která nikdy školní povinnosti neodkládala a vždy je měla vypracované ještě před večeří, se přesunula před video. Sable s manželkou zůstali u stolu, usrkávali trochu vína a povídali si o denních událostech. Siboyan sdílela jeho frustraci z neschopnosti přesvědčit Blanda o vážnosti situace a obratnosti najatého vraha, přestože Sable uvažoval, zda její pocity nepramení spíše z oddanosti k Blandovi než ze sympatií k postavení manžela. Ne že by na tom záleželo — netoužil po soucitu, pouze po odpovědích, které mu patrně nikdo nedokázal dát.

Siboyan si všimla jeho neklidu a navrhla, že by se mohli trochu rozptýlit návštěvou kina. Sable se však vymluvil, že je příliš unavený. Neznělo to dvakrát přesvědčivě — spíše nechtěl plýtvat penězi, když věděl, že se na zábavu momentálně stejně nedokáže soustředit —, ale ona na něj nenaléhala. Nakonec odešel do dílny v suterénu a snažil se opravit porouchanou hračku. Když byl téměř hotov přišla ke schodům do sklepa Siboyan a zavolala dolů: „Johne — videofon!“

„Říkal jsem jí, aby mi nepřepojovala žádný hovory!“ čertil se Sable, protože nebyl ochoten dát hračku z ruky, když to měl skoro hotové.

„Myslím, že by sis ho měl jít vzít,“ řekla Siboyan. Něco v jejím hlase ho přimělo hračku přece jen odložit a vyběhnout po schodech.

Zvedl paralelní přípojku v kuchyni a zapnul monitor s kamerou.

„Sable, prosím.“

„Pane Sable,“ ozval se vysoký hlas, „tady je Konrád Bland.“

„Počkejte okamžik, pane Blande,“ požádal ho. „Mám něco s monitorem. Asi mi vypadl obraz.“

„Žádný neuvidíte,“ prohlásil Bland. „Naneštěstí nemám nikde poblíž žádný videofon. Spojil jsem se s vámi přes vnitřní hlasovou linku.“

„Co pro vás mohu udělat?“ zeptal se Sable.

„K vám se člověk hned tak nedovolá,“ pokračoval Bland, nevšímaje si otázky. „Velitel mé ochranky mě informoval, že nehodláte mluvit s nikým jiným než se mnou.“

„Ne tak docela,“ odporoval Sable. „Ale když jsem doma. patří můj čas výhradně mně. Pracovní záležitosti sem nepatří. Zřejmě však máte něco natolik důležitého, že si to zasloužilo, abyste se se mnou spojil osobně. O co jde?“

„Přesné a výstižné,“ pochválil ho Bland s potlačovaným smíchem. „To se mi líbí, pane Sable. Chci vám sdělit něco důležitého: chytili jsme vašeho republikánského vraha.“

„Určitě?“

„Já nedělám chyby, pane Sable,“ ohradil se Bland chladně.

„No, pak mě těší, že jsem vás mohl včas varovat, řekl Sable. „Je živý?“

„Živ a zdrav,“ odpověděl Bland. „Momentálně je ve vězení tady v Tiferethu, ačkoliv jsme ho zadrželi hezký kus na jih odtud.“

„Jsem rád, že jste mi dal vědět. Předpokládám, že teď máme požádat o vydání.“

„Přesně tak,“ odpověděl Bland. „Hned ráno vám pošlu oficiální žádost.“

„To nebude nutné,“ řekl muž na druhém konci. „V Tiferethu vládnu já. Dám vám ho bez dalšího papírování.“

„Sice to není podle předpisů,“ zdráhal se Sable, „ale jak se říká: darovanému koni na zuby nekoukej. Jak si představujete jeho předání?“

Myslím, že by bylo nejlepší, kdybyste přijel sem do Tiferethu,“ navrhl Bland. „Moje pracovní povinnosti mi nedovolují, abych opustil město.“

„Nemusíte ho přece doprovázet osobně,“ řekl Sable.

„To je mi jasné. Nicméně se domnívám, že pro obě zúčastněné strany bude nejvýhodnější, když přijedete sem.“

„Jestliže si to přejete,“ řekl Sable a pokrčil rameny. „Přiletím zítra ráno.“

„Pošlu vám své osobní letadlo,“ nabídl Bland. „Můžete se připravit na odlet, řekněme... za šest hodin?“

„Nemusíte si dělat takové starosti,“ bránil se Sable. „Mám pilotní průkaz a můžu si vzít ministerské letadlo.“

„Pane Sable, nutíte mě k mnohem větší otevřenosti, než by mi bylo milé,“ prohlásil Konrád Bland. „Pokud nepoletíte v mém letadle, nemohu vám zaručit bezpečnost.“

„Cože?“ užasl Sable a zamračil se.

„Amaymonské letiště za šest hodin,“ opakoval Bland. „Bud'te tam.“ Spojení se přerušilo.

Sable se otočil k Siboyan, která naslouchala celému rozhovoru jako u vytržení, „No,“ řekl. „Co si o tom myslíš?“

„O čem?“ ptala se nechápavě.

„Copak jsi neposlouchala?“ řekl trochu podrážděně.

„Samozřejmě. Chytili toho vraha.“

„Mluvím o tom zbytku,“ vysvětlil trpělivě. „Co se tam asi děje, když sestřelují letadla?“

„Nám to přece může být jedno, ne?“ zareagovala. „Stačí, když tam poletíš jako jeho host a přivedeš si odtamtud svého vězně.“

„Něco tady není v pořádku,“ kroutil hlavou. „Něco tady vůbec není v pořádku.“

„Nevidím co,“ prohlásila Siboyan. „Posílá ti vlastní letadlo, nabízí ti spolupráci, chce ti předat člověka, kterého vyslala Republika, aby ho zabil. Kdybych byla na jeho místě, neudělala bych to; postarala bych se, aby pomalu a bolestivě umíral za pouhý pokus o vraždu někoho, jako je Konrád Bland.“

„Zákony platí i pro tvého nového hrdinu,“ řekl s trpkým výrazem. „Vražda je závažnější než pokus o vraždu. Náš zabiják bude muset jít před soud v Amaymonu.“

„Za jak dlouho musíš vyrazit?“

„Nejlépe okamžitě,“ odpověděl Sable. „Blanda nemusí zajímat předávací papíry, ale ze své strany to chci mít. jak se sluší a patří. Musím se stavit v práci a zjistit, co k tomu potřebuju, a protože Enoch Toomey z právního tam už nejspíš nebude, budu mu muset zavolat, aby mi přišel pomoci. Ještě nikdy jsem totiž žádného vraha nepřebíral.“

„Takže s příjemným večerem doma se můžeme rozloučit,“ řekla s lítostivým úsměvem.

„Hlavu vzhůru. Budou další.“

Odešel do ložnice, aby se převlékl. Rozhodl se nebrat si s sebou oblek, protože měl v plánu zůstat v Tiferethu pouze na dobu nutnou k převzetí zadrženého, ale do příručního zavazadla si sbalil jednu sadu čistého prádla pro případ že by nemohli odletět kvůli nepříznivým povětrnostním podmínkám.

U hlavních dveří se zastavil a objal Siboyan. „Brzy na shledanou,“ rozloučil se.

„Nikdy jsem v Tiferethu nebyla,“ řekla. „Přivez mi odtamtud nějaký suvenýr.“

„Přivezu,“ slíbil.

## 16

*Nikdy jsem nepopíral, že pravda má svou cenu. Blázen ji uctívá.  
Moudrý člověk si ji přizpůsobí ku prospěchu svému.“*

— KONRÁD BLAND

Sable prospal většinu poklidného letu a vzbudil se, až když letoun zahájil prudký sestup na přistání. Po dosednutí vyhlédl z okénka a zjistil, že místo aby pilot přistál na tiferethském letišti, použil soukromou dráhu. Na konci přistávací dráhy stál Jacob Bromberg, a když Sable scházel po schůdcích, které k výstupnímu průlezu přistavila dvojice mechaniků, vyšel návštěvníkovi vstříc.

„Vítám vás v Tiferethu, pane Sable,“ řekl Bromberg, ale tvářil se, že na podání ruky nemá chuť. „Měl jste příjemnou cestu?“

„Ani nevím,“ odpověděl Sable s úsměvem. „Skoro celou jsem ji prospal.“ Rozhlédl se po holé pláni, která obklopovala dráhu. „Kde to mimochodem jsme?“

„Toto je soukromé letiště pana Blanda. Jsme asi dvanáct kilometrů severně od Tiferethu. Pojd'te se mnou, zavezu vás do města.“

„Výborně,“ řekl Sable a vydal se za Brombergem, přičemž v ruce vlácel svůj cestovní kufřík. Vzduch byl vlhký a těžký a cítil v něm jakýsi zatuchlý pach, který nedokázal ihned identifikovat.

Bromberg ho zavedl k otevřenému vojenskému džípu.

Vůz vypadal poměrně nově a zářil leskem. Insignie na karoserii však Sable dosud nikde neviděl.

„Zavazadlo si, prosím vás, dejte dozadu.“

Sable se podle toho zařídil, vysoukal se na sedadlo spolujezdce a zapálil si doutník. Poslední z těch pár, které před několika dny dostal od Veshinskeho.

„Jak se vám ho podařilo chytit?“ zeptal se, jen co Bromberg nastartoval.

„Ani vám neřeknu, pane Sable,“ odvětil Bromberg a prudce zařadil doleva na hlavní silnici do Tiferethu. „Neměl jsem s tím nic společného.“

„Kdo je to?“

Bromberg pokrčil rameny. „Nemám ponětí.“

„Už něco řekl?“

„Pokud vím, ne.“

„Nechci být dotěrný, ale jak potom víte, že máte toho pravého muže?“

„Nebojte se, máme přesně toho správného,“ řekl Bromberg s úsměvem. „Pan Bland nechybuje.“

„Jak pod všemi těmi převleky vypadá?“

„Já jsem ho osobně neviděl, pane Sable,“ odpověděl Bromberg. „Cokoliv bych vám napovídal, by byly jen in formace z druhé ruky.“

Sable zmlkl. Potáhl si z doutníku, poválel vůni tabáku v ústech a pak kouř v tenkém bílém proužku vypustil.

Bromberg zjevně o zadrženém vrahovi nic nevěděl, a přitom byl šéfem Blandovy ochranky. To bylo samo o sobě podivné. A ještě podivnější byla skutečnost, že zločince dopadli tak rychle a snadno. Bylo samozřejmě možné, že mají správného člověka, ale čím déle o tom přemýšlel, tím více o tom pochyboval. No, až ho dopraví zpátky do Amaymonu, napojí ho na Detektor pravdy a pak to bude vědět najisto. Nebo možná má Wallenbach detektor tady v Tiferethu, což by mohlo ušetřit zbytečné potíže a předejít žalobě kvůli neoprávněnému zadržení. Umínil si, že se u Wallenbacha zastaví, dříve než se vydá na zpáteční cestu.

Před ním se začal rýsovat Tifereth jako nějaký přízrak. Přestože bylo poledne, město bylo tak nějak temné a plné prodlužujících se stínů. Pravděpodobně to bylo tím, jak se na něj díval, nebo úhlem, který slunce svíralo vůči některým výškovým budovám, ale tak jako tak to byl zvláštní pohled.

A pak, když vjeli do města, mu do nozder vrazil ten strašlivý zápach. Páchlo to tu hnilobou a rozkladem. Nejprve si myslel, že to způsobily neodvážené odpadky, ale vzápětí uviděl zdroj: na ulici a po chodnících se povalovala lidská těla, některá málem teplá, některá hnijící a zapáchající, jednotlivě i ve skupinách, nahá i oblečená, některá v kalužích sražené krve, jiná s dírou po kulce a další propálená laserem.

„Co se to tady k čertu děje?“ dožadoval se Sable vysvětlení, šokovaný rozsahem masakru.

„Před pár dní jsme tu měli takovou menší vzpouru,“ prohlásil s klidem Bromberg. „Pan Bland rozhodl ponechat těla na veřejnosti jako varování ostatním, kteří by měli námitky proti platnému zákonu.“

„Před pár dní?“ zopakoval Sable. „Některá z těch těl vypadají, jako by byla ještě teplá.“

„To se nepochybně mýlíte, pane Sable,“ odpověděl Bromberg.

Když se dostávali hlouběji do města, mrtvol přibývalo a Sable by odpřisáhl, že viděl, jak sebou dvě z nich, stařec a holčička, ještě šklubou.

„Zastavte,“ přikázal.

„Proč?“ divil se Bromberg.

„Některý z těch lidí ještě žijou!“

„To sotva,“ řekl Bromberg. „Povstání jsme potlačili asi před týdnem.“

„Nechte mě vystoupit.“

„To opravdu nemůžu,“ odmítl Bromberg a šlápl na plyn. „I tak už máme zpoždění.“

Počty těl blíže centra stoupaly k tisícům a Sable si všiml, že budovy, které nebyly vypálené nebo vyhozené do povětří, měly zámky na dveřích a zavřené okenice. Po ulicích města se nepohybovala jediná živá duše. Ani psi a kočky nečíhali ve stínech. Veškerá drobná havěť se patrně také přestěhovala někam jinam. V celé oblasti byly naživu jedině husté sloupy much, které se rojily kolem těl, leskly se tu a hned zas tam, aby vzápětí spěšně přelétly ke kusu masa, který byl v o stupeň větším rozkladu.

„Malá vzpoura!“ odfrkl si Sable, neboť cítil potřebu prolomit mrtvé ticho.

„Přesně tak, pane Sable,“ odpověděl Bromberg.

„Jaké ztráty jste měli na vaší straně?“

„Žádné.“

„Do jisté míry mě to ani nepřekvapuje.“

„Pracujeme velmi efektivně, pane Sable,“ chlubil se Bromberg.

„To vidím,“ odsekl Sable. „Nevšiml jsem si však, že by oběti měly nějaké zbraně.“

„Zabavili jsme je,“ řekl Bromberg s úsměvem. „Nemělo smysl nechat je tu povalovat, aby padly do rukou příštím revolucionářům.“

„Velice prozíravá úvaha.“

„Děkuji, pane.“

„Takže jestli už jste skončil s těma žvástama, neřekl byste mi laskavě, co se tady doopravdy stalo?“

„Právě jsem vám to vysvětloval, pane Sable.“

„Blbost,“ vybuchl Sable. „Promluvím si s Blandem.“

„To bude nejlepší,“ ušklíbl se Bromberg.

Ujeli další tři kilometry, aniž se scéna kolem nějak výrazně změnila, a zaparkovali v podzemním parkovišti jakéhosi hotelu.

„Tady sídlí Bland?“ zeptal se Sable, když vozidlo se skřípěním zastavilo.

„Ne,“ odpověděl Bromberg. „Momentálně je na konferenci. Objednal vám tu apartmá. Za chvíli pro vás někoho pošle.“

„Proč na něj nemůžu počkat před konferenční místností?“ zeptal se Sable.

„Nezjišťuju, co pana Blanda vede k takovým a takovým rozkazům,“ řekl Bromberg, vystoupil z auta a vzal zezadu odložené příruční zavazadlo. Skleněné dveře se rozestoupily a Sable ho následoval vstupní halou k výtahu. Kabina je vyvezla na nejvyšší poschodí — třinácté — a Bromberg zavedl detektiva ke dveřím na konci chodby. Navolil kombinaci, dveře se otevřely dovnitř a oba muži vstoupili do skutečně luxusního podkrovního apartmá. Nacházel se tu rozlehlý a draze zařízený obývací pokoj i s krbem a dobře zásobeným barem. Okno skýtalo výhled na střed města. Napravo byl další, o něco menší pokoj, a vlevo ložnice s nafukovací matrací, na které by se vyspalo deset lidí. Nechyběla ani mramorová koupelna se saunou.

„Jste s ubytováním spokojen?“ zeptal se Bromberg. „Je to tu hezký. Jak dlouho tu zůstanu?“

„Jen krátce. Bland pro vás za chvíli pošle. Zatím vám přeju příjemný pobyt v Tiferethu. Mohu vám zaručit, že vás nikdo nebude rušit. Jste v hotelu jediným hostem.“

„Co se stalo s ostatními?“

„Víte, to je dlouhé vyprávění, pane Sable,“ prohlásil Bromberg. „Můžeme si o tom popovídat třeba při večeři.“

„Doufal jsem, že tou dobou už budu na cestě zpátky,“ udivil se Sable.

„Tak potom možná někdy jindy.“

„Mimochodem, nevidím tu nikde videofon, mají tu nějaký?“

„Komu chcete zavolat?“

„Chci zavolat manželce, že jsem v pořádku doletěl.“

„O to jsme se už postarali.“

„A taky si chci promluvit s Casparem Wallenbachem.“

„To bohužel nebude možné,“ řekl Bromberg. „Včera v noci zemřel.“

„Jak?“

„Petrně infarkt,“ odušil Bromberg. „A teď, pokud už nemáte další otázky...“

„Mám spoustu otázek,“ nenechal ho domluvit Sable. „Potom bych vám doporučil, abyste se zeptal pana Blanda,“ řekl Bromberg s úsměvem na tváři. Odešel ke vchodu, vytřukal kód a zmizel.

Sable došel ke dveřím, vzal za kliku a ani ho nepřekvapilo, když zjistil, že se bez správné kombinace neotevrou. Potom vyzkoušel velká panoramatická okna v obývacím pokoji. Nedala se otevřít a nemělo smysl, aby některé rozbil a pokusil se slézt po kolmé stěně třináctipatrové budovy.

S pocitem zvířete uvězněného v kleci se pustil do po drobnější prohlídky pokoje. Nebyly tu žádné náboženské předměty, nic ke čtení, žádné video ani rádio. Všechny šatníky zely prázdnotou, stejně jako skříně s policemi a zásuvky prádelníku. Nic nenašel ani ve skřínce nad toaletním stolem v koupelně.

Prozkoumal bar, objevil vývrtku a následujících dvacet minut se marně snažil vypáčit dveře na vnější chodbu. Pohrával si s myšlenkou rozbít nějakou láhev a schovat si jeden střep jako zbraň, kdyby ji potřeboval, ale nakonec ten nápad zavrhl: spíše by se ukrytým kusem ostrého skla sám nechtěně pořezal, než by zranil potenciálního protivníka.

Takže místo rozbíjení lahve alkoholu si jednu otevřel a nalil si do skleničky. Vypil obsah jedním douškem, znovu beznadějně za-

lomcoval dveřmi a pak se svlékl a šel se osprchovat. Když se osušil a začal se oblékat, vrátil se do pokoje Bromberg a oznámil mu, že Bland ho očekává.

„Takže se s ním doopravdy setkám?“

„Jistě.“

„Začínal jsem se cítit jako vězeň.“

„To jsou pouhá bezpečnostní opatření, nic víc. Na svobodě jsou ještě jisté elementy, které naneštěstí činí Tifereth méně bezpečným, než bychom si přáli.“

„Nepostaraly se náhodou ty stejný elementy Wallenbachovi o infarkt?“ zeptal se Sable jízlivě.

„To vám opravdu nedokážu říct.“

„Chápu,“ utrousil Sable. „Tou dobou jste byl zajisté někde jinde a nic o tom nevíte.“

„Přesně tak,“ zašklebil se Bromberg. „Můžeme jít?“

„Kufřík si tu mám nechat, nebo si ho mám vzít s sebou?“ optal se Sable.

„Hmm. Myslím, že si ho můžete vzít s sebou. Konec konců kdybyste nemohl odletět pro nepřízeň počasí, můžete si ho vždycky donést zpátky, že?“

Sable zavrčel, zvedl zavazadlo a následoval Bromberga k výtahu. Když dojeli do podzemního parkoviště, znovu si uvědomil ten všudypřítomný pach smrti, ale nijak ho nekomentoval a urychleně nastoupil.

Neujeli ani kilometr, přičemž posledních pár bloků projížděli řadu za řadou ozbrojenými hlídkami, a zastavili u brány rozlehlé budovy, kterou Sable považoval za Baalův kostel zbavený všech znaků sekty. Bromberg vyslovil heslo, strážný otevřel bránu a vozidlo pokračovalo dlouhou příjezdovou cestou ke krytému sloupořadí před vchodem.

„Tak jsme tady,“ řekl Bromberg a vystoupil z auta. „Vezmu vám kufřík.“

„Díky,“ řekl Sable a následoval velitele bezpečnostních sil ke vchodu. Prošli dvěma páry obrovských dřevěných dveří s ručně vyřezávanými motivy nemravností a hříchů, které zhotovil podivný, ale zato zručný umělec viditelně fascinovaný morbidním tématem. „Za

okamžik stanuli v prostorné hale s naleštěnou rudou podlahou a stěnami, ve které na každých dvou metrech stály ozbrojené strážce. Bromberg kývl na jednoho z mužů, který ihned opustil své stanoviště, odešel dlouhou chodbou a za chvíli se vrátil. Udělal jemné gesto a opět zaujal svou pozici.

Bromberg chytil Sabla za loket. „Chce vás hned vidět,“ zašeptal a odvedl ho na konec chodby k masivním kovovým dveřím. Sable tušil, že se za nimi skrývá Bland. Počkal s Brombergem, až skupina mužů pracně dveře otevře, a oba společně vstoupili do další místnosti. Sable musel silou moci překonat náhlé nutkání zvracet. Zápach hnijícího masa přebíjela pronikavá vůně krve; ten slaný, nechutný pach litrů a litrů červené tekutiny. Muži a ženy, všichni nazí, viseli na trámech, které se křížem krážem táhly pod klenutým stropem, někteří na řeznických hácích, jiní přivázaní za ruce, za nohy, za genitálie. Další byli ukřižováni na stěnách. Nejvíce se jich válelo po zemi. Pár mrtvých; většina však naživu, zato v tak zuboženém stavu, že se nedokázali pohnout ani křičet v agónii.

Sable oněměle zíral na scénu před sebou a jen pomalu si začínal uvědomovat, že ho kdosi naléhavě tahá za ruku. Nakonec se nechal Brombergem odvést mezi mrtvými a umírajícími doprostřed sálu. Měl pocit, jako by procházel snem, jako kdyby tohle byla jen nějaká noční můra. Pak se jakási žena celá stažená z kůže natáhla a chytila ho za nohu, čímž si uvědomil, že je to všechno skutečnost a že ty nechutné výjevy na vratech kostela mají nyní svůj živoucí protějšek.

Na vzdáleném konci sálu seděl na jednoduché dřevěné židli malý štíhlý zlatovlasý muž bezvadně oblečený celý v bílém. Když se Sable přinutil přistoupit blíž, všiml si jeho pečlivě upraveného účesu, jemných štíhlých prstů a neposkvrněné andělské tváře s téměř ženskými rysy.

„Pane Sable,“ řekl muž vysokým hlasem, když se Sable dostal na dva metry od něj. „Jsem rád, že jste přišel.“

„Vy jste Konrád Bland?“ udivil se Sable a přemáhal vnitřní nucení utéci z místnosti a vůbec se neohlížet zpátky

„Z masa a kostí!“ usmál se Bland.

„Co se to tady děje?“ otázal se Sable sklesle.

„Nic, čím byste se musel zatěžovat,“ utěšoval ho Bland. „Skutečně mě těší, že vás vidím. Velice jsem si lámal hlavu, jak asi budete vypadat.“

Sable se tupě rozhlédl kolem. „Co je tohle na zvěrstva?“

„Taková, jaká se mi líbí,“ prohlásil Bland zlehka. „Za nějakou chvíli v tom třeba najdete zalíbení i vy. Samozřejmě vám muselo dojít, že jsme vašeho vraha zatím nechytily, že?“

„Samozřejmě,“ zopakoval Sable nedůrazně. „Proč jste pro mě teda poslal?“

„Ze zvědavosti,“ pověděl Bland a rozesmál se. „Chtěl jsem vidět, jaký člověk to chce vyvést rezníka z jatek.“

„Nevěděl jsem...“ řekl Sable a znovu ztratil hlas, když se snažil soustředit pozornost na Blanda, ale nebyl schopen odtrhnout pohled od chvějícího se masa všude kolem. „*Nikdo* nevěděl...“

„Nemusíte mít strach, *dozvědí* se,“ řekl Bland. „Bez výjimky se to všichni dozvědí.“

„Co bude se mnou?“

„Co by bylo? Zůstanete v Tiferethu jako můj čestný host oznámil mu Bland. „Fascinujete mě, pane Sable. Skutečně.“

„Proč?“

„Protože jste první člověk, kromě mých žoldáků, který kdy cítil nutnost chránit nebo prodlužovat můj život.“

„Byla to moje povinnost,“ vysvětlil Sable otupěle.

„O to lépe. Jste slušný, čestný člověk se smyslem pro povinnost. Krátce řečeno jste Nepřítel. Jste ztělesněním toho, co musím zničit. Musím vás dobře prostudovat, pane Sable. Opravdu je to nutné.“

„A co když budu chtít odejít?“ otázal se Sable, když se znovu násilím přinutil vzhlednout od hrůzy kolem a podíval se Blandovi do tváře.

„Klidně chťejte,“ rozesmál se Bland. „I tak tu zůstanete jako můj čestný host.“

„Jak dlouho?“

„Dokud mě nepřestanete bavit.“

„A pak co?“

„Domnívám se, pane Sable, že odpověď na tuto otázku je víc než zřejmá,“ uzavřel Bland.

## 17

*„Kdyby byla krev zelená, potom by zelená byla mojí  
oblíbenou barvou.“*

— KONRÁD BLAND

Jericho se vydal do ulic Ketheru až po setmění. Pak těsně před půlnocí začal na okraji města sledovat vchod do jedné restaurace s celonočním provozem. Zanedlouho přijelo policejní auto a vystoupili dva uniformovaní muži. Když po půlhodině opět z restaurace vycházeli, čekal na ně, Krátká, tichá potyčka bez krveprolití nepřilákala pozornost zákazníků a za okamžik, poté, co naložil mrtvá těla policistů do kufru a zmocnil se jejich zbraní, už směřoval po téměř opuštěné dálnici z Ketheru do Yesodu.

Chvilí uvažoval, že by se Yesodu úplně vyhnul a pokračoval by do Netsahu, dalšího většího města na cestě do Tiferethu, ale spočítal si, že tou dobou už policie vyhlásí pátrám po pohřešovaných. Cítil, že tři hodiny, které bude potřebovat na dojezd do Yesodu, jsou tak vše, co v tomhle vozidle může získat.

Byl necelých dvacet kilometrů od Yesodu a v dálce už viděl blikat světla města, když jakési auto bez označení jedoucí v opačném směru, přejelo dělicí pás a začalo ho pronásledovat. Zakrátko zahoukala siréna a na přístrojové desce se rozblikalo světlo. Jericho se rozhodl, že bude lepší, když zajede ke krajnici. Obě auta zastavila současně a z neoznačeného vozu okamžitě vyskočili tři muži a blížili se k Jerichoví.

„Vylezte ven,“ přikázal jeden z nich.

Jericho vystoupil do vlhké noci. „Co se děje?“ zeptal se.

„Ptát se budeme my, jestli vám to nevádí,“ odsekl muž. „Proč jedete do Yesodu?“

Jsem detektiv z Ketheru,“ zalhal Jericho. „Detektiv Parnell Burnam. Jedu tam kvůli služebním záležitostem.“

„Jakým služebním záležitostem?“

„Když mi prokážete vaši totožnost, rád vám to povím,“ prohlásil Jericho.

Muž sáhl do peněženky a vytáhl plastikovou kartu.

„To nestačí,“ štěkl Jericho. „Příslušnost k soukromým bezpečnostním silám vás neopravňuje mě zastavit a vyslýchat.“

„Jasone,“ obrátil se muž na jednoho ze svých společníků, „zavolej do Ketheru a zjisti, jestli mají ve stavu nějakýho Parnella Burnama. Nahlas jim taky číslo auta.“

„Nemá smysl, abyste je s tím otravovali,“ ozval se Jericho spěšně. „Měl jsem tu být už před pár hodinami. Zastavil jsem se na pár skleniček na okraji Ketheru a trochu jsem ztratil pojem o čase.“

„To je váš problém.“

„Podívejte,“ naléhal zoufale. „Dostanete mě do spousty problémů, když přijdou na to, že jsem teprve na cestě. Ukážu vám svůj průkaz a půjdeme každý svou cestou.“

„Dobře, sem s ním.“

Jericho nervózně tápal v bundě, jako by hledal průkazku, pak s klidem vytáhl revolver, který sebral mrtvému policistovi, a z blízka vypálil.

Muž zemřel, aniž vydal hlásku, a vzápětí leželi na silnici oba jeho společníci.

Jericho se otočil k policejnímu autu a jednou dávkou rozstřílel vysílačku. Pak se dal do prohledávání mrtvol, dokud nenašel klíče od druhého vozu. Těla odvěkl mimo vozovku právě ve chvíli, kdy začalo mírně mrholit. Pak nasedl do auta a za několik okamžiků vjel do Yesodu.

Yesod bylo typické menší město se zhruba 100 000 obyvateli, architektonická směs viktoriánských a gotických budov, kostelů, věží a dlážděných ulic; vše bylo zbrusu nové, ale snažilo se dělat dojem několika set let vývoje.

Dostal se zhruba kilometr k centru, když začala na přístrojové desce bzučet vysílačka. Protože neznal volací kód vozu, nevšímal si jí a po dalších dvou kilometrech jízdy měl v patách dvě policejní auta s ječícími sirénami.

Zrychlil a začal se na vlhké vozovce proplétat řídkým provozem. Pneumatiky protestovaly pokaždé, když se po několika blocích snažil zmizet ve vedlejších ulicích. Nebylo to však k ničemu, protože teď už ho honilo pět aut a budilo celou oblast uši rvoucím řevem

sírén a oslepujícím blýskáním majáků. Věděl, že mají rádiové spojení a že mu do dvou minut zablokují cestu.

Vklouzl do úzké uličky, mírně přibrzdil, otevřel dveře shrábl vak s mejkapy, vyskočil ven a po dopadu se odkutálel do nejbližších stínů. Okamžitě se vyšvihl na nohy a zůstal bez hnutí stát, když se kolem hnalo trio policejních aut. Zaslechl, jak o pár desítek metrů dál havaroval jeho vůz, a proběhl mezi dvěma viktoriánskými domy. Dostal se na chodník na druhé straně dřív, než se kdokoliv z domu objevil venku, aby se podíval, co se děje.

Rychle si vykasal a rozepnul košili a bryskně došel na konec ulice, zahnul doprava a o půl bloku dál zabočil zpátky do uličky. Několik mužů a žen, kteří zaslechli třesk, se rovněž blížilo k místu nehody, většinou v nočních košilích a nedbalkách, někteří s deštníkem v ruce. Počkal, až se dostane policii na dohled, a pak si začal znovu zapínat košili.

Než se přidal k malému půlkruhu přihlížejících, dvě auta scénu opustila a bylo mu jasné, že pátrají po zmizelém řidiči. Jeden z policistů, kteří zůstali u vraku, se vy ptával kolemstojících, zda neviděli někoho uniknout z místa havárie, a po chvíli, když nikdo nebyl schopen podat jakékoliv informace, je rozehnal. Většina z nich spěchala domů ukrýt se před deštěm.

Jericho se zvolna vydal opačným směrem, než přišel. Policejní auta nadále hlídkovala v okolí a bylo mu jasné, že bude muset z ulice zmizet dřív, než si ho všimnou. O několik bloků dál spatřil budovu, která vypadala jako kostel, a zamířil k ní. Měl v úmyslu přečkat tam zbytek rána, dokud se honba za uprchlíkem nepřesune někam jinam.

Když dorazil ke kostelu, všiml si, že symboly na dveřích a krytém sloupořadí před vchodem se shodují se znaky Satanova kostela, který v Amaymonu navštívil společně s Ubusukem. Vstoupil a hledal značky, které by ho vedly na galerii. Žádné však nenašel. Otevřel tedy dveře do hlavního sálu. Muž na začátku uličky mu podal levně vyhlížející plášť a kápi. Na obou se nacházely satanistické a kabalistické vzory. Všiml si, že v yesodském Satanově kostele žádnou galerii nemají, Sín byla téměř prázdná. Posadil se tedy o samotě do zadní řady a sklonil hlavu, jako by se modlil. Odhadoval, že přibližně za hodinu začne svítat, a rozhodl se v kostele setrvat až do doby těsně

po poledni. Čas od času vstoupili do kostela muž nebo žena, došli k onyxovému oltáři, poklonili se a pak se posadili do některé z lavic. Kromě návštěvníků tu nebyli žádní kněží, pouze muž, jehož jedinou povinností se zdálo rozdávat a zase ukládat pláště a kápě.

Zůstal na svém místě více než hodinu. Potom, když se kostel trochu zaplnil, vstal a došel na konec uličky, odevzdal plášť a kápi a hledal toalety. V rychlosti změnil podobu a další hodinu proseděl oblečený v jedné ze záchodových kabin. Když se vrátil do hlavního sálu, měl už službu někdo jiný. Vzal si nový plášť a kápi a zjistil, že kostel je zase plnější. Většina seděla vpředu, a tak se přidal k nim.

Počet shromážděných neustále narůstal a kolem poledne byl kostel téměř plný. Nakonec, patrně v pravé poledne, zazněl gong a k oltáři přistoupil kněz v černé kápi. „Zazpíváme si osmnáctý enochiánský verš,“ oznámil a začal předzpěvovat jazykem, kterému Jericho vůbec nerozuměl, zato ostatní ze shromážděných po knězi bez váhání opakovali.

Když skončili, ozval se znovu gong a kněz pozvedl paže, aby si zjednal ticho.

„Ach ty mocné světlo a hořící plameni útěchy, jež odhaluješ slávu Satana po celé Zemi,“ recitoval, „Bud' oknem, které září do mé tmy. Zjev se mi! Odhal mi záhady stvoření. Bud' mi nakloněno, vždyť jsem to já, kdo uctívá nejvyššího a blahoslaveného Vládce pekel!“

Dav odpověděl několika upřímnými výkřiky „Sláva Satanovi!“ a „Regie Satanis!“ a poté znovu zmlkl.

Kněz si sejmul kápi a pokračoval: „Bratři a sestry, připravil jsem si pro vás kázání. Mé kázání však dnes neuslyšíte. Máme důležitější věci, které musíme projednat.“ udělal efektní pomlku a zahřímal další větu: „Právě v tuto chvíli se v Yesodu nachází vrah najatý Republikou, aby zabil Temného mesiáše!“ Nastalo ohromené ticho.

„Musíme ho zastavit!“ křičel kněz. „Nesmí se přiblížit ke Konrádu Blandovi. Je prý mistrem převleku. Proto nevěřte sousedovi, pochybujte o svém druhovi či družce, sledujte bedlivě své děti. Střílejte a teprve potom se ptejte. Lepší, když zemře tisíc nevinných, než aby tento muž opustil Yesod! Zaváháte-li, zastavíte-li se, nejste pravými satanisty a nepatříte do tohoto chrámu!“

Lidé se začali nepokojně vrtět a podezřívavě si prohlížet osoby sedící kolem.

„Musíme prosit o pomoc, o sílu, o radu!“ volal kněz. „Musíme přijmout Oběť nejvyšší prosby!“ Přejel zrakem publikum, kterého se náhle zmocnilo napětí. „Kdo vystoupí mezi vyvolené?“

Jako na povel se postavilo pět mladíků, jeden starší muž a jakási žena středního věku. Tři další ženy a ještě jeden muž se zvedli o pár vteřin později.

„Vynikající!“ zvolal kněz. „Nechť ve vás nikdy nevyhasne vaše oddanost!“ Ukázal na jednoho z mladíků, ten přistoupil k oltáři, zatímco ostatní se znovu posadili.

„Dnešního dne budeš sedět po Luciferově levici,“ prohlásil kněz. Mladý muž s divokým pohledem a fanatickým výrazem tváře rázně přikývl.

„A kdo zasadí ránu?“ vykřikl kněz. Tentokrát povstali všichni, kromě Jericha, který se zdvihl až s mírným zpožděním.

Kněz namířil pravicí na postarší ženu ve třetí řadě a ta se k němu spěšně vydala.

„Touto posvátnou čepelí předlož vládci Luciferovi naši úpěnlivou prosbu,“ vyzval ženu a předal jí zdobenou dýku.

Mladík se vysvlékl a s rukama založenýma vzadu se postavil čelem ke shromáždění.

„Společně teď zazpíváme Zpěv nejvyšší prosby,“ řekl kněz.

Začal předzpívat další žalm a celý kostel se k němu přidal. Žena si přitáhla plášť těsně k tělu, takže dokonale zakryl šaty, které měla pod ním. Potom se čepelí dýky dotkla ve vzduchu pěti imaginárních bodů, přiložila ji muži na břicho, probodla ho a rozpárala směrem vzhůru. Vykřikl, zachroptěl a vyplivl chuchvalec krve. Zůstal však stát.

„Satan se na nás usmívá!“ zvolal kněz. „Neboť čím většímu utrpení se Lucifer těší, tím více posílí naše snahy.“

„Regie Satanis!“

Muž najednou klesl na kolena a upřel skelný pohled na kněze. Ten si ho však nevšímal.

„Slyš mne, Lucifere!“ provolával kněz. „Vyslyš naši prosbu a přijmi předloženou oběť! Zaostři naše zraky, posilni naše paže, požehej našemu pátrání a znič naše nepřátele!“

Mladík padl tváří k zemi, několikrát sebou škulbl a zůstal ležet.

Obřad pokračoval další hodinu a změnil se na děsivější a nechutnější verzi černé mše, které se Jericho zúčastnil v Amaymonu.

Tentokrát se živým oltářem stala patnáctiletá dívka, kterou donesli před shromážděné, svlékli do naha a přivázali k onyxovému oltáři. Poté ji kněz a tři další účastníci análně znásilnili. Když své konání dokončili, zůstala dívka bez hnutí ležet, pouze ňadra se jí prudce dmula, neboť jí do dlaní začali kapat vosk a následně do nich vložili černé svíce.

Objevila se jeptiška s odhaleným poprsím, vymočila se do misky, kterou položila dívce na břicho. Po několika dalších žalmech se z ní všichni tři muži společně s knězem napili.

Kněz pak od jeptišky vzal bič, začal šlehat dívku i dotyčné tři muže a v rytmu úderů odříkával další žalmy. Za chvíli se objevil další nahý muž s maskou kozí hlavy. Ponořil do moči černou řepu a nakreslil jí na zem pentagram. Poté do něj vskočil, sebral knězi bič, surově jím dívku několikrát udeřil a začal se všelijak legračně nakrucovat, přičemž předváděl hlavně pánevní pohyby. Vzápětí se vrhl na dívku a doopravdy ji znásilnil, přičemž publikum s každým přírazem provolávalo: „Ave Satanis!“ Pak vzal nezapálenou svíci, vsunul ji nejprve dívce do vagíny, poté do konečníku, a když ji opět vytáhl, vytratil se do šera, které obklopovalo pentagram.

Zdálo se, že odchod Satanova ztělesnění byl signálem k zahájení orgií celé kongregace a Jericho se chtěl nechtěl musel přidat k ostatním. Svlékl se do naha a kdosi mu podal bič. Pak se vydal společně s dalšími členy k oltáři a snažil se nevnímat bolest, když ho jeho sousedi nevybíravě šlehali svými biči. Vyhledal si poměrně přitažlivou dívku, která byla momentálně bez partnera, a strhl ji k podlaze. Právě se chystal k normální souloži — natolik normální, jak jen to za daných okolností bylo možné — když se rozhlédl kolem sebe a zjistil, že obvyklý pohlavní styk rozhodně nebyl na pořadu dne. Rychle obrátil dívku na břicho a pomiloval se s ní análně, přičemž ona zatím z plných plic zpívala enochiánské žalmy.

Když znovu vstal, snesla se na něj další sprška úderů bičů a poznal, že jeho účast zdaleka neskončila. Během další půlhodiny byl s různými partnery obou pohlaví nucen vykonat mnohé ponižující akty, o nichž ani nevěřil, že mohou existovat mimo zvrácenou představivost nejhrubších pornografů Republiky. Protože však jedinou další alternativou bylo odhalení své totožnosti, vypořádal se s úlohami stejně chladně a svědomitě, jako by zvládal mnohem obvyklejší úkol někoho zavraždit.

Ve chvíli, kdy začínal uvažovat, kolik podobných věcí ještě snese (nebo, přesněji řečeno, kolik podobných věcí ještě bude schopen vykonat), zazněl znovu gong a všichni účastníci, aniž pohlédli na svého momentálního partnera či partnerku, se vrátili do lavic vyčerpaní fyzicky i psychicky. Chvíli všem trvalo, než se oblékli, popadli dech, ošetřili si menší odřeniny a celkově se znovu vzchopili. aby se přidali ke knězi a dalších dvacet minut se modlili a odříkávali žalmy. Nakonec je kněz ještě jednou vyzval, aby se snažili chytit vraha, a odešel ze sálu. K dívce, která posloužila jako živý oltář, přistoupila žena v černé kápi a začala ji ošetřovat, dva nižší klerici zvedli mrtvé tělo mladého muže a odnesli ho pryč a lidé začali jeden po druhém odcházet. Jericho se rychle propracoval do středu davu a cestou ven odevzdal plášť s kapuci. Většina účastníků zamířila k nedalekému parkovišti a Jericho se loudal za nimi. Když odjeli poslední, prozkoumal pár zbývajících prázdných aut, vybral si takové, které mělo místo otvoru pro klíček elektronický startér, rychle dešifroval kód a vyjel s vozem na ulici. Vydal se přes střed města k severu, neustále se držel v pomalém pruhu, a když se dostal mimo obchodní a průmyslové zóny, stočil volant na západ.

Po nějaké chvíli uviděl jasně zbarvené nákladní auto Air Parcel, které právě provádělo svoz zásilek, a začal ho z diskrétní vzdálenosti sledovat. Vozidlo několikrát zastavilo, ale Jericho věděl, že nakonec stejně musí dojet na yesodské letiště, což se skutečně stalo těsně po setmění. Jericho zaparkoval v dostatečné vzdálenosti od nákladního terminálu, nepozorovaně se přikradl k poštovnímu autu, vyčkal, až řidič vleze na korbu a začne vykládat zásilky, a pak ho rychle a bez jediné kapky krve zlikvidoval. Sebral mu uniformu a identifikační kartu a namaskoval se, aby se podobal řidičově fotografii na průkazu.

Vzal dva balíčky, zamkl mrtvolu na korbě a s identifikačním štítkem přišpendleným na hrudi odešel do kanceláře dispečera. Při čekání v řadě za dalšími kurýry si prohlédl tabuli odletů, která visela na stěně a spatřil, že za půl hodiny odlétá letadlo do Hodu.

To bylo lepší, než doufal. Netsah se nacházel pouhých tři sta kilometrů na sever od Yesodu, ale Hod byl tři sta padesát kilometrů od samotného Tiferethu. Kdyby se mu podařilo dostat do letadla, mohl by vynechat Netsah a čtyři další města. Vyklouzl ze dveří, změnil adresy na přinesených balíčcích na Hod, počkal čtvrt hodiny a znovu vstoupil do budovy. Fronta mezitím zmizela, a tak vešel rovnou k dispečerovi. „Co pro mě dnes máte?“ zeptal se mile muž za přepážkou.

„Dvě prioritní zásilky do Hodu,“ odpověděl Jericho jakoby nic.

„No, nevím,“ řekl dispečer. „Letadlo je naložený a za pár minut má odlet.“

„Heleďte, je mi fuk, co je v těch balíčkách, ale jestli se dnes večír nedostanou do Hodu, budu mít pěkněj malér a taky by mě mohli vyhodit. Nemůžete s tím něco udělat?“

„To jsou až *tak* důležitý?“ ptal se dispečer a mnul si za myšlené bradu.

Jericho přikývl.

„Dobře,“ řekl dispečer. „Spojím se s pilotem a řeknu mu, aby otevřel nákladní prostor a počkal na vás. Vyjedte s tím na dráhu číslo sedm.“

Jericho mu nastokrát poděkoval, vrátil se k autu a za jel na čtyřicet metrů od letadla, které roztáčelo motory na dráze označené číslem „7“. Vystoupil z kabiny, mávl na pilota a vhodil balíčky i svůj vak s náčiním do nákladního prostoru.

„Hotovo?“ volal pilot.

„Hotovo!“ potvrdil Jericho a snažil se překřiknout řev motorů.

Počkal, až pilot stiskne tlačítko a kryt nákladního prostoru se začne pomalu zavírat. Pak vyskočil a nasoukal se do zmenšujícího se otvoru těsně před tím, než se dveře zaklaply.

Raději by zabil pilota, než by riskoval, že ho při vykládání někdo objeví, ale přestože dovedl pilotovat vesmírnou loď, neměl absolutně ponětí, jak se ovládají obyčejná letadla.

Za pár okamžiků byli ve vzduchu a směřovali k vzdálenému cíli. Jericho si lámal hlavu, zda kontaktní osoba Bílé Lucy v Hodu je ještě naživu.

## 18

*Stejně jako housle je mučení pouhý nástroj. Jedině  
v rukou mistra se z něho stává umělecká forma.“*

— KONRÁD BLAND

Sable strávil téměř bezesnou noc v malém pokojíku ve věži kostela. Přestože nebyl tak luxusní jako apartmá hotelu, kde byl dočasně uvězněn, skýtal mu vše, co potřeboval — kromě svobody. Na ocelových dveřích byl kombinatorický zámek, který se dal otevřít jedině zvenčí, kde navíc z každé strany stáli na stráží dva statní chlapíci. I to málo spánku, které si urval, přerušovaly výkřiky a sténání umírajících a všudypřítomný mrtvolný puch. Zhruba hodinu poté, co se zamřížovaným oknem začalo dovnitř drát slunce, se otevřely dveře a stráže odvedly Sabla po točitém schodišti a chodbou kolem bezpočtu zmučených těl — některých živých, některých už mrtvých — k postrannímu východu.

Venku ostré sluneční světlo bodalo nepříjemně do očí a eskorta vedla Sabla dál po dlážděném chodníku. Nad hlavou jim přeletělo hejno ptáků, které zřejmě lákal pach hnijícího masa. Sable uvažoval, zda se někteří z nich nemohou dostat také do kostela.

Asi šedesát metrů od chrámu stála malá, důkladně střežená fara. Vojáci Sabla neurvale strčili dovnitř. Bland na něj čekal usazený ve velké knihovně, kterou naplnil knihami a záznamy ze všech koutů Republiky. Oktafonicka apratura přehrávala hořkosladké tóny jakési symfonie, která Sablovi zněla mírně povědomě, ale nemohl ji přesně zařadit.

„Dobré jitro, pane Sable,“ uvítal ho Bland mile. „Doufám, že jste se dobře vyspal.“

„Tak dobře, jak se dalo čekat,“ odpověděl Sable a rozhlédl se po místnosti. Kromě knih a kazet tu bylo množství obrazů a sošek, avšak se satanismem neměly ani vzdáleně nic společného. Zdálo se, že se tu nenacházejí žádné připomínky Blandovy krvavé kariéry.

„Posaďte se,“ vyzval ho Bland a ukázal na protější židli. „Omlouvám se za své lehce nevkusné sídlo, ale člověk se musí čas od času smířit s určitým nepohodlím.“

„Ale to ještě neznamená, že se mu to musí líbit,“ prohodil Sable chladně.

„No tak, no tak, pane Sable. Nejste příliš přátelsky ani humorně naladěni, ale nesmíme zapomínat, že jste tu jenom proto, abyste mě bavil.“

„Nebo se přizpůsoboval vašim rozmarům.“

„Myslíte si, že jsem blázen?“ rozesmál se Bland. „Nuže, proč ne? Není na škodu, když vás nepřítel podceňuje. Ale jedno vám musím říct, pane Sable: když mi bylo dvanáct, odvedla mě matka k psychiatrovi, protože mě přistihla, jak zaživa kuchám naše domácí mazlíčky. Jsem pravděpodobně jediný váš známý s osvědčením, v němž se kategoricky uvádí, že není šílený,“ dořekl a vybuchl hurónským smíchem.

„Váš psychiatr měl zajímavou představu o nevinnejch dětskech lumpárnách,“ řekl Sable a sledoval Blandovu reakci. Překvapilo ho, že v něm nevyprovokoval nic silnějšího než pouhý úsměv.

„No, kdyby byl naživu, určitě by si toho považoval. Zabil jsem ho, když mi bylo třináct.“

Sable usoudil, že bude bezpečnější vyhnout se dalším jízlivým poznámkám. Blanda ovšem značně potěšil pohled na detektiva bojujícího s nutkáním dobrat se dalších podrobností, a tak ho ještě popíchl. „Nejste zvědavý, Proč jsem ho zabil?“

„Jedině v případě, že se mi s tím sám chcete svěřit.“

„Tušil jsem, že mě čeká velkolepá budoucnost. Nevěděl jsem si, jaká, ale už v tomto raném věku jsem věděl, že nechci mít kolem sebe nikoho, kdo by mě byl schopen popsat nebo o mně předat informace nepříteli. Ze stejného důvodu jsem zabil i oba rodiče, ale kromě tohoto a pár dalších okamžiků jsem dospíval celkem normálně. Dost už však o mně, pane Sable. Povězte mi něco o sobě.“

„Co například?“ zeptal se Sable a očima zkoumal všechna okna a dveře.

„Například proč by pro všechno na světě kdokoliv — a obzvlášť tak morální člověk jako vy — chtěl chránit můj život? A silně vám

doporučuji, abyste přestal hledat způsob, jak odsud uniknout. Kdybyste se z tohoto domu snad dostal jinak než mým přičiněním, váš život by už nebyl tak příjemný a rozhodně daleko kratší.“

Sable si povzdechl a počkal, až opadne napětí v jeho svalech. Bland možná je šílenec, ale ne hloupý šílenec a nedožil by se takového věku, kdyby byl nedbalý. Spolehl se tedy na jeho tvrzení, že únik nepřichází v úvahu. „Jsem policejní důstojník a přísahal jsem, že budu vždy na straně zákona. Když jsem zjistil, že Republika plánuje zavraždit člověka, kterému moje vláda poskytla azyl, cítil jsem jako svou povinnost tomu zabránit.“

„A udělal byste to samé nyní, po návštěvě Tiferethu?“ zeptal se Bland zvesela.

Sable se na něj upřeně zadíval, zhluboka se nadechl a odpověděl: „Už bych pro vaši ochranu nehnul ani prstem.“

„Ale?“ utrousil Bland pobaveně. „Víte kolik nevinných mužů a žen váš vrah zavraždil od chvíle, kdy vstoupil na povrch Walpurgisu?“

„Šest.“

„Nejste v obraze, pane Sable. Počet stoupl nejméně na čtrnáct a možná až na dvacet.“

„Vy jste ho ještě nechytili?“

„Brzy se tak stane.“

„Kde je?“

„Někde mezi Ketherem a Tiferethem. Pravděpodobně v Yesodu.“

„To se dostal tak daleko?“ zeptal se Sable překvapeně.

„Je to velmi zkušený zabiják. Ale přirozeně, že se ještě nedostal natolik blízko, abychom si s ním dělali těžkou hlavu. Až nastane správný čas — a bude to brzy —, my ho zastavíme. Ale povězte mi, pane Sable, proč už nechcete zastavit placeného profesionálního zabijáka, vraha, který za sebou nechává jen mrtvolu nevinných obětí?“

„Chcete se rozhořčovat nad někým, kdo zabíjí nevinné lidi?“

„*Pytláci v mém revíru!*“ rozkřikl se Bland a v očích se mu zuřivě zablýsklo. Náhle se však jeho tvář znovu zkroutila do podoby úsměvu. „Odpusťte. Svých výsad si velmi cením a občas mi uklouzne nějaké hrubší slovo.“

Na stěně zabzučel interkom a Bland k němu přešel.

„Ano?“

„Pane,“ ozval se hlas, který zněl jako Brombergův, „už o tom není pochyb: unikl z Yesodu.“

„Tak nějak jsem to očekával,“ řekl Bland klidně. „Jak dlouho mu bude trvat, než se dostane do Netsahu?“

„Tři hodiny, možná čtyři.“

„Počkejte pět a pak to tam zničte.“

„Celé město?“

Bland se ani nenamáhal odpovědět, jen vypnul interkom.

„Takže tak je to s vaším vrahem,“ řekl. „Mohu vám něco nalít, pane Sable?“

Sable zakroutil hlavou.

„Jak si přejete,“ pokrčil Bland rameny a vrátil se ke své židli. „Vypadáte rozrušeně, pane Sable. To kvůli likvidaci Netsahu?“

„Zabíjíte tisíce nevinných lidí,“ řekl Sable a snažil se krotit svůj vztek.

„Jsou to jen lidé,“ prohlásil Bland. „Dříve či později by tak jako tak zemřeli. Někteří, jako kupříkladu vy, mě baví a obveselují. Jiní, jako třeba váš věhlasný zabiják, jsou pro mě výzvou. Ale musím popravdě přiznat, že mi nezáleží ani na jedněch ani na druhých.“ Ukázal na své knihy a kazety. „To nejlepší z Člověka, jediné, co za něco stojí, je tady. Zbytek je jen maso.“

„Stejně jako vaši rodiče?“ utrousil Sable chladně.

„Pane Sable, to jste ťal do živého. Z určitého hlediska se stydím za to, že jsem své rodiče zabil.“

„Tak proč jste to potom udělal?“

„Řeknu vám to trochu jinak,“ opravil se Bland. „Nelituju jejich smrti, ale spíše způsobu jejich úmrtí. Zachoval jsem se jako nějaký plíživý noční masožravec — nebo,“ dodal s úsměvem, „jako nějaký republikánský zabiják. Právě jejich utrpení by mě potěšilo nejvíc a já se jich zatím zbavil rychle, potají a beze stop. Vůbec nevěděli, co se s nimi stalo, a následně si ani já nevychutnal vzrušení z jejich smrtelné agónie. V posledních letech jsem se podstatně zdokonalil, ale želobu, člověk může své rodiče zabít jen jednou, vidíte?“

Sable se snažil skrýt své znechucení a hrůzu a měl pocit, že bude nejjistější zdržet se jakýchkoliv komentářů.

„Tváříte se nešťastně, pane Sable. Není nejmenšího důvodu. Konání určitých věcí mám v povaze; moje síla je v tom, že je vykonávám dobře. Ničím, protože jedinou jinou alternativou je *neničit*, což považuji za nepřijatelné. Řekněte mi popravdě: neměl jste nikdy chuť zabít svoje rodiče, manželku nebo děti?“

„Jistěže měl,“ přiznal Sable. „Ale to je jen zvířecí nutkání, které se dá překonat.“

„Aha, ale co když se mu člověk rozhodne podlehnout? Co když se ho místo toho naučí nasměrovat? Co je pro takového člověka nemožné, když dostane do vínku správnou kombinaci intelektu, nadšení a příležitosti?“

„Nemuselo by se mu povést přesvědčit mě, že je v právu.“

„Výborně!“ zvolal Bland a potěšené zatleskal. „Já věděl, že mě určitě pobavíte. Jak vás mám odměnit? Ach, už to mám! Následujících pět minut se mě můžete vyptávat, na co chcete, bez obav, že by to mělo nějaké nepříznivé následky. Určitě máte spoustu otázek, ne?“

„Dobře, začněme něčím jednoduchým,“ souhlasil Sable, přestože si nebyl jistý, zda nevhodné otázky nevyvolají zlostnou reakci.

„Co je vaším cílem — podrobit si Walpurgis?“

Bland se rozesmál a potřásl hlavou.

„Potom co — celou Republiku?“

„Drahý pane Sable, to jste mě ve své neznalosti dost špatně odhadl! Nemám zájem cokoliiv si podrobovat. A netoužím vládnout impériu, ani bych to nedokázal.“

„Tak proč všechny ty masakry?“

„Nesmíte si plést dobytvačné války s válkami ničitelskými.“

Bland přešel k oknu, otevřel ho a Sable zaslechl tlumené výkřiky a steny obětí, které se ozývaly z kostela.

„Slyšíte to?“ ptal se Bland s ohnivým pohledem. „Tohle je symfonie, kterou miluji nade vše, pane Sable.“

Společně se zvuky vrazil dovnitř i závan horkého vzduchu a přinesl odporný zápach hnijícího a rozkládajícího se masa, krve, hmyzu a smrti. Sablovi se udělalo nevolno a zároveň se podivil, že si na ten pach během noci mírně zvykl. Začal chápat, jak někteří z Blando-

vých mužů mohli ztratit smysl pro objektivitu a vykonávali svou práci se zalíbením. Pouze když člověk vyšel z oné márnice a opět do ní vstoupil, uvědomil si celkový rozsah toho, co se tu děje.

„Proč jste vůbec přišel na Walpurgis?“ zeptal se Sable a tiskl si na nos a ústa kapesník, dokud Bland opět okno neochotně nezavřel a s lítostivým povzdechem se nevrátil na své místo.

„Uctívají tu Satana,“ ozval se nakonec Bland. „Narodil jsem se, abych sem přišel, a tahle planeta byla stvořena, aby mě přivítala. Byli jsme si souzeni. Je to dokonalé manželství a zůstane i nadále — tedy dokud nezabiju nevěstu.“

Sable ještě stále zápasil s rozhoupaným žaludkem, a tak raději zůstal zticha. Bland po chvíli pokračoval: „Naprostě upřímně řečeno, satanismus a uctívání d'ábla je ještě pošetilejší než teismus, ale pokud tomu věří celá planeta a její víru lze využít v můj prospěch, nijak zvlášť proti tomu nenamítám. Nikdy nezapomínejte: právě vaši duchovní, vaši morální vůdci, mi jako první nabídli azyl. A teď si myslí, že získají mou přízeň, když mě prohlásí za svého Temného mesiáše.“ Zasmál se. „Copak Satan potřebuje služebníky?“

„Vy je máte,“ ukázal Sable ven. „Bromberga a ty ostatní.“

„A než skončím, všechny je pozabím. Nic menšího bych od Satana nečekal. A ani vaši duchovní by neměli.“ Pohlédl na hodinky. „Vidím, že budu muset naši milou debatu ukončit, pane Sable. Vedle mě čekají jisté povinnosti, kterým se jednoduše nemohu vyhnout. Nechcete se jít podívat?“

„Raději ne.“

„Jak myslíte,“ řekl Bland a vstal. „Až odejdu, doprovodí vás stráže nazpět do pokoje. Můžete si z našeho poměrně omezeného menu objednat, co hrdlo ráčí, a moje knihovna je vám samozřejmě také k dispozici. Mezitím byste mi třeba mohl připravit seznam těch členů vaší civilní vlády, kteří jsou proti mně a dali by se přesvědčit, aby vás během vašeho pobytu v Tiferethu navštívili.“

Sable měl na jazyku námitku, ale Bland ho umlčel zdviženým prstem. „Už jste někdy slyšel o Kambrii III, pane Sable?“

„Ne.“

„Měl jsem příležitost strávit tam téměř celý rok poté, co mě donutili uprchnout z Nové Rhodesie. Nebyl to však úplně ztracený čas,

protože jsem si chtěl vyzkoušet pár teorií. Na Kambrii jsem zabil tři tisíce lidí — tři tisíce sedmnáct, abych byl přesný. Každý z nich pevně prohlašoval, že jsou určité věci, které by nikdy neudělal, tajemství, která by nikdy neprozradil, sliby, které by nikdy neporušil. Každý z nich bez výjimky ty věci udělal, prozradil tajemství a sliby porušil. Byli to silní lidé, pane Sable; mnohem silnější než vy — a ani nebyli oslabeni náboženstvím nebo smyslem pro povinnost. Měl byste o tom pouvažovat, pane Sable, než si příště zase pěkně popovídáme.“

Jižní konec Hodu nevypadal jako řeznictví; vypadal spíše jako otevřená jatka.

Jericho bez problémů vyklouzl z letadla a dostal se mimo letiště. Trosky Hodu mu však nedávaly smysl.

Město kdysi překypující životem, plné hranatých budov a rušných dopravních tepen přišlo o polovinu ze svých původních 200 000 obyvatel. Z domů zůstaly jen vypálené a rozbombardované trosky. Ulice byly zničené k nepoznání. Jericho věděl, že ho tu Bland nemohl očekávat tak brzo. Musel to být výsledek jakéhosi Blandova morbidního, krvežíznivého rozmaru, nic víc.

Ulice — tedy ty jejich části, které zůstaly neporušené byly plné odpadků, skla a ohořelých vraků vozidel všech tvarů a velikostí. A mezi hromadami nepoužitelné suti a harampádí se povalovala těla: zastřelená, ubodaná, spálená k nepoznání, všechna mrtvá.

Jericho neušel ani tři čtvrtě kilometru od letiště, když si uvědomil, že normální zdravý člověk by v takovémhle prostředí zákonitě vyvolal větší pozornost než cokoliv jiného. Vešel do zčernalé kostry malého domu a dal se do práce. Po chvíli se v potrhaném a zakrváceném oblečení vykulhal ven s levou rukou v krvavé pásce a popálení na mi na celém těle. Poté se s náležitě skelným pohledem v ušpiněné tváři začal prodírat rozvalinami.

Ke svému překvapení potkal několik dalších lidí, kteří byli v mnohem horším stavu, než se jevil on sám. Nemocní, zranění a zmrazení si ho vůbec nevšímali a kromě nich tu nebyl nikdo, kdo by se zajímal o jeho totožnost.

Čas od času zaslechl z dálky střelbu z automatických zbraní, ale protože město bylo spíš zmasakrované než okupované, nedovedl si představit, na koho byly ty dávky namířené.

Kulhal dál — větší část z pěti kilometrů prošel bez vážnějších potíží — a cestou vnímal ten masakr. Útočníci zjevně použili velké

množství zápalných bomb, ale piloti, kteří je shazovali, se sotva namáhali s přesným zaměřováním. Některé části města byly zasaženy tři- až čtyřikrát, jiné, ale nebylo jich mnoho, zůstaly nedotčené. Ale i v těch relativně nezničených oblastech se zdál jeho potlučený vzhled spíš pravidlem než výjimkou a nepřitahoval žádnou zbytečnou pozornost.

Nevěděl, kde má začít hledat svůj kontakt, avšak zdravý rozum mu napovídal, že je-li ještě naživu, musí být v té části Hodu, kterou zápalné bomby minuly. Největší takovou oblast prochodil bezúspěšně, strávil noc s mnohými ztracenými a zbědovanými dušemi ve vstupní hale jednoho vypáleného hotelu a následujícího rána se vydal do další nepoškozené části města.

Palba se ozývala častěji a dvakrát zaštěkala tak blízko, že se instinktivně vrhl k zemi. Naštěstí nebyl v okolí nikdo, kdo by si všiml hbitosti, s jakou to pokaždé provedl. V poledne konečně našel to správné místo: zamčený obchůdek, kde se věštilo z ruky, s fotografií bíle oděné ženy za výlohou a nápisem „Zavřeno“ vylepeným na dveřích. Počkal, až se pár zraněných ztratí z dohledu, rychle vypáčil zámek a vstoupil do malé předsínky. Ostražitě přešel na její konec, odhrnul korálový závěs a vešel do hlavní místnosti.

U okna seděla žena středního věku a tupě civěla do uličky za sklem.

„Máme zavřeno,“ řekla bezvýrazně, aniž se na něj podívala.

„Už ne,“ odpověděl a posadil se.

Otočila se, aby si ho dobře prohlédla. „Potřebujete doktora, pokud nějaký přežil, ne věstkyni.“

„Předpokládejme, že o tom rozhoduju sám,“ odtušil Jericho a v rukou si pohrával s balíčkem tarokových karet, který ležel na pětiúhelníkovém stolku vedle něho. „Bílá Lucy si myslí, že potřebuju věstkyni.“

„Jericho?“ vyslovila váhavě a hleděla na něj s jakýmsi morbidním okouzlením.

Přikývl.

„Co se vám stalo?“ vydechla nakonec.

„Nic.“

„Vždyť jste celý —“ zastavila se uprostřed věty. „Ale jistě: co by bylo na jatkách nápadnější než živé dobytče, že?“

„Proč vám Bílá Lucy nedala vědět, jaký převlek budu mít na sobě?“ ptal se a teprve teď vyvlékl ruku z pásky a protáhl si ji. „Domníval jsem se, že bude sledovat můj postup na každém kroku.“

„Je velmi nemocná,“ řekla žena.

„Co je s ní?“

„Mrtvice, stáří, kdo ví? Sem tam se se mnou spojila, ale většinou to byly blouznivé a absurdní myšlenky. Mám dojem, že umírá.“

„Takže ji už jasnozřivost opustila, nebo se jí ještě podařilo říct vám alespoň něco užitečného?“

„Ano. Jediné město mezi námi a Tiferethem, kde máte vůbec nějakou šanci na přežití, je Binah.“

„Binah,“ zopakoval zamyšleně. „To je jen nějakých sto dvacet kilometrů od Tiferethu, že?“

Kývla souhlasně hlavou.

„Mimochodem, proč se venku pořád střílí?“

„Kvůli vám,“ řekla žena.

„Mně?“

„Bland se nějakým způsobem někdy včera odpoledne dovítí, že jste obešel Netsah a jste na cestě do Hodu. Nařídil svým mužům, aby rozhlásili, že pokud vás v Hodu nezabijí, vrátí se a zničí, co z něj zbude. Do této chvíle zabili zhruba padesát mužů v naději, že jste to vy.“

„Vrátí se tak jako tak,“ řekl Jericho.

„Samozřejmě. Bombardoval Hod téměř před dvěma týdny, kdy o vás neměl ani potuchy. Poslal sem bombardéry, protože mu to působilo potěšení, a ze stejného důvodu se taky vrátí.“

„Kolík svých lidí sem přemístil?“

„Necelé dva tisíce.“

„A jak se přepravují mezi Hodem a Binahem?“

„Počkejte, zeptám se Bílé Lucy,“ řekla, zavřela oči a zamračila se. Za chvíli se na něj znovu podívala. „Není to k ničemu. Je takřka pomatená. Nic z toho, co vysílá, nedává smysl.“

„Dobře,“ prohlásil Jericho. „Možná mi sama můžete říct pár věcí, aniž byste musela volat Bílou Lucy.“

„Pokusím se.“

„Zaprvé, proč si to všichni ti lidé nechávají líbit? Proč bud' nezaútočí na Tifereth nebo odsud sakra neutečou?“

„Musíte pochopit jednu věc. Oni Konráda Blanda uctívají, Je to jejich Temný mesiáš a v jejich očích nemůže udělat nic špatného. Když se domnívá, že Hod musí být srovnán se zemí a jeho obyvatelstvo vyhlazeno, potom se určitě nemýlí. Tady nenajdete ty polovičaté uctíváče d'ábla, se kterými jste se setkal v Amaymonu nebo dokonce i v Ketheru. Tohle jsou opravdoví satanisti se vším, co k tomu patří. Věří v sílu a moc zla, mají úctu k podvodům, ponižování a nedůstojnému zacházení, setrvávají v hříchu a zkáze a nic jiného si ani nepřipouštějí. Jsou schopni zabít jeden druhého bez výčitek, nemají absolutně žádný strach ze smrti a jsou plně připraveni začít sloužit Luciferovi v jámách pekelných.“

„To je absurdní. Nikdo přece nechce zemřít. Dokonce i mučedníci na staré Zemi, když jim dali na vybranou, by raději přestoupili na jinou víru, než by zemřeli.“

„Pravda,“ přitakala. „Ale jejich náboženské víry neoslavovaly smrt a utrpení.“

„Oslavovaly Ježíše, kterého umučili na kříži,“ poznamenal Jericho.

„To proto, že on trpěl za ně. Za satanisty netrpí nikdo.“

„Stejně to není normální.“

„Mohl by Konrád Bland tolik dokázat v normálním světě?“ zazněla její odpověď.

Pokřčil rameny. „Tím jste vlastně odpověděla na moji následující otázku. Předpokládám, že ani tady, ani po tom všem, co se stalo, tu neexistuje žádné podsvětí, kterým bych mohl pomalu pronikat dál.“

„Není.“

„A jestli takhle vypadá dnes Hod,“ zamyslel se a vyhlédl z okna na zničené budovy v dálce, „nedovedu si představit, že v Binahu budu mít ještě nějaký kontakt.“

„Ano, budete, pokud přežila,“ řekla věštkyň. „Jmenuje se Celia.“

Chvilí přemýšlel a pak potřásl hlavou. „Nestojí to za riziko. Zvlášť když Bílá Lucy není při smyslech.“

„Jak jsem vám říkala, občas mívá světlé chvílky. Možná právě nestojí za riziko nespojit se s Celiou.“

„Pouvažuji o tom,“ slíbil Jericho nezávazně. „Mám ještě poslední otázku: existuje mezi Hodem a Binahem nějaká civilní doprava?“

„Pokud vím, tak ne. Je to sice možné, ale pochybuji o tom.“

„Takže pak to bude asi všechno,“ řekl na závěr, zvedl se a nasunul ruku zpátky do pásky. „Budete tady v bezpečí?“

„Budu tu v mnohem větším bezpečí než vy na vaší další cestě,“ odpověděla prorocky.

Donutil se k milému úsměvu a pak vykulhal předsínkou ven na ulici.

Procházel dál městem, oči, uši i nos nastražené, mozek od filtroval bídu a utrpení a pátral po nějakém způsobu, jak se dostat z Hodu. Nakonec uprostřed odpoledne narazil na dvojici vojenských transportních vozidel. Obě byla důkladně střezena. Šoural se po ulici kolem, tvářil se, že mu jsou naprosto lhostejná, a pomalu zmizel za nejbližším rohem. Pak se vmžiku oklikou vrátil.

Schoval se v ohořelých zbytcích nedaleké úřední budovy, počkal tam až do soumraku a pak vyšel zpátky na ulici. Frekvence výstřelů poněkud vzrostla, protože ve tmě bylo mnohem jednodušší než za denního světla zaměnit přítele nebo souseda za agenta Republiky. Naštěstí se však nestřílelo přímo u něj.

Stínem několika okolních neporušených budov se opatrně přikradl co nejbliže k nákladním autům a vyčkával. Konečně pak jeden strážný — ze svého místa jich viděl šest a několik dalších pravděpodobně hlídalo z druhé strany opustil svoje stanoviště a vydal se jeho směrem, aby si ulevil. Jericho uskočil do tmy, počkal, až ho voják mine, a pak ho prudce udeřil do týla a druhou ranou do ohryzku. Bezvzládné tělo odtáhl do nejbližší budovy, vmžiku se převlékl do uniformy a po několika minutách se nalíčil do podoby mrtvého muže.

Rychlým průzkumem odcizených dokumentů se dozvěděl, že nešťastník se jmenoval Jacinto Vargas a že bydlel v Netsahu, ale nenašel žádné informace o tom, kam se chystá transport.

Uvažoval, že se vrátí k autům, protože Vargasova delší nepřítomnost by mohla brzy vzbudit pozornost, ale nakonec to zavrhl: poslední věc, kterou potřeboval, by byla cesta na jih. A tak čekal v úkrytu, dokud se Blandovi muži nezačali ve skupinkách po dvou, po třech, po čtyřech scházet zpátky k vozům.

Nakonec kolem procházel osamělý voják a Jericho ho stáhl do stínů. Hodil ho na záda na zem a přitiskl mu nůž na hrdlo.

„Kam jedou ty auta?“ zašeptal. „Do Binahu!“ zakoktal muž a celý se klepal. „Kam dál?“

„Jenom do Binahu! Přísahám!“

Jericho se ho zbavil, ani k tomu nepotřeboval nůž. Vargasova podoba — přestože jí užíval teprve hodinu — byla už příliš nebezpečná a nechtěl, aby na jeho příští uniformě byly stopy od krve. Rychle si s obětí vyměnil oblečení, nalíčil se podle rysů její tváře, jak jen to za daných okolností nejlépe šlo, a z dokladů zjistil, že se teď jmenuje Daniel Manning. Pohrával si s myšlenkou, že u Manningovy mrtvoly nechá Vargasovy dokumenty, aby popletl toho, kdo nakonec tělo najde, ale pomyslel si, že se mohou v Binahu hodit, a nacpal si je do zadní kapsy. Po celou cestu se mu dařilo nosit s sebou sadu líčidel a ostatní pomůcky buď v malém vaku, nebo balíčku, nebo zastrčené za košili, ale věděl, že na vojenském autě by jakákoliv krabice nebo vyboulení uniformy upoutaly pozornost. Proto vytáhl pastu na modelování tváře, tubu s černou barvou na vlasy a krabičku s líčidlem, kterým mohl vytvářet různé odstíny pleti, a s lítostí zbylé náčiní zahodil.

Chvilí nato se vydal na shromaždiště k vozidlům. Pak už netrvalo dlouho a seděl natěsnaný na korbě jednoho z aut hned u zadního čela. S hlavou skloněnou na prsa předstíral spánek a třel se o ramena s Blandovými vojáky, zatímco se auta hnala dusnou nocí k vzdálenému Binahu.

## 20

*Jistěže každý člověk má duši. Jinak bych klidně mohl  
utrácet čas zabíjením zvířat.“*

— KONRÁD BLAND

Byla ještě tma, když v rozmezí pěti minut dorazily oba nákladní vozy do Binahu.

Jericho se krčil u zadního čela. Věděl, že za denního světla jeho maska před zraky Manningových kamarádů neobstojí, a tak, když jeho vozidlo zpomalilo a prudce zabočilo doleva, vyskočil ven. Pochyboval, že by si kterýkoliv ze spících vojáků vůbec uvědomil, že už není mezi nimi, ale nenechal nic na náhodě, a jakmile se nohama dotkl země, vyrazil v pravém úhlu od vzdalujícího se auta. Když uběhl asi půl kilometru, přičemž prokličkovával mezi budovami, vklouzl do jednoho vchodu a lapa po dechu. Naštěstí se za ním neozývaly žádné zvuky, které by svědčily o pronásledování.

Zůstal na místě ještě hodinu a vydal se ven až po východu slunce. Teprve tehdy si město poprvé dobře prohlédl.

Ať čekal cokoliv, Binah byl jiný.

Především byl relativně málo zničený. V ulicích se sice povalovalo několik mrtvých těl, nebo viselo z háků na sloupech městského osvětlení, ale uniformně nízké budovy stály nedotčené, vozovky nebyly poškozené krátery po bombách a zdálo se, že elektrická síť je funkční. Za druhé, pokud nebude počítat mrtvolu, neviděl nikoho z kolemjdoucích zraněného, což bylo v Hodu přímo pravidlem. V Binahu jste zjevně buď byli přímo určeni k likvidaci, nebo vás nechali žít, a lidé, kteří se pohybovali po ulicích, se zdáli zdraví a docela šťastní.

Téměř všichni muži nosili černé nebo rudé pláště zdobené znaky příslušných sekt a většina z nich byla ozbrojena jak noži, tak ručními zbraněmi.

Ženy dávaly z převážné části přednost stejnému oblečení z pásků kůže, které spatřil, když narazil na pohřební průvod s mrtvou kočkou. Holá poprsí, záda a zadky byly k vidění téměř všude, ovšem

Jericho by dal přednost tomu, aby si devadesát procent z nich přece jen vzalo na sebe nějaké další části oděvu, když ne kvůli ničemu jinému, tak aspoň z estetických důvodů. Rovněž si zbůhdarma lámal hlavu, co nosily v chladných walpuržských zimách.

Po ulicích se rovněž pohybovali vojáci a Jericho si všiml, že ostatní lidé se jim nijak zvlášť nevyhýbali. Nikdo je zajisté neoslavoval jako hrdiny-dobyvatele, ale ani je nepřijímal s výrazným odporem.

Nevěděl, zda někteří z vojáků nepatří k Manningově jednotce, a v nejmenším netoužil na sebe upozorňovat při hledání Celiina sídla v současném oděvu. Proto zahnul do úzké uličky a bez hnutí trpělivě čekal, až kolem půjde nějaký osamělý muž. Za dvacet minut mu osud přivedl do cesty vhodnou oběť a v krátké době si mohl přes vojenskou uniformu přehodit rudý plášť. S pocitem většího bezpečí se pak vrátil na chodník hlavní ulice.

Binah bylo malé město, které napříč neměřilo víc než tři kilometry, a Jericho doufal, že svoji kontaktní osobu najde ještě během dopoledne. Na její sídlo nakonec narazil až v podvečer a i tehdy ho málem minul, dokud si neuvědomil, že ochranné zbarvení se musí přizpůsobovat a že médium, které stálo u okna a nemělo na sobě nic víc než bílý korzet a vysoké boty, byla žena, kterou hledal.

Budova z cihel a jakéhosi tvrdého dřeva, které nedokázal identifikovat, působila poměrně nově a dotyčný obchůdek se nacházel v prvním poschodí. Vyšel po schodech a dvakrát zaklepal na dveře, na kterých stálo drobným zlatým písmem: Madame Celia, spiritismus a frenologie.

„Dobrý den,“ pozdravila ho ve dveřích a odvedla kolem páru křesel z prošíváné kůže, z nichž každé by pojalo dvě osoby ke chromované židli potažené vepřovicí. „Posaďte se, prosím.“

„Děkuju.“

Sedla si na podobnou židli proti němu a zeptala se:

„Jak vám mohu posloužit?“ Vůbec nedbala na to, jaký účinek by na něj mohla mít její obnažená ňadra.

„Rád bych se s někým spojil,“ řekl Jericho.

„Jaké je jméno té mrtvé osoby?“

„Bílá Lucy.“

„Vy jste Jericho?“

Přikývl.

„Žije ještě?“

„Jen tak tak,“ špitla Celia smutně. „I když je při vědomi, zřídka kdy hovoří smysluplně a srozumitelně. Přála bych si však, abychom se nerozpadly, až nás opustí. Ona je tím pojivem, které nás drží pohromadě.“

„Takže pro mě nemáte žádné zprávy?“ ozval se Jericho.

„Pouze jednu. Předala mi ji před pár hodinami.“

„Jakou?“

„Stále ještě neví, jestli vaše mise skončí úspěchem,“ řekla Celia. „Ale pokud ano, nesmíte zabít Johna Sabla.“

„Sable je v Tiferethu?“ nevěřil Jericho.

„Ano. Bez jeho pomoci se vám nepodaří uniknout.“

„A jak mi pomůže?“

„Bílá Lucy říká, že Sable bude vědět, co má dělat.“

„To je všechno?“

Kývla hlavou na souhlas.

„Nezmínila se aspoň o způsobu, jak se mám dostat do Tiferethu?“ ptal se Jericho.

„Ne,“ odpověděla věštkyň. „Je velice slabá a světlé chvilky už mívá jen málokdy. Myslím, že na předání té jedné jediné zprávy spotřebovala téměř všechny zbývající síly.“

„No dobrá,“ zabručel Jericho. Vstal a přešel k vysokému starožitnému zrcadlu, které viselo na stěně mezi různými nákresey lidských hlav a rukou. Chvilí studoval svůj obraz a pak se obrátil nazpět k ženě. „Můžete mi prozradit, co za oblečení mám na sobě?“

„Ten plášť a znaky patří mágům Infernalistické církve.“

„A kam by podle oděvu měl člověk zařadit vás?“ zeptal se s pohledem upřeným na její sotva zahalené tělo.

„Takhle se oblékají Dcery rozkoše,“ vysvětlila. „Mezi ženami v Binahu je to zdaleka nejrozšířenější sekta.“

„Musel jsem se hodně přemáhat, aby mi nevypadly oči z důlků, když jsem to tu viděl. Asi jsem udělal dobře když jsem raději moc neočumoval, co říkáte?“

Zasmála se. „Dovedete si představit, jak nepohodlné jsou korzety a vycpávky a podvazkový pásy? Samozřejmě, že se předpokládá, že nás budete obdivovat. Nosíme to oblečení, abychom se líbily, ne kvůli tomu, že by to bylo zvlášť praktické.“

„Potkal jsem dnes nejméně dva tucty Dcer rozkoše. Bylo to tedy nějak nápadné, když jsem záměrně uhýbal pohledem?“

„Pochybuji,“ uklidnila ho Celia. „Místní rodáci nás koneckonců vídávají dnes a denně a dá se předpokládat, že čas od času jsou zaloubaní do sebe. Ne, myslím, že se nemusíte obávat.“

„Dobře. Může se člen Infernalistické církve dostat do Tiferethu, aniž by mu v tom někdo bránil?“

„Ani nápad. Do Tiferethu a ven z něho mohou jediné Blandovi vojáci.“

„Mám v Tiferethu kontakt?“

„Ne, já jsem poslední. Jakmile opustíte Binah, musíte si poradit sám.“

„Je to všechno, co jste mi chtěla říct? Nerad totiž zůstávám příliš dlouho na jednom místě.“

„Ano, všechno.“

„Pak vám teda děkuju za pomoc,“ uzavřel rozhovor. „A dovolte mi, abych vám ještě řekl, že se mi moc líbí váš styl oblékání.“

„Děkuju,“ zaznělo bez přehnané skromnosti. „Přeju vám hodně štěstí.“

Odcházel ke dveřím, když tu jeho pozornost upoutal náhlý pohyb venku na ulici. Chvilí vyhlížel z okna a pak se podíval zpátky na Celiu.

„Přímo k vašemu domu jdou dva vojáci. Mají tu co po hledávat?“

„Pokud vím, tak ne,“ odpověděla.

„Kolik dalších obchodů a kanceláří je v téhle budově?“

„Pět.“

„Pak se tedy zřejmě není čeho bát,“ dodal. „Ale jen tak pro jistotu bych se raději někam schoval, než odsud zmizí. Máte tu ještě nějakou místnost?“

„Jenom záchod,“ řekla a ukázala na dveře.

„To bude stačit,“ odpověděl. Zašel dovnitř a nechal pootevřené dveře.

Nebyl uvnitř ani minutu, když se rozletěl hlavní vchod a dva vojáci — jeden vysoký, druhý střední postavy, oba štíhlí a svalnatí — vstoupili do Celiina obchůdku.

„Vy jste Madame Celia?“ tázal se vyšší voják.

„Ano.“

„Narodila jste se na planetě Beta Tau VIII, jinak známé jako Greenveldt?“

„Proč?“ zeptala se vyděšeně.

„Pokud neodpovíte na otázku, budu předpokládat, že vaše odpověď je kladná.“

„Ano, narodila jsem se na Greenveldtu.“

„Půjdete s námi.“

„Můžete mi říct, co to má celé znamenat?“

„Náš velitel Bland vydal příkaz, že všichni přistěhovalci se mají dostavit do Tiferethu k výsledku.“

Najednou zbledla a celým tělem se napjala. „Ale já přece nevím nic, co by se mohlo Konrádu Blandovi hodit.“

„To už nás nezajímá,“ odbyl ji voják. „Jdeme.“

„Prosím vás, ne!“ žadonila.

Vysoký voják pokrčil rameny a kývl na společníka. Oba přikročili k Celiu a hrubě ji uchopili za ruce.

„Jericho! Pomoc!“

Jericho vyšel ze záchodu a s klidem oba muže jednoho po druhém zastřelil. Mrtvá těla se skácela k zemi a Jericho přiklekl k bližší oběti a začal prohmatávat uniformu. „Prohledejte toho druhýho,“ nařídil Celiu. „Jestliže vás měli odvézt k Blandovi, musí mít nějaký doklad nebo povolení, aby je pustili z Binahu do Tiferethu.“ Celia ho poslechla a za malý okamžik oba drželi lístky podepsané Brombergem.

„S tímhle papírem se tam dostanu,“ prohlásil Jericho, „Ale je to propustka jen pro vojáky. Nezdá se, že by u sebe měli nějaký rozkaz, že vás mají předvést k výsledku“

„Takže mě budete muset nechat tady,“ řekla Celia a viditelně se jí ulevilo.

„To nejde,“ odporoval. „Někdo je sem musel poslat. Dříve nebo později je začnou hledat a budete mít na krku další vojáky.“

„Tak potom odsud odejdu.“

„Ani to nebude k ničemu,“ zavrtěl hlavou. „Z Binahu se bez povolení nedostanete a ve městě vás za chvíli najdou. A když vás budou mít, určitě už najdou způsob, jak vás donutit mluvit.“

„Nikdy bych jim o vás nic neřekla!“

„Ale ano! Není to ani pět minut, co jste mě volala jménem, když jste si jen pomyslela, že by vám mohli ublížit. Nemůžu si dovolit, abyste jim padla do rukou.“ Dlouze se na ni zadíval. „Mrzí mě to,“ řekl lítostivě.

Namířil na ni svou zbraň a vypálil.

Chvíli se pokoušel naaranžovat těla tak, jako by Celia přišla o život, když se bránila vojákům. Pak si svlékl plášť pečlivě ho složil, vyšel na ulici a hodil ho do nejbližšího dekompozéru.

Našel auto jištěné pouze elektronicky, odcizil ho, na okraji města předložil propustku a za okamžik se řítíl plochou vyprahlou rovinou k Tiferethu.

## 21

*„Proč by si měl někdo přát, aby se dostal do pekla,  
kdyby mu nechtěl vládnout?“*

— KONRÁD BLAND

Sable přešel přidělenou místností snad po tisíci: tři krát čtyři metry s umyvadlem a záchodem v jednom koutě. Za dveřmi už nikdo nehlídal, dokonce ani nebyly zamčené. Po rozhovoru před dvěma dny mu dal Bland svobodu pohybu po celém kostele.

Problém spočíval v tom, že o ni vůbec nestál. Jediné místo, kde nemusel přihlížet mučení a nesnesitelné agónii, byl tento pokoj, a tak zůstával uvnitř a odmítal odtud vystrčit paty, dokud si ho Bland zase nezavolá. Z místnosti stejně jako ze zbytku kostela odstranili veškeré náboženské artefakty. Nad postelí visela Blandova fotografie pořízená v noci na nějaké vzdálené planetě a Sable nenašel dostatek odvahy ji odstranit. Nacházela se tu menší knihovnička plná časopisů, kam Bland v minulých letech napsal pár článků pro různé okrajové a extrémistické politické frakce. Sable je z nedostatku jiné, lepší zábavy pročetl a došel k závěru, že Bland si dával dobrý pozor na jazyk, když se svěřoval se svými filosofickými zásadami, které se obvykle plně shodovaly s názory příslušných skupin sponzorů.

Nakonec, unavený věčným přecházením sem a tam a bez nálady na četbu dalších Blandových traktátů, si sedl na malou dřevěnou židli, opřel si nohy o bok postele, sepnul ruce za hlavou, zaklonil se a začal myslet na domov. Doufal, že Siboyan nedovolí chlapcům, aby se honili po zahradě, a nezapomene ji zalít. Umínil si, že jestli se mu vůbec kdy povede dostat z Tiferethu živý, zasadí pár dalších divokých narcisů na záhonky před domem. Vzpomněl si také, že jeho dcera bude mít brzy narozeniny, ale když se snažil vybavit si přesné datum, rozmrzele zjistil, že si ho nepamatuje. Dokázal si ji představit, jak se před večerí ve svém pokoji učí, píše pedantské slohové práce s důstojností, kterou dokáže sebrat pouze devítiletá holčička jež si usmyslela zalíbit se paní učitelce, a plánuje, co za pořady bude po jídle sledovat na videu. Později udělá Siboyan chlapcům pravi-

delné večerní kázání o tom, že si mají dělat úkoly včas, a oni se s reptáním odšourají do svého pokoje (kde za sebou zamknou, nasimulují zvuky, jako že se učí, a přitom možná sehrají rychlou partičku karet).

Celé roky si nikoho — dokonce ani Siboyan — dostatečně nepovažoval a měl je více méně za samozřejmost. Pakliže odtud vyvázne živý, už to nikdy neudělá. Čím více na rodinu myslel, tím více fyzicky toužil být s nimi, poškádlit se s chlapci a nechat dceru, aby mu vysvětlila nějaký obskurní vědecký nebo právní princip, usnout v objetí Siboyan a hlavu mít na jejích malých prsou, která vypadala tak pevná, ale byla hebká na dotyk. Pokud se odsud dostane živý. Pokud...

Náhle se otevřely dveře a dovnitř vstoupila vysoká rudovláska oblečená do kostýmu Dcer rozkoše.

Sable ji zkoumal zkušeným okem. Kdysi bývala celkem hezká a i nyní byla ještě přitažlivá, ale na prsou měla malé, přesto však zřetelné jizvy od vkládání implantátů a naprosto hladká kůže kolem očí jasně prozrazovala nedávnou plastickou operaci. Rovněž vlasy zářily natolik, že barva nemohla být přirozená, a i na bradavkách spatřil stopy po líčidle. Odhadoval ji na padesát, ačkoliv ze vzdálenosti deseti metrů by se dalo uvažovat i o polovině. Postavila se před Sabla, vědomá si jeho zkoumavého pohledu, a bez jediného mrknutí na něj také upírala svůj zrak.

„Takže vy jste ten John Sable,“ ozvala se nakonec hlubokým hlasem se zřejmou snahou, aby zněl téměř chraplavě.

„Kdo jste?“ otázal se.

„Magdaléna Jezábel.“

„Nejvyšší kněžka?“

„Nejvyšší *emeritní* kněžka,“ opravila ho s úsměvem, při kterém jí rysy obličeje poněkud zhrubly. „V současné době je Nejvyšší kněžkou Dcer rozkoše Magdaléna Hekatová.“ Přešla k lůžku, posadila se na něj a mimovolně zkoušela, jak pruží. „Máte velice nepohodlnou postel,“ oznámila posléze.

Pokrčil rameny.

„Můžete mi věřit, pane Sable — postele jsou moje specialita a tahle je neforemná až běda.“

„Třeba byste mi mohla sehnat lepší,“ prohlásil.

„Promluvím si o tom s Blandem.“

„Předpokládám, že vás tady nevězní,“ dodal suše.

„Předpokládáte správně.“

„Proč jste za mnou přišla?“

„Jen tak, ze zvědavosti,“ řekla Magdaléna Jezábel. „Konrád Bland je z vás nadšený, takže jsem vás chtěla poznat osobně.“

„A ukojila jste svoji zvědavost?“

„Ani trochu. Například jsem si všimla, že nosíte amulet Kultu Kálí. Spíše bych čekala, že budete praktikovat vúdú.“

„Proč si každý myslí, že všichni černoši musí nutně věřit vúdú?“ zeptal se trochu podrážděně. „Začněte sama odsekováť slepicím hlavy a vyzpěvovat pozpátku gregoriánský chorály, abyste zjistila, jak se vám to bude líbit.“

„Omlouvám se, jestli jsem se vás nějak dotkla,“ řekla mile. „Od té doby, co je tu Konrád Bland, na vnitřním přesvědčení člověka ostatně tolik nezáleží.“

„Když už o něm mluvíme, nevíte, jaké má se mnou plány?“

„Z nějakého důvodu si vás velmi oblíbil. Zabít vás skutečně nechce.“

„Takže ve formě rukojmí si ze mě udělal společníka,“ řekl Sable s trpkým úsměvem.

„Společníka zrovna ne,“ podotkla Magdaléna Jezábel a mimoděk sebou pohnula, čímž se na její tělo naskytl mimořádně krásný pohled. „Spíš něco jako maskota. Bavíte ho. Rozesmíváte ho. Dokud ho budete fascinovat, bude s vámi zacházet stejně jako s nějakým domácím mazlíčkem.“ Zvednutím ruky ho zarazila, když se chystal něco namítnout. „Není to tak náročné, jak se to na první pohled zdá, pane Sable. Koneckonců jsou i jiné možnosti“

„Už jsem je viděl.“

„Pravda, je poněkud excentrický,“ pronesla rozpačitě, „ale člověk se musí umět dívat dál.“

„Na všechny ty ostatní mrtvoly, vidíte?“ doplnil a hořce se zasmál.

„Vy to nechápete!“

„Chápu to skvěle. Chystá se na Walpurgisu pozabíjet všechny do posledního muže, ženy a dítěte, a až s tím bude hotov, pustí se pravděpodobně do zvířat.“

„Tak to vůbec není! Je to Temný mesiáš!“

„Je to Řezník z Borigy II!“ vyhrkl pobouřeně. „Dovede jen zabíjet!“

„Mýlíte se!“ křikla s planoucím pohledem. „Musí nejdříve vymýtit starý řád, než ho nahradí svým vlastním!“

„K jeho novému řádu se nebude mít kdo přidat, protože nikdo nezůstane naživu.“

„Ale zůstane! Soustředil nás pár kolem sebe, těch, kdo jsou dostatečně prozíraví, aby ho pochopili a vytvořili zárodek nového věku, který nastolí. Byla jsem Nejvyšší kněžkou Dcer rozkoše, pane Sable. Měla jsem bohatství a moc a lidé si mě vážili. Proč si myslíte, že jsem se toho všeho zřekla přišla do Tiferethu?“

„Ani bych se neopovažoval hádat,“ řekl se špetkou suché ironie.

„Protože jsem viděla sílu, kterou vládl, moc, která z něho vyzařovala. Uvědomila jsem si, že my všichni ostatní jsme jen povrchní amatéři. Proč uctívat Satana, když mezi nás přišel Konrád Bland, ďábel z masa a kostí?“

„Jinými slovy, chtěla jste u toho být od samého začátku,“ dobíral si ji s chladným, tvrdým úsměvem.

„Proč bych to měla popírat? Bland představuje nejschopnější sílu v celém vesmíru. Proč se nepřidat pod jeho vlajku? Proč myslíte, že Poslové v Tiferethu rozpustili svoji církev? Protože si uvědomili, že se tu objevil Pán, a nespatořovali žádné opodstatnění pro svou další existenci. Bland stvoří nový svět, novou Republiku a my, kteří jsme měli dostatek předvídavosti a začali mu sloužit od prvních chvil, s ním budeme sedět v čele.“

„Copak nevidíte, že vás všechny do posledního pozabíjí? Přívržence i nepřátele?“ zeptal se Sable, přičemž mu v hlase zazněla kapka lítosti. „Ještě nechápete, co je zač?“

„Je živým ztělesněním síly a moci samotného Lucifera.“

„A tomu přisluhujete a klaníte se — *jeho* moci a síle?“

„Ano.“

„Co když se ten vrah z Republiky dostane až sem a Blanda zabije? Budete potom uctívat jeho jako ještě většího zabijáka?“

„To se nestane,“ řekla rozhodně.

„Ale co *kdyby*?“ nedal se Sable.

„Nestane se to!“ zopakovala. „Zastavíme ho ještě v Binahu.“

„To už se dostal až do Binahu?“ udivil se Sable. „Opravdu pronikl tak daleko?“

Bylo vidět, že daná tematika kněžce není právě po chuti. „Náš vůdce Bland se tak dnes ráno vyjádřil.“

„Potom byste opravdu měla nad mou otázkou důkladně pouvažovat,“ vyzval ji Sable. „Zanedlouho už také nemusí být pouze akademická.“

„V Binahu ho zastavíme!“

„Myslel jsem si, že ho dokážu zadržet hned v Amaymonu, když o našich zvyklostech ještě téměř nic nevěděl,“ poznamenal Sable. „A Bland při pokusech o jeho zastavení srovnal se zemí několik měst.“

„Zničil by ta města tak jako tak,“ bránila se rozpačitě.

„Já vím. Proto také doufám, že ten vrah své poslání splní.“

„Celé tohle téma se mi zdá nechutné.“

„Mně taky,“ souhlasil Sable a na tváři mu pohrával ironický úsměv. „O čem jiném se chcete bavit?“

„O ničem. Ale možná bych vám měla přinést Landovy spisy.“

„Už jsem je četl,“ řekl a ukázal na hromádku časopisů. „To psal z politických důvodů,“ vysvětlila a opovržlivě pohodila hlavou směrem k magazínům. „Momentálně pracuje na rozsáhlém svazku, ve kterém shrne celou svou osobní filosofii.“

„Kdo to bude číst, když budou všichni mrtví?“

„S vámi se velice špatně diskutuje, pane Sable,“ řekla podrážděně. „Nedovedu pochopit, proč vás Bland nechává žít!“

„Bavím ho,“ napodobil ji sarkasticky.

„Mě tedy ale vůbec ne!“

„Zato jste však přinejmenším ukojila svou zvědavost,“ ušklíbl se.

„Ne tak docela,“ řekla pomalu a pečlivě ho studovala pohledem. „Možná bych s váma měla jít do postele. Třeba máte určité kvality, které nejsou na první pohled vidět.“

„Nezdá se vám trochu proti zdravému rozumu — mluvit zrovna tady, v takovémhle prostředí, o požiticích?“

„A kde jinde by to mělo být lepší?“ odporovala a začala se vysvlékat.

„Nevím přesně, jak bych vám to měl říct, Magdaléno Jezábel,“ ošíval se, „ale jsem ženatý a slíbil jsem své ženě věrnost.“

„No jistě — Kult Kálí,“ prohlásila opovržlivě. „Teď jste dokonale ukojil moji zvědavost, pane Sable.“ Vstala z po stele. „Na vašem myšlení a povahových rysech je sotva co obdivuhodného nebo zábavného.“

„To je mi opravdu líto.“

„Až si promluví s Konrádem Blandem, bude vám to možná líto ještě víc,“ slíbila.

Naposledy si ho změřila pohrdavým pohledem a vyšla z místnosti.

## 22

*„Vítězství Zla je nevyhnutelné stejně jako střídání ročních období.“*

— KONRÁD BLAND

Napůl cesty mezi Binahem a Tiferethem sjel Jericho ze silnice. Protože předpokládal, že na postupu k Blandovu hlavnímu stanu bude muset střílet i z větší dálky než doposud, posbíral pár kamenů, položil je ve dvaceticentimetrových vzdálenostech na nízkou větev jednoho stromu, ustoupil zhruba o patnáct metrů, zamířil a vyzkoušel si přesnost své pistole.

První kulka se zavrtala do větve dobrých deset centimetrů níž a nalevo od místa, na nějž zacílil. Seřídil tedy jemně mířidla zbraně a potom v rychlém sledu třikrát vystřelil. Kamenné cíle se rázem proměnily v prach. V ukradeném autě našel také laserovou pistoli, a proto se vrátil k vozidlu, vytáhl ji ven a opakoval stejný postup, dokud nebyl i s její přesností spokojen. S nožem se nezatěžoval. Nejenže byl jeho oblíbenou zbraní, ale také se k němu uchýloval, když všechny ostatní prostředky selhaly, nebo se za daných okolností nedaly použít. Vůbec neuvažoval, že by ho snad měl po potenciální oběti házet a tím o něj přijít.

Jericho neměl nejmenší zájem dostat se do Tiferethu ještě před setměním, a proto dal auto na zvedák a předstíral, že pracuje na výměně pneumatiky pro případ, že by si ho někdo z vozidla, které by náhodou projíždělo kolem všiml a zajímal se, proč stojí na krajnici. Shodou okolností za celou dobu nejelo ani jedním směrem žádné auto a Jericho s posledními paprsky západu slunce složil zvedák, sedl si za volant a vydal se na sever do Tiferethu. Minul zbytky tří malých vesniček, z nichž nezbylo víc než zčernalé ruiny, a za půl hodiny dorazil k první Blandově obranné linii kolem města. Předložil propustku a v klidu počkal, až ho voják ověří v přenosném počítači a vydá mu povolení k další jízdě.

Zastavili ho ještě dvakrát, vždy ho zběžně prověřili a pustili dál.

Závěrečná kontrola ho čekala na samém okraji města a byla mnohem důkladnější než kterákoliv z předcházejí cích. Jeho tvář — na kterou vypotřeboval poslední zbytky líčidel — porovnávali s fotografií z dokumentů, v počítači opět zkontrolovali propustku, prohlédali auto, zda v něm neskrývá černé pasažéry, a zkontrolovali i registrační čísla zbraní. Když nebyl schopen prokázat vlastnictví laserové pistole, zabavili mu ji.

Téměř na hodinu ho kvůli tomu zadrželi, ale nakonec mu povolili pokračovat v jízdě a Jericho pouze s nepatrným čůrkem potu, který mu začal stékat po čele, pomalu, ale jistě vjel do Tiferethu.

## 23

*„V lexikonu Zla nemají výrazy jako lítost  
a slitování co dělat.“*

— KONRÁD BLAND

„Díky Satanovi kostely Republiky nezkrachovaly,“ prohlásil Bland. „Je na čase, aby se obnovila rovnováha.“

Sabla odvedli z pokoje těsně před půlnocí. Bland jako obvykle spal až do samého poledne a nyní se právě chystal povečeřet. Chtěl mít společnost a trval na tom, aby se k němu Sable přidal.

Detektiva doprovodila vojenská eskorta dolů do přízemí kostela a do rozlehlé místnosti, ve které se kdysi konaly iniciační obřady, při nichž zasvěcovali novice do Báalových posvátných ceremonií. Bland však sál proměnil v jídelnu.

Místnosti vévodil rozměrný vyleštěný stůl dlouhý bezmála deset metrů. Stěny pokrývaly Blandovy fotografie a hologramy a na malé plakety nechal zapsat, co považoval za své nejpronikavější postřehy. Sám Bland seděl obklopený čtyřmi ozbrojenými strážci v čele stolu a Sabla nasměrovali k židli na jeho opačném konci. Nabídli mu jídlo, ale zápach byl tady dole mnohem silnější a jeho chuť k jídlu, už tak nevalná od samotného příjezdu do Tiferethu, zmizela úplně. Zdálo se, že Bland nasává pach s radostí, nebo mu přinejmenším nevadí. V každém případě, jak si Sable všiml, to bezpochyby nijak neovlivnilo zjevné potěšení, s jakým hltal večeři.

„Copak se stalo, pane Sable?“ vyptával se Bland mezi sousty. „Nechcete se pochlubit nějakým svým názorem?“

„Moje názory už znáte,“ utrousil Sable chladně.

„Výborně řečeno, pane Sable!“ chválil ho Bland s úsměvem. „Náramná diplomacie! Děláte mi radost, jen co je pravda! Jako všichni lidé s dobrými úmysly i teď věříte ve slušné chování, laskavost a sílu tolerance.“ Odmlčel se a znovu se uchechtl. „Zajisté si uvědomujete, že přesně tyhle vlastnosti se farmáři snaží vypěstovat u svých ovcí.“

„Ovci ale nemůžete zavraždit.“

„Nesmíte mé posuzovat tak nemilosrdně, pane Sable.“ bránil se Bland. „Pokud existuje Bůh, pak odsoudil k trestu smrti každou lidskou bytost už při početí. Já jsem jen talentovaný amatér.“

Do místnosti vstoupil další voják, došel k Blandovi a něco mu pošeptal do ucha. Bland se zamračil a vydal pár rozkazů, ovšem natolik tlumeným hlasem, že Sable nerozuměl ani slovo. Voják zasalutoval a ztratil se ve dveřích.

„Všechna čest Republice,“ prohlásil Bland. „Jejich zabiják se dostal na míli odtud.“

„Chytili jste ho?“ chtěl vědět Sable.

„Každým okamžikem k tomu dojde. Už jsme ho obklíčili. Ale propracoval se mnohem blíže, než jsem očekával. Myslím, že bych měl zítra zkontrolovat své obranné linie.“ Vyslal k Sablovi andělsky nevinný úsměv. „Ale dost už bylo těch špinavostí. K večeri jsem vás pozval, pane Sable, protože nás po jídle přijde pobavit Magdaléna Jezábel.“

Z dálky se ozvalo několik výstřelů.

„Tak, a je to,“ zaradoval se Bland. „Ušetří mi to rozhodování, jestli ho mám zabít nebo najmout. Tváříte se zklamaně, pane Sable; nebuďte. Mě nemůže nic zabít, a tak ani vás nezasáhne zbloudilá kulka nebo laserový paprsek. Nedáte si kousek koláče?“

„Ne, děkuju.“

„Kam se poděla vaše velkomyslnost, pane Sable?“ káral ho Bland. „Není mnoho lidí, se kterými bych se dělil o svůj majetek — nebo o potravu.“

Sable pohodil vzdorovitě hlavou, načež Bland pouze pokrčil rameny.

„Pokud je to tedy vaše poslední slovo, patrně by mě to nemělo nijak rmoutit. Aspoň zbude víc pro mne.“

Hltavě se pustil do dezertu. Pak se však náhle zarazil.

„Sakra!“ zaklel podrážděně. Natáhl se pro ubrousek a začal jím potírávat malou skvrnku na bílém saku. „Spoustu věcí dělám bez sebemenších potíží, ale nedokážu se najíst, abych se při tom neumažal.“ Namočil ubrousek do sklenice s vodou a energicky třel ušpiněné místo.

Sable zaslechl dvě nové dávky, tentokrát znatelně blíže, a za okamžik se do jídelny přiřítíl další voják.

„Poslouchám,“ vyzval ho Bland a vzhlédl od čištění.

„Unikl nám, pane,“ hlásil voják, přičemž nervózně přešlápl z nohy na nohu.

„Jak?“

„Nezachytili jsme žádnou zprávu, pane. Zřejmě jim zničil vysílačku.“

„Vypadněte!“ zařval Bland. „Vypadněte a nevracejte se, dokud nebude mrtvej!“

Vojákoví nebylo třeba další výzvy, aby se vzdálil z blízkosti rozhněvaného velitele. Když se za ním zavřely dveře. Bland je ještě dlouho propaloval pohledem, ale nakonec se znovu vrátil ke svému zákusku. Na okamžik si s ním pohrával a pak ho prudkým pohybem ruky smetl ze stolu. Talíř se rozletěl na sto drobných střepů.

„Sakra, sakra, *sakra!*“ křičel Bland. „Co si to ten idiot myslí, že si vlezl do Tiferethu, jako kdybych byl nějaký obyčejnej člověk, kterýho může zabít, jak se mu zachce? Má tu čest s Konrádem Blandem!“ Hlas se mu změnil na vysoký pisklavý vřesk. „Co se to děje s vaší vládou, pane Sable? Nejdříve mi poskytnou azyl a teď nehnou ani prstem, aby toho vraha zastavili!“

Sable si povzdechl. „Pokud jste to do této chvíle ještě nepochopil, opravdu nevím, jak bych vám to mohl vysvětlit.“

Bland v návalu zlosti svažtil na moment obličej — a pak náhle, jako by se nic nestalo, sešpulil rty do milého úsměvu a vstal.

„Omluvte, prosím, pane Sable, že mi trochu došla trpělivost. Takhle se opravdu vůbec nechovám. Nicméně, pokud jsme tedy dovečeřeli, domnívám se, že je čas na trochu zábavy.“

Naznačil Sablovi a dvěma z osobních strážců, aby ho následovali, a vydal se k zadnímu východu. Vstoupili do matně osvětlené chodby, která je po více než padesáti metrech zavedla do malé místnosti, jež kdysi sloužila jako soukromá kaple. K dlaždicové podlaze bylo ještě stále při šroubováno několik čalouněných sedátek, ale oltář někdo odstranil a nahradil ho rozměrnou obdélníkovou konstrukcí, kterou vpředu halila opona.

Bland se usadil do první řady a pokynul Sablovi, aby učinil totéž. Detektiv si všiml několika elektrických kabelů, které vedly od zakryté konstrukce k malému panelu, který právě jeden ze strážců přinášel Blandovi.

„Pustíme si trochu hudby,“ řekl Bland a za okamžik se z reproduktorů začaly do kaple linout tóny jakési bizarní symfonie.

Bland kývl na strážce, aby roztáhli oponu, za kterou se objevila velká nádrž s vodou. Uvnitř se v koženém oděvu svého řádu a s náležitými šperky nacházela Magdaléna Jezábel, ruce a nohy volně přivázané k výztuhám na bocích nádrže. Sablovi trvalo téměř celou minutu, než si uvědomil, že je celá pod vodou a už nedýchá. Vlasy jí plavaly vzadu a nahoře kolem hlavy a jemně se vlnily sem a tam, unášené mírnými proudy vody.

„Proč jste ji zabil?“

„Přišla za mnou dnes odpoledne a chtěla, abych vás zlikvidoval,“ prohlásil Bland. „Nakonec to udělám; možná dokonce už dnes v noci. Ale Konrádu Blandovi nebude nikdo rozkazovat. Nikdo!“

Stiskl knoflík na panelu a Sable zaslechl hukot elektřiny. V následujícím okamžiku sebou tělo Magdalény Jezábel prudce zaškubalo, jak vodou projel silný náboj.

„Vidíte, pane Sable,“ pokračoval Bland se spokojeným úsměvem, „člověk nemusí být nutně naživu, aby bavil ostatní.“

Příštích dvacet minut, zatímco hudba přecházela do disharmonického crescenda a Bland ji notu po notě sledoval na ovládacím panelu, sledoval Sable s hrůzou tanec smrti Magdalény Jezábel, ale nemohl od té šílené podívané odtrhnout oči.

Pak bylo konečně po všem a Bland, najednou bez nejmenšího zájmu, nařídil strážným, aby znovu zatáhli oponu.

„Asi to příště zkusím s živou ženou,“ pošeptal mu důvěrně. „Samozřejmě se to bude odlišovat jenom v prvních pár krocích, ale i to by mohlo být zajímavé, nemyslíte?“ Sable, stále ještě otřesen předcházejícím zážitkem, se nezmohl na odpověď.

„Ale no tak, pane Sable,“ řekl Bland. „Během své profesionální kariéry jste bezpochyby viděl i méně příjemné scény. A neplýtvajte zbytečně soucitem na naši Dceru rozkoše. Měla úkol a splnila ho obdivuhodně.“

„Copak měla za úkol, aby vás takhle pobavila?“ dožadoval se Sable.

„Ne.“ odpověděl Bland. „Jím úkolem bylo zemřít.“

„Pro nic za nic?“

„Přesně,“ řekl Bland s úsměvem. „Zvažte moji pozici, pane Sable. Pokud takhle zacházím s nevinnými, zkuste si domyslet, jak se mě bojí provinilci.“

„Jste šílenec!“

„Takto o mně s potěšením smýšlejí moji nepřátelé,“ uchechtl se Bland. „A to je zároveň oslabuje.“ Nedaleko od kostela zaštěkaly další výstřely. „Všechny, kromě jediného, mám ten dojem,“ dodal s letmým stínem znepokojení ve tváři.

„Ještě ho nedostali,“ zabručel Sable udiveně. „Ještě tu někde je!“

„Chytíme ho, nemějte strach,“ řekl Bland nevlídně. „To vám slibuju, pane Sable.“

„To už jste mi sliboval před třemi dny,“ prohlásil Sable. „Zdá se, že si začínáte plést, komu máte projevovat věrnost,“ řekl Bland s úsměvem. „Kdybyste náhodou zapomněl, přišel jste do Tiferethu, abyste mě chránil.“ Sable si pohrdavě odfrkl.

„Chcete mi říct, pane Sable, že kdyby v téhle chvíli váš vrah vstoupil do dveří, vy byste se pro mne neobětoval?“

„Kdyby právě teď otevřel dveře, vysypal bych mu cestu květinami!“ vyštěkl Sable.

„Škoda, že se necháte tak lehce oklamat,“ povzdechl si Bland. „Copak jste se ještě nepoučil, že jsem nepřemožitelný? Co dělá s těmi hlupáky na ulici, je jedna věc; co by ho čekalo tady, je něco docela jiného. Ujišťuju vás, že do téhle budovy se nedostane.“

„Uvidíme,“ prohlásil Sable s náznakem většího přesvědčení, než jaké cítil.

„S největší pravděpodobností vedeme stejně jen akademické řeči,“ uzavřel Bland. „Dlouho jsem neslyšel žádnou další střelbu.“ Obrátil se na jednoho ze strážců. „Zjistěte, jestli jsme ho už zlikvidovali.“

Voják odešel z kaple a Bland si pohrával s ovládacím panelem, ačkoliv nemohl sledovat, jak se tělo Magdalény Jezábel kroutí v křechách.

„Přestáváte mě bavit, pane Sable,“ řekl nakonec. „Doufám, že jste ještě nevyčerpal veškeré své schopnosti starat se o mé rozptýlení.“ Sable neodpovídal.

„Ale, ale, pane Sable,“ pokračoval Bland. „Kolem mne jsou jen samí pitomci, zbabělci a patolízalové. Byl bych velice nerad, kdyby náš vztah měl skončit.“

„Čím vás mám pobavit — tancem pod vodou?“ zeptal se Sable s planoucím pohledem.

„To už je lepší, pane Sable!“ zvolal Bland s potlačovaným smíchem. „Takovou náladu rád vidím. Váš skvělý smysl pro humor, zatímco smrt po vás natahuje své spáry!“

Po chvíli se strážce vrátil do místnosti a Bland se zvedl a přešel k němu, aby si s ním promluvil o samotě. Vyměnili si tlumeně pár slov, pak Bland vytáhl z opasku malou pistoli a vypálil muži kulku mezi oči.

„Měl byste se z toho poučit,“ obrátil se k druhému vojákovi, který stál bez hnutí. „Nikdy mi nenoste dvě špatné zprávy za den.“

„Co se stalo?“ vyzvídal Sable.

„Všechny naše komunikační linky jsou mimo provoz,“ vysvětlil Bland zamračeně. Sable se rozesmál.

„Co vám na tom připadá tak vtipné?“ utrl se na něj Bland.

„Ještě stále vám nedochází, co se děje?“

„Říkal jsem vám: spoje jsou hluché. Je to technická porucha, nic víc.“

„Vaše spoje nejsou hluché,“ opravil ho Sable. „Ale vaši spojaři ano. A k tomu mrtví.“

„Nesmysl! Mám tam venku pět tisíc mužů!“

„A jediný člověk vás obklíčil!“ zasmál se znovu Sable.

„Přestaňte se mi vysmívat!“ zaječel Bland. Na okamžik sklopil zamyšleně hlavu a potom znovu vzhlédl. „Pojďte se mnou, pane Sable. Vidím, že nastal čas, abych přiložil ruku k dílu.“

„Nepodaří se vám ho zastavit,“ tvrdil Sable tentokrát s mnohem větší jistotou.

„Ale podaří,“ odsekl Bland, když vycházel ze dveří. „Ale nemyslete si, že zapomenu na váš výsměch. Pár příštích hodin se budu plně věnovat likvidaci toho začátečníka, který si myslí, že se může beztretně postavit proti Konrádu Blandovi. Ale ve chvíli, kdy s ním skončím, pane Sable, obrátím svou pozornost na vás — a slibuji vám, že to nebude příjemný zážitek.“

## 24

„Člověk nesmí nenávidět svou oběť.“

— KONRÁD BLAND

„Člověk nesmí nenávidět svou oběť.“

— JERICO

Bland odvedl Sabla a zbývajícího tělesného strážce do hlavního sálu a cestou si z vojáků na strážních stanovištích vybral pět dalších mužů. Tentokrát se na podlaze nacházelo poněkud méně těl, než když tu byl Sable poprvé, což naznačovalo, že i přes svá tvrzení o pravém opaku byl Bland v posledních několika dnech nadmíru zaneprázdněn postupem zabijáka a této nejotřesnější místnosti ne věnoval žádnou zvláštní pozornost.

„Kolik z vojáků v areálu kostela má komunikační zařízení?“ zjišťoval Bland.

„Asi patnáct,“ odpověděl jeden ze strážců.

„Dobře. Doneste sem vysílačku a zříd'te mi tu velitelské stanoviště. Chci být s nimi v neustálém spojení — a běda tomu důstojníkovi, který se neohlásí okamžitě, když se s ním pokusím navázat kontakt.“

Voják zasalutoval, poslal jednoho z mužů pro vysílačku a sám začal vyklízet a vyhrazovat část sálu.

Sable se rozhlížel kolem sebe a ironicky pozoroval, jak Blandova blízkost změnila jeho pohled. Dokonce víc, než očekával. Zmasakrovaná těla, lidé stažení z kůže, mrtvolky a skoromrtvolky zavěšené na trámech nebo řeznických hácích, to vše ho naplňovalo morálním pobouřením — ale prvotní šok dávno odezněl, nutkání zvracet bylo minimální a potřebu utéci odtud vyvolával pouze pud sebezáchovy. Samotná podstata Blandova způsobu mučení a zabíjení otupila cosi hluboko uvnitř, což ho štválo téměř do té samé míry jako nesmyslná brutalita a utrpení, které ho obklopovaly. Možná ztratil schopnost empatie, možná něco jiného — ale ať to bylo cokoliv, doufal, že o to nepřišel navždy. Stále ještě předpokládám, poznamenal si v duchu

trpce, že odsud vybrednu živý, což se postupnějevilo méně a méně pravděpodobné.

Bland sebral vojákům další dvě ruční zbraně a pečlivě je prověřoval. Zjišťoval, zda jsou v náležitém funkčním stavu a nabitě. Nakonec si je spokojeně nacípal do kapes a začal kroužit sálem, přičemž surově kopal do zmítajících se těl, která se mu náhodou připlétla do cesty. Po chvíli se obrátil k Sablovi.

„Kdo je to, pane Sable?“

„Nevím,“ odpověděl Sable s pokrčením ramen.

„Musí mít přece jméno, tvář, totožnost,“ nedal se Bland. „Nevím, jak se jmenuje, a použil víc tváří a totožností, než máte v tomhle sále mrtvol.“

„Jak je možné, že je stále ještě naživu?“ dorážel Bland ostrým, nařikavým hlasem. „Proč jsme ho už nechytili nebo nezabili?“

Přešel k velitelskému stanovišti, které vojáci právě uvedli do provozu, a začal prostřednictvím vysílačky kontrolovat jednotlivé důstojníky. Žádný z nich neviděl po vrahovi ani stopy. Kostel byl tedy nadále bezpečným místem.

„Nemáme poslat pár mužů ven, aby zjistili, jestli ho už nezabili?“ navrhl jeden z důstojníků.

„Ano,“ souhlasil Bland nejprve, ale vzápětí si to rozmyslel. „Ne! Nikdo odsud živý neodejde!“ Začal zuřivě přecházet sem a tam a vykřikovat do mikrofону: „Jestliže zjistím, že někdo opustil své stanoviště, bude tenhle sál vypadat jako lunapark proti tomu, co bude následovat! Nemohu a nebudu trpět neloajlností! Satan ať pomáhá tomu, kdo zběhne na druhou stranu, protože já se s ním určitě mazlit nebudu!“

„Na druhou stranu?“ divil se důstojník hlasem, který v reproduktoru vysílačky praskal statickou elektřinou.

„Měl jsem pocit, že šlo pouze o jednoho muže.“

„Držte hubu!“ zařval Bland. „Spočítejte svý mužstvo. A hned! Chci mít jistotu, že jsou všichni tam, kde mají být!“

„Ale —“

„Řekl jsem, abyste je spočítal!“ zaječel Bland.

Ve vysílačce se na okamžik rozhostilo ticho a pak se hlas ozval znovu: „Hlásím, že jsme v plném počtu a každý je na svém místě.“

„Dobře!“ štekł Bland. Pak se mu oči zúžily na dvě tenké šterbi-  
ny. „Jaké je heslo?“

„Heslo?“ zopakoval hlas na opačném konci. „Tuhle sít' propojili  
teprve před pěti minutami. Nikdo nám žádné heslo nedal.“

„Kdo jste?“ chtěl vědět Bland.

„Marcus Cooper.“

Bland zavrčel a vypnul vysílačku.

„Vidíte, pane Sable?“ řekl s náhlým úsměvem ve tváři „Stále  
jsme v bezpečí. Váš vrah se dál nedostal. Není! o mně právě známo,  
že bych měl soucit, ale musím se přiznat, že mi ho je líto. Byla to  
ušlechtilá snaha a může na ni být klidně pyšný v těch několika minu-  
tách, které mu zbývají.“

Náhle jako by zapomněl na situaci, které v poslední půl hodině  
věnoval veškerou pozornost, začal se procházet sálem a obdivovat  
své dílo. I přes svůj zubožený stav ho oběti poznávaly a pokoušely se  
odtáhnout, když mezi nimi kráčet. Pokračoval v obchůzce, usmíval  
se na živé i mrtvé, láskyplně je poklepal po ramenech, podobně  
jako by to činil hrdý generál se členy své nejlepší jednotky.

Sable na něj jenom zíral a jeho chování ho fascinovalo mnohem  
více a zároveň mu nahánělo daleko větší hrůzu než cokoliv, co se  
dosud stalo s ubohými oběťmi v sále kostela.

Znenadání znovu zarachotily výstřely.

Bland doběhl k vysílačce a zvedl mikrofon.

„Co se to tam děje?“ řval.

„Je někde v areálu kostela, pane!“ odpověděl hlas Marcuse Co-  
opera. „Je převlečený za jednoho z našich vojáků a máme tady venku  
tolik mužů, že ho není vidět!“

„Postřílejte je!“ nařídil Bland.

„Ale pane —“

„Slyšel jste dobře,“ zopakoval Bland tentokrát o trochu klidněji,  
„postřílejte je do posledního.“

Ale pane, přece nemůžu —“

Ozvala se další dávka a vysílačka oněměla.

Bland vyzkoušel zbývajících jedenáct důstojníků. Odpovědělo  
jich pouze sedm — všude zjevně nastal velký zmatek a chaos. Roz-  
kázal každému z nich zahájit palbu na vše živé, co se jen pohne.

„Pane,“ promluvil jeden z Blandových tělesných strážců, „jsem přesvědčen, že je pouze otázkou několika minut, než ho dostanou. Přesto by bylo bezpečnější, kdybychom se přesunuli do kaple nebo některé z menších místností. Mohli bychom se tam lépe bránit.“

„Ne,“ prohlásil Bland pevně.

„Ale —“

„Tady se mi líbí,“ řekl Bland a zvesela pleskl po zadku mrtvého muže, který visel ze stropu nedaleko od něj. „Cítím se tu jako doma. Zůstanu tady.“

„Vážím si toho, pane, ale —“

Bland vytáhl pistoli a zastřelil strážce jednou ranou.

„Má ještě někdo další námitky proti mým rozkazům?“ dotazoval se jakoby nedbale.

Nikdo ani nehlesl a Bland se obrátil na Sabla.

„Nuže, možná ztratím svoji armádu, abych ho dostal, pane Sable,“ řekl, „ale o armádu jsem přišel už několikrát. Brzy si zase postavím novou.“

„Jen aby vám na to zbyl čas,“ prohodil Sable škodolibě.

„Nejdřív on a pak vy!“ rozzuřil se Bland.

„Nepodaří se vám ho zastavit!“ dráždil ho Sable s úsměvem. „V téhle chvíli nemůže být víc než sto metrů odsud!“

„Ale dál se už nedostane!“ zařval Bland.

„Zatímco se tu bavíme, nejspíš postoupil zase blíž,“ řekl Sable. „Jaký je to pocit vědět, že se neúprosně blíží vaše smrt a nemůžete proti tomu vůbec nic dělat?“

„Skvělá otázka, pane Sable,“ odpověděl Bland a zamilovaně si pohrával s pistolí. „Pečlivě o tom pouvažujte a pak mi prozrad'te svou odpověď.“

„Není to ironie,“ pokračoval Sable s tím samým zlomyslným úsměvem, „že Konrád Bland, údajně největší zabiják ze všech, nezemře ani věkem ani následkem nemoci nebo při nějaké revoluci, ale zlikviduje ho ještě větší zabiják?“

„Mlčte už,“ zahučel Bland zlověstně.

„Domnívám se, že je jen správné a náležité, že zemřete v tomhle sále, kde jste zabil tolik jiných.“

„Moje trpělivost není nevyčerpatelná, pane Sable,“ varoval ho Bland. Zvedl pistoli a namířil mu na hrud'. „Myslím, že na vašem místě bych raději zmlkl.“

Sable zavřel ústa a vzdorovitě Blanda probodával pohledem.

Bland se na něj ještě chvíli tupě usmíval a pak znovu přešel k vysílačce. Tentokrát odpověděli už jen tři důstojníci.

Náhle Bland zesinal téměř do běla.

„Dveře!“ zařval. „Proč nejsou zamčený dveře?“

Pět strážců se rozběhlo k tuctu dveří, které vedly do sálu, a začalo je zajišťovat, zatímco se vnější chodbou hnali další vojáci se zbraněmi připravenými k boji. Když byl poslední vchod uzamčen, zazněla další střelba, tentokrát ani ne šedesát metrů od sálu.

„Říkal jsem vám, že se sem nedostane, pane Sable,“ chvástal se Bland.

„Taky jste mi říkal, že se nedostane do Ketheru, Hodu ani Binahu,“ poznamenal Sable s pohrdavým úšklebkem.

„Byly to jen skvrny na mapě,“ ušklíbl se Bland. „Tak jako tak bych je zničil.“

„Já vím,“ řekl Sable.

Bland se vrátil k vysílačce.

„Dostali jste ho?“ dožadoval se odpovědi.

„Nevíme, pane,“ ozval se chraplavý hlas. „Je tady tolik mrtvých, že bude trvat několik hodin, než je identifikujeme. Ale jestli byl v posledních pár minutách v chodbě, bude mezi nima.“

„No, a je to!“ ulevil si Bland, usmál se a promnul si jemné dlaně.

Sable mlčel.

„Copak, pane Sable?“ popichoval ho Bland. „Nemáte chuť po blahopřát mým hrdinným jednotkám a zatleskat jejich veliteli? Přece nebudete tak skoupý!“

„Jestliže si jste tak jistě, že je mrtvý, dejte otevřít dveře a propusťte své strážce,“ odtušil Sable.

„Všechno má svůj čas,“ prohlásil Bland. „Ale ještě než to udělám, musím dokončit jinou záležitost, jak si možná vzpomínáte.“ Odmlčel se a čekal na Sablovu reakci. Detektivův výraz se však vůbec nezměnil. „Nabízím vám poslední příležitost pobavit mě, pane

Sable. Bezpochyby je vám váš život natolik cenný, že se alespoň pokusíte. Řekněte něco, co na mě udělá dojem, a možná vás nechám žít do zítřka.“

„Nehýřím zrovna duchaplnostmi, když kolem teče krev.“

„Trocha cynismu, špetka vyzývavosti, kapka moudrosti,“ vypočetl Bland s pousmáním. „Dám vám za to dvě minus, pane Sable. Prošel jste, ale jen tak tak.“

„Děkuju,“ řekl Sable uštěpačně.

„Není zač,“ odpověděl Bland. „Raději přemýšlejte o nějaké další duchaplnosti.“

Sable si povzdechl a rozhlédl se po místnosti. Napadlo ho, jaký je to holý nesmysl pokoušet se bavit šilence v jeho ústavu — když tu náhle nabyl dojmu, že se něco změnilo. Nemohl na to ihned přijít, ale něco bylo jinak...

A pak to odhalil.

Tam, kde mělo být pět uniformovaných vojáků, hlídajících zajištěné dveře do chodby, jich teď stálo šest. Sklopil zrak a odvrátil hlavu, neboť nechtěl, aby si Bland všiml, kam se dívá. Ale Bland se už zase potuloval mezi svými zamilovanými těly, laskal mrtvé a odumírající končetiny, povzbudivě promlouval s muži a ženami, kteří už nikdy nic neuslyší. Sable se znovu odvážil rychle se podívat.

Tři... čtyři... pět... šest!

Ano, nemýlil se: ten muž byl tady, teď, v tomto sále!

Ale proč ostatní nevěděli, že je mezi nimi? Copak neumějí počítat?

Nakonec pochopil. Šestice mužů byla rozmístěna kolem celého sálu a hlídala vyklenuté vchody, takže ani jeden neviděl všech pět zbývajících. Pouze on a Bland stáli uprostřed sálu, odkud mohli napočítat dohromady šest strážců, ale Bland byl v tu chvíli příliš posedlý svými oběťmi než aby si něčeho všiml. Na co potom vrah čekal? Proč nevytáhl zbraň a nezastřelil Blanda jako vzteklého prašivého psa?

A v tu chvíli si vzpomněl: nebyl to přece žádný vášnivý revolucionář, žádný mytický mstitel, který měl z tváře planety odstranit krvelačnou příšeru. Byl to najatý vrah — mnohem zdatnější zabiják než Bland —, který neměl absolutně žádný zájem obětovat vlastní

život kvůli komukoliv nebo čemukoliv. V místnosti se kromě Blanda nacházelo pět dalších ozbrojených mužů. Nepohne se, dokud se jich nezbaví nebo nějak nevyloučí možnost jejich zásahu.

Bland nadále procházel sálem a hovořil s živými i mrtvými, zatímco v Sablovi rostlo napětí do té míry, že cítil, že ho bude muset ze sebe vyrvat, aby ho uvolnil a neroztrhalo ho na kusy. Nějak se mu však podařilo navenek zachovat klid. Po pár minutách se k němu Bland vrátil.

„Neslyšel jsem žádné další rány, pane Sable, „poznamenal Bland. „Ten muž je mrtev. Už o tom není pochyb.“

„Když myslíte,“ odpověděl Sable a pokoušel se skrýt vzrušení v hlase.

„Jsem o tom přesvědčen. A teď přicházíme k poněkud méně důležitému problému, který ovšem musíme beztak vyřešit: co uděláme s vámi, pane Sable?“

Poprvé za celý večer dostal Sable strach. Když byl vrah pouze neurčitou postavou, která se probíjela městem, když nebyla absolutně žádná naděje na záchranu, byl smířen se smrtí. Ale natolik se přiblížit možnosti přežít a zemřít pouhých pár okamžiků před Blandem — cítil se víc než vyděšený; cítil se podvedený. Přesto věděl, že vrah ani prstem nehne, aby mu pomohl. Jeho úkolem koneckonců bylo lidi zabíjet, ne je zachraňovat.

„Takže, pane Sable,“ ozval se znovu Bland a tváře mu hořely očekáváním, „čekám. Určitě máte na tu záležitost nějaký názor, nějakou poznámku, kterou byste rád přednesl.“

Sable se na něj hněvivě díval, cítil, jak mu slábnou kolena a začínají se třást ruce, ale zůstal zticha. „Strážě!“ zařval Bland a všech šest mužů se k němu obrátilo. „Mám pocit, že panu Sablovi se udělalo trochu horko. Pojd'te sem dva z vás a svlékněte ho. Já se zatím zamyslím, jak bychom jeho mysl zbavili tohoto neduhu.“

Dva strážní se vydali k Sablovi, který vysílal zoufalé pohledy dozadu k ostatním čtyřem. *Ted'!* chtělo se mu vykřiknout. *Ted', dokud jste navzájem mimo zorné pole jeden druhého! Ted', než začnou počítat!* Ostatní čtyři vojáci zůstali stát bez hnutí dvacet nejdelších vteřin Sablova života. Pak se jeden z nich, který se dosud se zkříženými rukama opíral o dveře a v jedné z nich přitom nedbale držel pistoli,

nepatrně pootočil a v následujícím okamžiku přerušily zlověstné ticho kostela tři rychlé výstřely, Trojice strážců, kteří zůstali na svých stanovištích, se skácela k zemi.

Dva poslední vojáci, kteří se dostali téměř k Sablovi, zemřeli dříve, než se mohli obrátit, aby zjistili zdroj střelby.

„Nedotýkejte se toho, Blande!“ nařídil Jericho chladně, když se Blandova ruka začala blížit ke kapse.

„Kdo jste?“ dožadoval se Bland.

„Ustupte, pane Sable!“ pokračoval Jericho.

Sable udělal pár kroků stranou a málem při tom zakopl o mrtvého strážce.

Blandovy oči se zúžily. „Dobrá,“ řekl pojednou studeným, nevzrušeným hlasem. „Někdo vás najal, abyste mne zabil. Ať vám dali cokoliv, dám vám víc, když mne necháte žít.“

„Co takového máte, že bych o to stál?“ odtušil Jericho.

„Polovinu svého království,“ nabídl Bland a rukou zeširoka ukázel kolem sebe.

„Jaký užitek bych měl z dvaceti osmi mrtvých planet?“

„Tak potom peníze,“ litoval Bland. „Víc peněz, než se vám kdy snilo! Dolary, rubly, jeny, kredity, libry — jakou měnu si jen řeknete. Milión, miliardu, dokonce bilion; nezáleží mi na tom. Jen považte, co si za miliardu kreditů můžete koupit. Zamyslete se nad mocí, která z takového množství peněz vyplývá! Řekněte si, kolik chcete!“

*Zabijte ho!* Sablovi se znovu chtělo křičet. Neposlouchejte ho! Udělejte to, kvůli čemu jste sem přišel! Ale neodvažoval se říct ani slovo ani se pohnout, aby neodvedl vrahovu pozornost z Blanda, a tak zůstal mlčky stát jako socha a s otupělou jistotou čekal, že Bland najde skulinu v brnění nepřítele.

„Už jsem si řekl,“ odbyl ho Jericho mírně. „A dostal jsem zaplacení. Proto jsem tady.“

„Jsme oba stejní, vy a já,“ nedal se Bland, ale musel se přemáhat, aby zachoval klid. „Zabíjíme. Bavíme se smrtí, opíjíme se ničím. Přidejte se ke mně, staňte se mým generálem — ne, mým partnerem, mým rovnocenným partnerem — a já vám poskytnu takové možnosti vraždit a zabíjet, o jakých se vám ani nesnilo!“

„Zabíjení mi vůbec nečiní potěšení,“ prohlásil Jericho.

„Tak ženy!“ zvolal Bland. „Ženy všech barev, jakéhokoli předsvědčení nebo nadání budou vaše, stačí kývnout prstem!“

Jerichovi se na rtech rozlil úsměv. „V *tomhle* světě, pane Blande? Obávám se, že to není nijak lákavá nabídka.“

„Potom,“ řekl Bland triumfálně, „když z vás nemohu udělat boháče, vládce, ani vášnivce, udělám z vás sebe.“

Jericho zvedl obočí, ale neodpověděl.

„Nikde v záznamech neexistují moje fotografie nebo hologramy. Žádné otisky prstů ani obrazy sítnice. Kromě mých stoupenců v Tiferethu v celé galaxii nežije nikdo, kdo mě spatřil. Nechte mě žít a dám vám svoji totožnost, svoji podstatu. Rozmyslete si to! Nechte mě utéci, nechte mě odejít a já se nikdy nevrátím. Můžete tu zůstat a stát se Konrádem Blandem!“

Sable se upřeně bez jediného mrknutí s napětím díval na zabijáka. Poprvé nabyl pocit, že zaznamenal určitý zájem, ochotu zvážit možnosti, slaboučké zakolísání.

„Zajímavá nabídka,“ vyslovil Jericho nakonec. „Vlastně vaše jediná zajímavá nabídka. Ale každá profese vyžaduje dodržování určitých zákonů. Ta moje žádá, abych splnil podmínky smlouvy, když jsem přijal odměnu.“

„To mi nemůžete udělat!“ vyjekl Bland skřípavým falzetem. „*Já jsem Konrád Bland!*“

Jericho obrátil hlaveň na Blanda a ležérně zamířil.

„Ne!“ zahřimal Bland. „To nemůžete! Moje práce teprve začíná! Musím zničit Walpurgis a pak Zem a Deluros a —“ Blandova ruka při vypočítávání prudce vklouzla do kapsy.

Jericho vypálil a Blandova hlava se rozletěla po celém sále.

„Díky Bohu!“ zašeptal Sable.

„Myslel jsem, že v Boha nevěříte, pane Sable,“ řekl Jericho a zasunul pistoli do pouzdra. Přešel k Blandově mrtvole, aby se předsvědčil, že svůj úkol opravdu splnil. „Díky Bohu a díky Satanovi,“ dodal Sable, „ale především díky vám.“

„Není třeba,“ ohradil se Jericho. „Mně za to dobře zaplatili.“

„Myslel jsem, že to nepřežiju,“ přiznal se Sable a zároveň si uvědomil, jak hloupě to zní, nicméně nemohl přestat mluvit.

„Mohl jste si být jistý,“ odušil Jericho s úsměvem. „Nenechal bych vás zemřít.“

„Tomu nerozumím,“ divil se Sable.

„Vy mě přece musíte vytáhnout z téhle žumpy.“

„Jak?“ zeptal se Sable zmateně.

„Nemám nejmenší ponětí,“ připustil Jericho. „Ale z velice spolehlivého zdroje jsem slyšel, že vy mě odsud dostanete.“

„Kdo vám to řekl?“

„To vám bohužel zatím nemohu sdělit.“ Jericho špičkou boty obrátil Blandovo tělo a zasyčel: „Sakra!“

„Co je?“ zeptal se Sable a znovu měl nepříjemný pocit, že se stále jen vyptává. Prostá skutečnost, že žije, ho však pohlcovala natolik, že mu bylo naprosto jedno, co si o něm může Jericho myslet.

„Oblečení má celé od krve.“

„No a?“

„Takže se za něj nemůžu přestrojit, abychom odtud vyvázli,“ povzdechl si Jericho. „Vlastně by to stejně nešlo. Už nemám své pomůcky a on měl jinou barvu vlasů. Je to tedy na vás, pane Sable.“

„Mě ale nic nenapadá,“ řekl Sable a v duchu si nadával, že mluví jako hlupák.

„Tak potom začněte hodně rychle něco vymýšlet,“ zahartusil Jericho. „Sami tu moc dlouho nezůstaneme.“

„Kolik mužů je venku?“

„O pár tisíc míň, než dříve,“ odpověděl Jericho zachmuřeně. „Ale dost.“

„To jste jich zabil *tolik*?“

„Zabil jsem jich velice málo,“ prohlásil Jericho s pobaveným úsměvem. „Většinou se pozabíjeli navzájem. A teď, zatímco budete zvažovat naše možnosti, musím udělat ještě něco.“

Přešel k jednomu z mrtvých strážců, tomu, který do provázal Blanda a Sabla na cestě z kaple, a sebral mu z opasku laserovou pistoli. Potom začal procházet sálem a metodicky pátil do zohýbaných a zkroucených těl. Když se po nějaké chvíli vrátil, zbyli tam se Sablem jako jediní dva živí.

„Chápu, proč jste je chtěl všechny zbavit utrpení,“ řekl Sable trpce, „ale někteří z nich se dali ještě zachránit.“

„Já vím.“

„Co tím chcete říct?“ ptal se zvědavě Sable a po zádech mu náhle přešel mráz.

„Bude pro nás mnohem bezpečnější, když se zbavíme všech svědků,“ vysvětlil Jericho. „Obzvlášť těch, kteří se dají ještě zachránit.“

Sable začal náhle uvažovat, jestli na tom nebyl s Konrádem Blandem lépe.

„Proč bychom se nemohli pokusit odtud uniknout stejnou cestou, jako jste se sem dostal vy?“ chtěl vědět Sable.

„Protože jsme v obklíčení,“ vysvětlil Jericho trpělivě bez jediné známky napětí v hlase. Stáli uprostřed sálu a Jericho při rozhovoru pozorně sledoval jednotlivé vchody. „Bylo jednoduché projít jako jeden z Blandových vojáků, když jsem byl mezi nimi, ale teď je jiná situace. Ve chvíli, kdy uvidí Blandovu mrtvolu, pochopí, kdo jsem, bez ohledu na moji uniformu.“

Sabla iritoval Jerichův zjevný klid. Právě zabil člověka, kterého uctívala polovina planety, byl obklíčen v nepřátelském městě světa, kde mu málokdo byl nakloněn, dostal se do časově vypjatého okamžiku, neměl žádné účinnější zbraně než klasickou a laserovou pistoli — a přesto působil naprosto nevzrušeně. Víc než to — šel z něj *strach*.

„No, myslím, že nemá smysl jim to nějak moc ulehčovat,“ vyhlásil Jericho. „Pomozte mi, pane Sable.“

Jericho přešel k nejbližší mrtvole strážce a začal ji svlékat. Sable okamžitě pochopil jeho nápad a během dvou minut přibýlo na hromadu Blandových nešťastných obětí pět dalších nahých těl popálených laserem k nerozeznání od ostatních.

Potom vysvlékli i Blanda a na Jerichovo naléhání pověsili torzo na prázdný hák.

„Ale proč?“ chtěl vědět Sable.

„Lidé mají tendenci dívat se spíš dolů než nahoru,“ vysvětlil Jericho. Hřbetem ruky si otřel čelo a vrátil se vedle Sabla. Pak vytáhl laserovou pistoli, namířil ji na Blandovu mrtvolu a odstranil veškeré pozůstatky od krku výše. „Takhle by mělo být o trochu těžší ho identifikovat.“

Sable na něj zíral a udiveně kroutil hlavou. Pro Jericha byla *tohle* práce, nic víc. Jednoduše se nyní věnoval detailům se stejnou

pozorností, s jakou prodavač potravin ukládá své zboží, aby dosáhl co nejlepšího účinku.

„Dobrá, to bychom měli,“ prohlásil Jericho. „Teď se pojd’me zamyslet, jak se odtud dostat. Za Blanda se zjevně převléknout nemůžu. Stejně tak je jasné, že nemůžu předstírat, že jsem jedním z jeho strážců.“

„Stále nevidím důvod proč ne.“

„Protože pak bych vás býval nesměl nechat naživu,“ řekl Jericho věčně. „Ne, odpověď spočívá ve vaší přítomnosti na tomto místě. Vy jste klíčem.“ Odmlčel se. „Co tady vlastně děláte? Proč nejste v Amaymonu?“

A Sable náhle věděl, jak se odtud dostanou pryč.

Zalovil v kapse a vytáhl složený list papíru. Příruční zavazadlo mu už nevrátili, takže neměl příležitost se převléknout nebo papír uložit někam jinam.

„Co je to?“ ptal se Jericho.

„Příkaz, který mě zmocňuje odvézt vás do Amaymonu k vyšetřování,“ odpověděl Sable.

„K jakému vyšetřování?“ zajímal se Jericho.

„Kvůli vraždě Parnella Burnama.“

„Výborně! Potom ze mě nemusíme dělat Blandova potenciálního vraha.“

„Co tím chcete říct — *potenciálního*?“

„Přece si nemyslíte, že bychom odsud vyvázli, kdyby se dozvěděli, že je Bland mrtev, nebo snad ano?“ zeptal se Jericho s ironickým úsměvem.

„Ne —“ začal Sable. Potom mu zrak sklouzl na vysílačku. „Vy jste se zbláznil. To nám neprojde!“

„Slyšel jsem jeho hlas dost na to, abych ho dokázal napodobit,“ uklidňoval ho Jericho. „Vy mi trochu pomůžete se stylem jeho řeči.“

„Na to nám neskočí!“

„Překvapilo by vás, čemu jsou lidé pod tlakem schopni uvěřit, pane Sable,“ řekl Jericho klidně. „Za stěnami tohoto kostela umírají jako mouchy a ani nevědí, kdo je nepřítel. Velet jim bude snadnější, než si myslíte.“ Udělal pauzu. „Věděl někdo kromě Blanda, že jsem zabil Parnella Burnama?“

„Velitel ochranky — nějaký Bromberg.“

„Znáte jeho křestní jméno? Jakou má vojenskou hodnost?“

Sable pokrčil rameny.

„No dobře,“ řekl Jericho. „Budeme si muset vystačit s příjmením. V té hromadě šatstva bylo několik per a nejméně dva zápisníky. Chci, abyste mi napsal — přesně jak by to vyjádřil Bland — prohlášení, že zajal muže, který ho měl zabít, a osobně se o něj postará, ať už si pod tím každý představí, co chce. Pokud by mluvil *jednoznačně*, napíšete to *jednoznačně*. Dál chci, aby sem přivolal Bromberga a sestavil ozbrojenou četou, která se dostaví zhruba za pět minut a doprovodí vás a vašeho vězně k jeho osobnímu letadlu, které nás přepraví do Amaymonu. Pravděpodobně se budou vyptávat, takže mi na zvláštní list napište pár spíše stručných poznámek, kterými bych si mohl zjednat autoritu a znemožnit jim pochybovat nebo dokonce neuposlechnout mé rozkazy.“

„Dobře,“ souhlasil Sable. Odešel ke kupce uniform a za chvíli byl zpátky s perem a poznámkovým blokem. „Ale i kdyby to vyšlo, budeme vypadat hrozně osaměle, až se tu objeví Bromberg a nikoho dalšího neuvidí.“

„V tomhle sále jsou přece stovky lidí,“ bránil se Jericho. „Bude mu nějakou dobu trvat, než si uvědomí, že jen dva jsou naživu.“

Sable sestavil řeč a Jericho zapnul vysílačku. Pak zvedl mikrofon a začal číst Blandovým vysokým hlasem s tak dokonale pisklavou modulací, že málem zmátl i Sabla, který ho sledoval s úžasem a rostoucím pocitem znepokojení. Nebylo to ani tak kvůli zdání, že Jericho vykonává něco nemožného, ale spíše díky lehkosti, s jakou to činil. Zanedlouho Bromberg zabušil na jedny dveře a Sable ho pustil dovnitř, přičemž za ním hned zase zavřel. Muž neušel ani na pět kroků od vchodu, když ho Jericho zastřelil laserovou pistolí.

„Musíme jednat rychle!“ řekl Jericho Sablovi. Odhodil laserovou zbraň a nůž kamsi do sálu a začal svlékat velitele ochranky. Sable se k němu připojil a za chvíli mohli přidat nahé tělo k Blandově otřesné sbírce. Pak ukryli všechny šaty pod nakupená těla.

Jericho hodil Sablovi pouta, která našel u Bromberga v kapse. „Nasaďte mi je,“ přikázal detektivovi. „Musí to vypadat věrohodně.“

Pak odemknete dveře, vezmete pistoli, co mám na opasku, a namíříte ji na mě.“

Sable udělal, co mu řekl, a stál v zaujaté pozici ani ne deset sekund, když do sálu vběhla skupina šesti mužů.

„Kde je náš vůdce Bland?“ ptal se velitel mužstva, zatímco se mu nohy Konráda Blanda jemně pohupovaly sem a tam ani ne metr od hlavy.

„Odešel,“ řekl Sable s pokrčením ramen. „Krizový stav skončil.“

Muž se podezřívavě rozhlédl po sále a pak se znovu obrátil k Sablovi.

„Vůdce mluvil o předávacích dokumentech. Můžu je vidět?“

Sable mu podal papíry. Velitel si je pročetl a pak je vrátil.

„V pořádku,“ řekl. „Následujte mě.“

Jericho poslušně vykročil a Sable, který stále ještě čekal, že se svět kolem zhroutí, se chtě nechtě vydal za ním. Opatrně se propletli mezi hromadami mrtvol v chodbě a vyšli z kostela ven, kde je čekalo otevřené vozidlo, zaparkované mezi ohořelými auty a tanky.

S houkajícími sirénami projížděli nejméně půl hodiny tichými, mrtvými ulicemi Tiferethu, než se dostali na severní okraj města k Blandovu soukromému letišti. Pak Sable s pistolí nadále namířenou na Jericha vystoupal po přistavených schůdcích do luxusně vybavené kabiny a přemáhal nutkání ohlédnout se, zda se za nimi po příjezdové cestě nezenou další auta s vojáky, aby jim znemožnili odlet poté, co naši Blandovo tělo.

Nic takového se však nestalo a po nějaké chvíli letadlo zarolovalo na konec vzletové dráhy, nabralo rychlost, vzlétlo k severozápadu, prudce zatočilo doleva a zamířilo na jih do Amaymonu.

Když Přelétali nad Tiferethem, Sable vyhlédl z okénka. Shora město vypadalo jako kterékoli jiné až na viditelné chybějící dopravu. Uvědomil si, že pozorovatel by vůbec nepoznal, že největšího řezníka právě popravil největší kat.

## 26

*„Projev soucitu s vrahem je urážkou jeho obětí.*

— JERICHO

*„Projev soucitu s vrahem je urážkou jeho obětí.*

— JOHN SABLE

Podlahu kabiny pokrýval bílý koberec vyrobený z kožešin jakýchsi vzácných arktických zvířat. Těžký, ručně vyrobený nábytek potažený uhlově černým saténem s brokátovým vzorem se skládal ze dvou křesel a rozměrné pohovky. Stůl vedle divanu bylo možné otevřít stisknutím knoflíku a odkrýt tak malý bar.

„Teď už mi konečně můžete sundat pouta,“ řekl Jericho pohodlně usazený v jednom z křesel a napřáhl k Sablovi ruce.

„Ne, nemůžu,“ odmítl Sable, který seděl na pohovce. Pistoli měl i nadále namířenou na Jericha a druhou rukou na okamžik sevřel opěrku, neboť letadlo se náhle do stalo do nečekané turbulence.

„Proč ne?“ zeptal se Jericho bezvýrazně.

„Protože hned potom byste mě zabil,“ vysvětlil Sable. „Teď, když jsme venku z Tiferethu, mě už nepotřebujete a dobře znám vaše názory na zanechávám svědků.“

„Pokud se budete cítit pohodlněji, klidně mi je nechte,“ řekl Jericho a pokrčil rameny. „Doufám, že mi je ale dáte dolů, až přistaneme v Amaymonu.“

„To si ještě rozmyslím,“ odtušil Sable.

„Mohu vám připomenout, že jsem vám v Tiferethu za chránil život, pane Sable?“

„Já vím.“

„No a?“

Detektiv si hluboce povzdechl. „Já nejsem jako vy. Vy dovedete mluvit a zároveň myslet, jednáte rozhodně a podle všeho nikdy nemíváte pochybnosti. Já takhle nefunguju. Každý případ si musím pomalu a pečlivě vybudovat, prozkoumat všechny důkazy a nějakým způsobem je uspořádat. Pak teprve můžu dojít k nějakému závěru.“

„A na jakém případě právě teď pracujete?“ zeptal se Jericho kysele.

„Na vašem,“ odpověděl Sable se ztrápeným výrazem v tváři.

„Co vás opravňuje mě soudit, pane Sable?“

„Viděl jsem vás vedle Konráda Blanda,“ řekl Sable. „Nikdo kromě mě nemá znalosti, aby vás mohl soudit.“

„Zdá se, že jste na rozpacích.“

„To jsem,“ připustil Sable. „Zabil jste Blanda, což bylo nutné vykonat; a zachránil jste mi život, za což jsem vám vděčný — ale nevím, jestli vám mohu dovolit žít.“

„Snad mě nechcete porovnávat s Konrádem Blandem?“ řekl Jericho s úsměvem.

„Ne, to ne. Vy jste totiž mnohem nebezpečnější, než byl on.“

„Nemluvte hlouposti, pane Sable.“

„Mluvím tak vážně, jak jen dovedu,“ prohlásil Sable.

„Kdyby nastala opačná situace, byl by Bland býval schopen zabít vás?“

„Nemám tušení.“

„Přestaňte s těma vytáčkama!“ utrl se na něj Sable. „Myslíte si, že tu hraje nějakou hru?“

„Dobrá, pane Sable,“ vyslovil Jericho pomalu. „Za žádných okolností by mě Konrád Bland nebyl schopen zabít.“

„To je mi jasné.“

„Přesto však neexistuje žádný oprávněný důvod nás porovnávat,“ dodal Jericho.

„Ale existuje,“ navázal Sable. „Oba jste zbytečně zabíjeli.“

„Ale z odlišných důvodů.“

„On zabíjel pudově, vy z vypočítavosti. O tom, která motivace v sobě skrývá víc zla, musím rozhodnout, ještě než doletíme do Amaymonu.“

„Kdybych se nerozhodl zlikvidovat Blanda, byl by zničil celou planetu.“

„Neměl na vybranou,“ odvětil Sable. „Neviděl jinou alternativu. Kolik lidí jste zabil vy na cestě do Tiferethu?“

„Dvacet jedna.“

„Proč?“

„Bylo to nutné.“

„Proč jste zabil Iba Ubusuku?“

„Věděl o mém poslání — nebo pokud nevěděl, zakrátko by se to dovítí.“ V Jerichově obličeji se neobjevil ani náznak lítosti nebo výčitek svědomí.

„No a co?“ zeptal se Sable. „Pracoval pro Republiku, byl na vaší straně.“

„Nikdo není na mé straně,“ pronesl Jericho chladně.

„Ani jste neuvažoval, že byste ho nechal žít?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Jericho. „Jak jste sám uvedl, nezabím z nutkání.“

„Ale přesto jste ho zabil.“

„Bylo to nutné.“

„A Gaston Leroux?“

„Další spojení.“

„Ale ten vás viděl pouze v přestrojení. Neznal vaše jméno, dokonce ani nevěděl, kde vás hledat.“

„V porovnání s mým posláním na jeho životě nezáleželo.“

„Co by se bývalo stalo, kdybyste ho nechal žít?“ nenechal se Sable odbýt.

„Pravděpodobně nic,“ připustil Jericho.

„Tak proč jste ho zabil?“

„Nepracuju s pravděpodobnostmi, pane Sable, ale s jistotami.“

„Byl to přece člověk!“

„Bland masakroval desetitisíce lidí,“ připomněl mu Jericho.

„Já vím. Záleželo vám na nich?“

„Na kom?“ zeptal se Jericho naprosto zmateně.

„Na Blandových obětech.“

„Jaký je v tom rozdíl? Zastavil jsem ho, než mohl zabít další.“

„Právě že v tom je rozdíl. Proč jste zabil Blanda?“

„Nerozumím vaší otázce.“

„Slyšel jste dobře: proč jste zabil Konráda Blanda?“

„Byla to má práce. Dostal jsem za to zapláceno.“

Sable si znovu povzdechl a několik dalších minut strávil upřeným pohledem z okna, přičemž uvažoval nad tím, co právě slyšel a co viděl, porovnával to a stavěl do kontrastu, budoval malou pyrami-

du faktů a úsudků a v poslední řadě zvažoval i svůj nevyhnutelný závěr, že nebylo absolutně nutné Blanda zlikvidovat. Nakonec odtrhl zrak od krajiny, která ubíhala hluboko pod nimi, narovnal se a zahleděl se přímo do Jerichových bezvýrazných očí.

„Dospěl jste k rozhodnutí,“ řekl Jericho netečně.

„Ano.“

„A?“

„V této chvíli,“ oznámil Sable, „jste zadržen pro vraždu Parnella Burnama.“

A téměř tři tisíce kilometrů daleko se Bílá Lucy usmála, zavřela oči a vydechla naposled.

*„Bůh a Satan jsou ve svých klecích; na světě je vše  
v pořádku.“*

— JOHN SABLE

Sable stál mezi Pietrem Veshinským a Orestem Melou na malém hřbitově na okraji Amaymonu a sledoval, jak do země spouštějí jednoduchou, prostou rakev.

Poslední čtyři dny šlo všechno ráz na ráz. Justice, která na Walpurgisu pracovala vždy svižně, se hnala vpřed, jako kdyby jí do týla dýchal sám Satan. Za dvě hodiny po návratu do města byl Jericho souzen v malé soudní místnosti bez přítomnosti poroty, novinářů a soudního zapisovatele. Na proces nepustili dokonce ani Sabla.

Shledali ho vinným, odsoudili k trestu smrti a odvedli do cely s nejprísnejší ostrahou, kde zavraždil dva dozorce a unikl až k nouzovému schodišti, než ho zadrželi a vrátili na samotku. Mezitím se za zavřenými dveřmi sešla po čtená skupina vládních a církevních hodnostářů. Z kraje večera jednání ukončili a rozsudek byl vykonán těsně před půlnocí.

Jerichův pohřeb odložili o tři dny až do příjezdu Mely zástupce Republiky. Požadoval, aby zatím tělo změřili a vyfotografovali, v čemž mu bylo vyhověno.

Ted' tu Sable stál, nevšímal si mírného mrhlení a přihlížel, jak zasypávají hrob hlínou a kamením.

„Náhrobek mu nedáte?“ zeptal se Veshinsky.

„Nikdy jsme se nedozvěděli jeho pravé jméno,“ odpověděl Sable.

„Měl kódové označení Jericho,“ dodal Mela a přitáhl si kabát více k tělu, „nikdo však neví, kdo to ve skutečnosti byl.“

„No,“ řekl Veshinsky, „důležité je, že splnil svůj úkol.“

„S tím celkem souhlasím,“ prohlásil Mela. „V tom samozřejmě spočíval hlavní záměr Republiky — a zadržení a popravu Jericha považujeme za prémii.“

„Nejde mi do hlavy, jak se dostal tak daleko, aniž ho kdokoliv zastavil,“ uvažoval Veshinsky.

„Kdo?“ zeptal se Sable.

„Bland přece.“

„Kdo ví?“ řekl Mela. „Koneckonců, hlavně že je po smrti.“

„Pravda,“ souhlasil Veshinsky. „Vyhlásili jsme kvůli němu dokonce den smutku,“ uchechtl se ironicky.

„Kvůli takové zrůdě?“ divil se Mela. „Co se stane, až veřejnost zjistí, co se doopravdy v Tiferethu dělo?“

„Nezjistí,“ ubezpečil ho Veshinsky.

„Dříve či později to nepochybně vyjde na světlo!“ trval Mela na svém.

„A kdo jim to řekne, pane Melo?“ otázal se Veshinsky suše. „Uděláte to vy, kdo jste objednali jeho smrt? Bude to vláda, která žadonila, abyste na něj poslali Jericha? Nebo církve, která požadovala, abychom mu poskytli azyl, a potom nad ním ztratila kontrolu? Ne, jediný člověk, kdo by jim to býval mohl oznámit, byl Jericho a ten je mrtev.“

„A co tisk?“

„Tisk ovládáme my,“ odpověděl Veshinsky s úsměvem. „Je v nejlepším zájmu každého člověka věřit, že Bland byl mučedník, stejně jako je v nejlepším zájmu nás všech, že jeho vrah byl postaven před soud a dostal zasloužený trest za svůj ohavný čin. Je to tak správné, Johne?“

„Ano, Pietre,“ ozval se Sable. „Máš pravdu.“ Přestože, dodal v duchu, je to správné z nesprávného důvodu.

Mrhnutí se změnilo na opravdový déšť a všichni tři muži opusili neoznačený hrob a vrátili se na parkoviště. Veshinsky navrhl, aby Sablův řidič zavezl Melu na kosmodrom, zatímco on se Sablem odjedou v jeho limuzíně.

„Chci jenom, abys věděl, Johne,“ řekl Veshinsky, zatímco jeho šofér řídil vůz po kluzkých ulicích, „že jsme na tebe všichni hrdí. Máš před sebou skvělou budoucnost.“

„Děkuju,“ řekl Sable.

„Dostaneš samozřejmě povýšení a přidáno na platě a jen tak mezi námi, zaslechl jsem, že městská rada chystá na tvoji počest také menší slavnost.“

„To mě moc těší.“

„Vůbec to ale tak nezní, Johne,“ prohlásil Veshinsky s ustaraným výrazem ve tváři. „Jako bys to nebyl ani ty, od té doby, co ses vrátil.“

„Chvíli to trvá, než se člověk vzpomatuje ze zážitků z Tiferethu.“

Veshinsky otřel zamlžené okénko a díval se, jak do ulic padá déšť.

„Jaké to bylo?“ zeptal se nakonec.

„Viděl jsi rytiny na kostele Poslů?“ odpověděl Sable a Veshinsky přikývl.

„Tak tohle bylo horší.“

„Chápu,“ řekl Veshinsky strážlivě. „Mela byl na Nové Rhodesii hned potom, co odtamtud Bland unikl. Vylíčil mi pár detailů.“

„Ať viděl cokoliv, nemohlo to být tak hrozné jako Tifereth.“

Sable se otřásl a ohrnul si límec, jako by mu byla zima. Veshinsky se na chvíli odmlčel.

„Jak se má Siboyan?“

„Dobře.“

„A jak zareagovala, když se dozvěděla o Blandově smrti?“

„Jako většina ostatních,“ řekl Sable tiše. „Mrzí ji, že jsem nedokázal Blanda zachránit.“

„Ty jsi jí o něm ještě všechno neřekl?“

„Pracovní případy doma nerozebírám.“

Veshinsky se usmál. „To je velmi rozumný přístup, Johne.“ Zapálil si doutník a nabídl také Sablovi. Ten však odmítl.

„Mám pár lístků na zápasy příští týden. Nechceš jít taky?“

„Díky za pozvání, Pietre, ale myslím, že jsem na hodně dlouho viděl krve až až.“

Limuzína odbočila do Sablovy ulice.

„Jedna věc mi stále nejde na rozum,“ řekl Veshinsky. „Jestliže byl Bland takový, jak ho s Melou popisujete, proč jsi potom Jericha nepustil na svobodu?“

Sable se dlouze a tvrdě zahleděl na starého přítele a uvažoval, jestli by mu to dokázal vysvětlit. Vlastně jestli by to dokázal vůbec někomu vysvětlit. Nakonec pokrčil rameny.

„Překročil zákon.“

Veshinsky se dlouze zadíval na konec doutníku. „Jestli chceš, Johne, už se o tom nemusíme bavit.“ Vůz zastavil před Sablovým domem. „Na shledanou. A netvař se tak smutně — jsi přece hrdina!“

Sable mu zamával a auto se odlepilo od chodníku. Pak vešel do domu. Děti byly ještě ve škole a Siboyan na nákupech. Snad i kočka se kamsi zatoulala. Přecházel pomalu z pokoje do pokoje a dumal, jestli se někdy zbaví toho pachu Tiferethu. Když míjel sochu Kálí, pohrával si s myšlenkou, že ji odloží a schová někam do skříně, jako to udělal se soškou a bafometem v kanceláři. Pak se však rozhodl nechat ji tam, kde je. Siboyan stále věřila a děti také — jak hluboce to jen děti umějí. Pokud se někdy v životě setkají se svými Tiferethy — a doufal, že se tak nikdy nestane —, odstraní sošku rychle sami. Do té doby je to jen kus umělé hmoty a barva. Pro něj nepředstavovala nic víc, než chtěl. Odešel do ložnice a zvolna se převlékl do šatů, které nosil na zahradu. Děšť ustal, mezi mraky začínalo prosvítat slunce a za domem ho čekala spousta práce. Zahrada, stejně jako jeho život, byla momentálně v havarijním stavu. Bude se muset postupně postarat o oboje.

Přinejmenším ze svého života odstranil plevel, pomyslel si s povzdechem. Přežil tmu i chlad noci, a i když to nějaký čas potrvá, znovu začne růst a rozkvétat. Po těchto úvahách se dal do práce na zahrádce.

# Mike Resnick

## WALPURGIS III

Z anglického originálu Walpurgis III,  
vydaného nakladatelstvím Warner Books, Inc.  
v New Yorku roku 1992, přeložil Vladimír Novák.  
Obálku navrhl Petr Bauer.

Vydal jako svou tisící šestistou dvacátou třetí publikaci  
IŽ, s. r. o., Václavské nám. 36, Praha 1, roku 1999.

Odpovědný redaktor Viktor Janiš.

Vytiskl EKON, družstvo, Srázná 17, 586 01 Jihlava.

Vydání první.

Doporučená cena 132,38 + 6,62 DPH = 139,00 Kč

EDICE SCI-FI

*Distribuci výtisku pro zrakově postižené a nevidomé čtenáře provádí:  
Pro členy zasílatelské knihovny Nadace ECCE HOMO Brno. Kon-  
tactní adresa pro písemný styk: Pošt. příhr. 454, 660 54 Brno 2.*

Všechny **knižní tituly** nakladatelství Ivo Železný si mů žete ob-  
jednat na adrese: **Služba čtenářům, nakladatelství Železný, Tu-  
chorazská 17, 282 01 Český Brod (tel.: 0203/620 150).**

Kompletní knižní produkci nakladatelství Ivo Železný Vám na-  
bídnou pražská knihkupectví Křížíkova v Praze 8-Karlíně (Thámova  
115, přímo u stejnojmenné stanice metra trasy B), Albatros Skylla  
pod Václavským náměstím (roh Havelské a Melantrichovy ulice) a  
Modré knihkupectví v areálu obchodního střediska Unimarket (přímo  
u stanice metra trasy B Lužiny).

Konrád Bland, sadista o masový vrah v planetárním měřítku, je ztělesněním zla samého. Není divu, že po něm pátrá policie celé Republiky, není divu, že už za ním poslali řadu nájemných vrahů. Nikdo z nich se nevrátil.

Bland se uchýlil na planetu Walpurgis III, která je útočištěm mnoha satanistických kultů a která ho z pochopitelných důvodů odmítá vydat.

Má elitní zabiják Jericho v takovém prostředí vůbec šanci?

Mike Resnick (nar. 1942) studoval o s mnohem větším úspěchem šermoval na univerzitě v Chicagu, kterou roku 1961 opustil, oženil se a rok nato se už živil psaním. Od té doby má na svém kontě 200 románů všeho druhu, 300 povídek a přes 2 000 článků, získal Huga a jednu Nebulu. Rovněž proslul jak úspěšný chovatel kolií